

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Citation: Baggesen, Jens: "Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*, 1889-1903, s. k. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-idm140651424056432.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Hunden.

Til Fru Pram.
1784.
Kiøbenhavn.

Huldsatigste blandt alle Koner,
I hvis med Blomster strøede Fied
Jeg sikkert alle Jordens Kroner,
Hvis jeg dem havde, lagde ned!
De bød, for nogle Dage siden,
Mig skrive Dem et Brev for Skierts,
Og deri gjøre Dem en liden
Begiering, uden Frygt, i Vers.
De havde mærket, at mig noget
Besynderlig paa Hiertet laae,
Og som jeg i gemeene Sproget
Dem stedse kun lod halv forstaae.

"Et Ønske har De vist bag Øret;
"Lad høre, hvad det stikker i!
"Hvem veed, om det blev ubønhøret,
"Hvis det kom frem i Poesie?"

Saa smilte De. - "Med største Glæde,
"Naar De tillader!" var mit Svar; -

"Men lee!" vedblev De, "vil De græde,
"Saa lad det blive, hvor det var!
2 "Jeg hader Alskens Elegier;
"Vær snurrig, løierlig, og dum;
"Og kom mig et med Mulerier;
"Skiemt! eller bliv bestandig stum!"

Velan! jeg vil engang forsøge
(Hvor lidt det ogsaa skikker sig,
Med Alvors Alvor selv at spøge),
Til munter Skierts at tvinge mig.

Man ønsker overalt paa Kloden
Men jeg i dette, som i meer,
Er ingen Slave just af Moden;
Jeg ønsker ikke som enhver.
Een ønsker Konge sig at være;
En anden, simpel Herremand;
Een ønsker Guld; en anden Ære;
Een ønsker Skiønhed; een Forstand;
Een ønsker Drakkenbergers Dage;
Om Døden er en andens Bøn;
Een ønsker sig en yndig Mage;
Og een det hele smukke Kiøn;
Een ønsker baade Baand og Stierne;
Een med en Nøgel er tilfreds;
Een ønsker sig en andens Hierne;
Een ønsker sig et andet Steds;
Og een - og een - (dem alle nævne,

Gav mig for meget Hovedbrud:)
Hver ønsker efter Lyst og Evne;
Jeg ønsker kun, jeg var en Gud -
En saadan Gud, som man fortæller,
At saltg *Zeus* i sin Tid var:
Hans Almagt havde jeg mig heller
End alt, hvad nogen ønsket har;
3 Ei for at kunne sammenblæse
En halv Snees Verdner med et Puh!
Ei for at kunne med min Næse
Dem atter nyse reent itu;
Ei for at gjøre Potentater
Af Slinger, Bielker, eller sligt;
Ei for at kaldes *Juvans Pater*,
Og løse Knuder t et Digt;
Ei for at sidde paa Titaner,
Og hugges ud i Steen og Træe;
Ei for at have slemme Vaner
Som den, at gjøre Folk til Fæe;
Ei for Olympen at regtere
Med Nik, som Gudernes Papa;
Ei for Smaapiger at fixere,
Etcetera, etcetera;
Men for min Herlighed at tabe,
Frivilligen, af Hiertens Grund,
Og mig paa Timen at omskabe
Til en elskværdig Skiødehund,
For, glemmende min Guddoms Himle/
Naar Deres Vink et Høp mig bød,
At synke, drukne, daane, svimle
J Salighed paa Deres Skiød!

Med hvilken Troskab, hvilken Jver,
Hvor lydig, venlig, vims og rap...

Men hvad? - Min Haand, i det jeg skriver,
Alt bliver, synes mig, en Lab -
Mit hele Vildskab er forsvundet;
Jeg pludselig mig føler tam,
Bagbeenet, lodden, lænkebundet;
Mit Vers er Btef, mit Riim er Glam!
4 Jeg bliver ganske kold om Næsen;
Mit Øie synes mig at kløe -
Det er, som om mit hele Væsen
Paa eengang gav sig til at giøe.

O! Held mig! har jeg alt oplevet
Metamorphosens ønskede Stund?
Og er jeg i Gestalt og blevet,
Hvad jeg i Troskab er, en Hund?
O Held mig! mine Taarer rinde
Af Latter! det er ingen skterts!
De selv, som jeg, vil sikkert finde,
At disse Vers er hundske Vers,

Men ak! nu kommer, føde Frue!
Til Slutningen mit Hiertes Bøn:
Und mig en Plads i Deres Stue -
Hvis ikke, staaer jeg der en kiøn!

Til Samme.
(I et chinesisisk Halstørklædes Navn.)
1785.
Kiøbenhavn.

Tilgiv mig, uforglemmelige Frue!
At jeg, som nys har lært en smule dansk,
J Deres Vens, mit nye Herskabs Stue,
Og ei forstaaer det mindste tydsk og fransk,
Men blot mit Modersmaal, chinesisisk Pladder,
Der klinger, og især t Poesie,
Fast værre selv end Poppenæbbets Jadder
(Hvorfor os Himmelen herefter frie!)
Paa Logen Nummer tretten eller fiorten -
Tilgiv, at her jeg ydmygst kommer frem
Fra Linningen af Pastor Fido-Skiorten
Med et par Linier til Dem.

Erindrer De, jeg Lykkelige nød
Det Held, Dem ikke lidet at behage?
Hvad større Fryd kan Himlens Yndling smage!
Erindrer De, jeg laae paa Deres Skiød?
Erindrer De, hvor tidt jeg blev af Dem lagt sammen,
Og svøbt om Deres skønne Hals saa tæt,
Hvor jeg i tusind Kys mig aldrig kyste mæt?
O jeg, og Deres Ven erindrer det
Fra nu og indtil Evigheden, Amen.

6

Fem tusind Mile har jeg reist omkring -
For Dem at see, for Dem at kiende,
En Reise fra vor Klodes anden Ende
Er blot et Spring,
Og, som min Herre siger, ingen Ting -
Men fra den Stund jeg kom fra China hid,
Jeg aldrig har nydt Lige til den Lyst,
Jeg nød om Deres Hals, ved Deres Bryst,
J den uglemmelige søde Tid,
Jeg kappedes med Søster *Palantine*,
Som *Fido* kalder Charis-Hermeline,
Om næste Pladsen ved den Trone, hvor
Cytheres hele skønne Folge boer.
Tidt sagde jeg: Du slemme Palantin,
Du sidder der saa tidt, gaae lidt til Side!
Jeg skønner meer derpaa, det kan du vide;
Lad hele Pladsen være min!
Men Charis-Hermeline sagde Nei -
Mon nogen Charis gaaer fra Dem sin Vei?

O vidste De, hvor høit fra denne Time
Min Herre, Deres Sanger, ynder mig!
Han siger, jeg har gjort ham glad og rig,
At jeg ham er en himmelsk Engel lig,
Og at han Viser vil herefter rime,
Som allesammen skal gaae ud paa mig.
Maaskee de Viser ikke meget due;
Men det beviser dog alligevel,
At inderltgen, som sin egen Siæl,
Han elsker Dem, tilbedeltge Frue!

Saasnart han ei var kommet hiem,
Før han mig fik af Halsen løst herfrem,
Hvor De mig kiærlig havde selv omvundet
Og derved nok engang hans Hierte til Dem bundet
7 Hvor kyste han mig! Eene Deres Haand
Han kysse kan med mere heftig Varme!
Han lagde mig paa begge sine Arme,
Og raabte: "Byd mig Titler, Stierne, Baand,
"Ja Sundhed Selv, og Munterhed, og Aand;
"Jeg dig, min Rigdom, derfor ei bortbytter,
"Du være skal min Læge, min Beskytter,
"Mod Sygdom, Uheld, og Melankolie,
"Du Fremtids-Musen for min Poesie -"
Og andet sligt, som jeg ei meer kan huse,
Og som jeg, stakkels Tørklæd, ei forstod -
Men, dyrebare Frue! vær saa god,
Og sig mig, hvad det er at være Muse?

Endnu engang, tilgiv min slette Stil,
Og læs min Sladren et med haanligt Smil!
Om Vers og Rim er ikke meget nette,
De saadant venligen tilgive maa
En lille, tosset, ulært, silkegraa,
Rødstribet, ung, chinesisk

Collerette.

8

Fastelavnsriset.

Til Samme.
Kjøbenhavn.

I Morgenrødens Land, paa Jordens Østerkant,
Man har den Skik, ved visse Leiligheder
At sende til den Skiønne, man tilbeder,
En *Selam*. Næsten alt Fornuftigt, Smukt og Sandt,
Skiøndt med lidt Daarlighed iblandt,
Er kommet os fra Østen, min Veninde!
Men Tiden har det med saa meget gothisk blandt,
At man har Møie med, det ægte Præg at finde.
Saaledes har man, paa barbarisk Viis,
Af hine *Selams* her giort *fastelavnske Riis*.

Jeg Dem et saadant ogsaa sender,
Da det i Dag er Fastelavn,
Og jeg er just i Kjøbenhavn,
Hvor Østens Skikke man kun lidet kiender.
Modtag det med et kiærligt Smil!
Og lyt med venligagtsomt Øre
Til Hilsnen, som i Blomsterstil
Tolv hvide Hyacinter her fremføre.

"Fra Deres Søster *Flora* komme vi
"Med Frygt, undseeligen, skiøndt uden Harme,
"For mellem Klokken ni og ti
"At falme reent ved Deres Arme;
"Hvert Blomster hylder Dem, men ingen meer end vi

9 "Vi blomstred, trods Naturen, midt i Vinter,
"Af Lyst til den Forretning, vi nu har.
"De andre Gratier, vor Jord frembar,
"Man pidsker op med tørre Birkesplinter;
"Men Himlens egen Datter derimod,
"Vor Dronning, yndig, munter, mild, og god,
"Bør eene pidskes op af Hyacinter.
"Ak! und os blid til Løn, at døe paa Deres Bryst,
"Naar vi har vækket Dem, og Deres Hænder kyst!"

—

10

Tvungen Latter.

Til Christian Hornemann.
(Med et Exemplar af mine Comiske Fortællinger).
1785.
Kiøbenhavn.

Her sender jeg dig, kære Ven, et Bind
Af Vers, som jeg har trukket ud og ind,
Alt efter Musens løierlige Sind -
Men som, trods al den Flid, hvormed jeg trakte
Deri hver enkelt Tot af Tankens Hør,
Og væved den, og snoede den, og strakte
Den, som en Hørgarnstraad udstrækkes bør,
Mig synes nu, det hele Garn er færdigt,
Om ikke Publicum, saa *dig*,
Og *Carstens*, og *Seline*, *Pram*, og mig,
Og Folk, som sig forstaae paa Dtgterspind, uværdigt.
Jeg finder det idag, og fandt det alt igaar,
Saa speyet, fuldt af Kurrer, og af Skiæver,
At det mig forekom tilsidst som Blaar.
Men Overbærelse det i det mindste kræver
Af dem, som veed, jeg eene spandt af Nød
Paa *Messels* Teen, og at jeg meer blev fød
Til tragisk, end til komisk Væver.

Som sagt, til Latter Himlen just saa lige
Mig intet Kald og ingen Drift lod faae;
Men Sygdom, Creditorer, og deslige
Har ofte nødt mig til at lade saa;
11 Selv mangt et Stød, som dybt mit Hierte saarer,
Til convulsivisk Latter tvinger mig -
Thi, ak! til Glædens høie Sprog, til Taarer,
Jeg hidindtil var for ulykkelig.

O! vilde gunstig Skiæbne mig tilstæde,
Ved Hielp af lidt Lyksalighed, engang
Af Hiertens Lyst at turde græde,
Som *Milton* eller *Evald* græd, i Sang!
Men ak! min *Hornemann*, det lader til, desværre!
Jeg ende maae, som jeg har alt begyndt;
Mit Haab om Fryd i Livet er kun tyndt,
Det veed vor Herre!
Naar upartisk jeg i min Skiæbne seer mig til,

Er al Slags Luxus af poetisk Graad og Tuden
Mig ventelig til evig Tid forbuden.

Som Himlen vil!
Hvis i det mindste ved min tvungne Latter
Jeg kunde lokke hist og her et Smil
Af een og anden yndig Evadatter
Saa i en Omkreds af tolv fiorten danske Mil,
Fornemmelig af din *Selines* Oie
(Thi Du har venteligen din,
Som jeg har min),
Jeg vil mig taalig lade nøie
Med liden Rang
I komisk Sang -
Jsær hvis du til deres Smil vil føie
Et: "*Baggesen!*
"*Fortæl os snart et Eventyr igjen!*"

12

Historien indtil Syndfloden

Til Samme.
Korsør.

"Fortæl os snart et Eventyr igjen!"
Saa lyder Efterskriften, Ven! i Brevet,
Du til Korsør mig kiærligen har skrevet;
Og, hvad du neppe veed, er af en anden Pen
Mig samme Fordring nylig tilstilt blevet.
Men giæet engang, af hvilken? Just af den,
Jeg snappede blandt alle Penne,
Hvis i *Cupidos* Sted, Som gav mig denne,
Apollo Selv mig vælge lod
I egen Skriverpult og sagde: "vær saa god,
At tage mellem dem, jeg selv har skaaret
I sidste Efteraaret
(Du veed, at en Olympier forstaaer
Ved sidste Efteraar
Den Tid fra *Roms* Forstyrning til igaar),
Den, best dig synes om!" - Kort Sagt: fra *Wessels* Pen
Tilflød forleden Dag din arme, syge Ven
Et Brev, hvis Jndhold var: "*Jens Baggesen!*
"*Fortæl os snart et Eventyr igjen!*"

To Guders Vink imodstaae tør jeg ikke
(Thi dit, min Hornemann! var Venskabs eget Bud,
Og Venskab har, trods Sang og Kiærlighed, sin Gud!)
Et lidet Eventyr jeg altsaa dig vil skikke,
13 Hvoraf du slutte kan, hvor meget man har Grund,
Isteden for at bede mig at skrive,
Herefter mig det gode Raad at give:
"*Jens Baggesen!* hold, hvis du kan, din Mund!"

For henved otte tusind Vintre siden
Vor Jord, som tys og taus i Mørket laae,
Stod op af Nattens Seng, og blev klædt paa,
Og snurrede sig rundt med Maanen i det Blaa.

Paa denne Store Knøs ophopped nok en liden,
Der af sit eget Ribbeen fik en Viv
Til Tidsfordriv,
Og leved got en stakket Tid med samme,
Til hun en smule feil paa Veien gik
(Som, ak! blev alle hendes Døttres Skik),
Og han begik en lille Daarlighed
(Som siden alle Mænd beginge med),
Hvorved han Herre blev, og hun Madamme,
Og begge to kom til at leve slet;
Thi Syndefaldet, det indseer man let,
Og Ægtefaldet, var det samme.

De Sønner fik, som gik ei heller ret;
Den eene tvertimod gik paa den anden:
Kort, skal man troe, hvad salig Moses skrev
(Og derpaa har vi Alle Kongebrev),
Tilsidst gik hele Slægten fra Forstanden.

Vi kiærligen vil troe, det blot var Hiernens Sag,
At de blev stedse værre Dag fra Dag,
Og drev tilsidst saa vidt det fyndefulde Væsen,
At Jorden, som de hopped paa, blev læk,
Og sank med Top og Tavl dem lige ned sor Næsen,
Hvorved, paa Otte nær, de alle skyltes væk.
14 De fire Par, som havde reddet noget
Af Fugle, Faar, og Sviin, etcetera,
Kom frem igien om et Aars Tid paa Skroget;
Og alt begyndte nu paa nye forfra.
Man gav sig atter til at æde og at drikke,
Og vove med hinanden mangen Dyst,
Og sove sammen, saa det var en Lyst. -
Hvor længe det vil gaae, det veed jeg ikke,
Til Jorden, der ei mere (siger man)
Skal druknes, men gaae tvertimod i Brand,
Forgaaer engang igien med alle Mand -
Men dette veed jeg, kiære *Hornemann!*
(Dog sig det ei igien til min Veninde
Derinde!)
At hvis det Andre gaaer, som mig (især,
Som i min Fødebye det gaaer mig her),
Var det Umagen ingenlunde værd
At have maattet nok engang begynde
Forfra paa nye at æde, drikke, synde,
Og gaae igjen i Livets Jordefærd.

Jeg haaber, du har nok for denne sinde.
Spørg Fader *Wessel*, naar du næste Gang ham seer,
Om jeg paa den Maneer
Skal Kiøbenhavn, og dig, og ham fortælle meer?
Og om man heller mig ei Munden burde binde?
Lidt panegyriskt man i Vers saa gjerne seer.
I Eventyr endog vil Alle gjerne roses;
Og ingen holder af at skoses.
Men kan der ventes noget høfligt Ord
Af En, der leer af vores hele Jord,
Selv, naar han til et Brev har Texten laant hos Moses?

Til Fru Pram.
1787.
Trolleborg.

Den nysbortløbne stolte Baggehund -
Som hver en anden Titel kan undvære,
Som evig intet andet Navn vil bære,
Fra den velsignte Hyrdestund,
Hvori det første Kys af Deres Mund
Belønnede hans Troskab - som desuden
Ei skammer sig ved et i Grunden ædelt Navn,
Fordi det er gemeent i Kiøbenhavn,
Hvor Hund erindrer blot om Bieffen og om Tuden,
Og hvor man synes reent at have glemt,
At intet er paa Jorden saa fornemt
(Endog i Ridderstjernevrmlen)
Som Stiernehunden Sirius paa Himlen -
Den derfor af sit Navn, med dobbelt Grund,
Som sagt, alvorlig stolte *Baggehund*
Er lykkeligen svømmet over Søen
Fra Herthedalen hid til Odinsøen,
Og i Behold, og frisk og sund.
Men den, som kiender lidt til Verdsens Sager,
Begriber let,
At det i dette Liv, som har saa mange Plager,
Er ikke nok med det.
16 Ak! altfor elskede Mama!
De stikker fem og tyve Mil herfra:
Og jeg - desværre, det er ligefrem,
Jeg stikker fem og tyve Mil fra Dem -
See! det er Ormen, som mit Hierte nager!
Og Himlen veed, at Kummer over sligt
Er fem og tyve Gange værr' end Gigt
Men - Laas for Munden! Snak om, hvad jeg lider,
Bekymrer Dem, og lindrer ikke mig -
Taal! hedder Symbolet i vore Tider,
Symbolet vil jeg sige -
Virkelig!
Jeg taaler meer, end nogen skulde troe,
Der kunde taales af en Hund, som gaer paa to:
Og dog jeg piber ei det mindste, som De seer -
Nu meer!
Jeg kom til Trolleborg i Gaar ved Aften,
Hvor alt i Dag fortryller mig,
Og hvor jeg leve gad evindelig -
Men ak! i dette fyenske Himmerig
Jeg bliver blot til Agens sidste Dag;
Dyp derfor snart en Fiær af Gaasens Bag
I sorte Galdebærresaften,
Og mal dermed paa Fladbrød af Kattun
En Meening eller to, saa blød som Duun:
Den Pude nemlig, De mig loved,
Hvorpaa min Siæl kan lægge matte Hoved -
At De kan tage paa, hvad hermed jeg forstaaer:
Skriv mig et lille Brev saasart, som Posten gaaer!

O! lad et saadant komme mig tilhænde,
Før min Lyksalighed er her tilende;
At det maae lindre lidt min Sorg
Ved at forlade Brahetrolleborg,
17 For at begive mig til Verdens Ende
(Saa kalder jeg med Grund, i sand poetisk Stil,
Kiel,
Hvor neppe tvende
Barbarer mine danske Viser kiende),
Skriv! jeg besværges Dem, skriv snart! o skriv!

At, vant paa Trolleborg til Guders Næring,
Jeg undervets skal et forgaae af Tæring.
Det fikkert koster mig mit Liv.
Jeg i det mindste gaaer aldeles fra Forstanden,
Hvis i det Øieblik, jeg gaaer herfra,
Jeg ikke, ved et Brev fra min Mama,
Med Nektar bytte kan Ambrosia,
Og flyttes af en Himmel i en anden.

18

Reisen til Korsør.

Til Samme.
Trolleborg.

Jeg i mit forrige hastfulde Brev
Min Ankomst her til *Trolleborg* Dem skrev,
I lette Vers - maaskee kun alt for lette!
Men ak! jeg har paa denne Flyven om
Ei Stunder til, en Pidsk i Nakken mig at flette,
End sige til min krumme Stil at rette;
Hver Tanke gaaer deri aldeles, som den kom,
Og kommer, som den gaaer. Det er en egen Maade!
Men, Sødeste Mama! hver har jo sin,
Det er nu min;
Tag den til Naade!
Giv ingen Ærgrelse derover Rum;
Erindre Dem den Frihed, De mig skiaenkte
Eengang for alle, til at være - dum
Paa min Maneer, i Prosa som i Vers,
I Snak og Sang, i Alvor og i Skierts,
Og tænke selv, som om jeg aldrig tænkte
Paa noget Verdsens Publicum.

Jeg trolig hin Tilladene benytter,
Og i et Brev til Dem især
(Skiøndt Deres jeg har meer end Verdens Bifald kiær)
Mig for al kunstig Flid og Møie hytter.
19 Men - hvad jeg vilde sige? sidste Gang
Jeg Veien hiemme fra til dette Tryllested
Aldeles oversprang;
Jeg altsaa her i kort Enfoldighed
Vil nu fortælle Dem den giorte Reise.

Fra Dem jeg maatte, som De veed,
Selvsamme Aften, førend Sol gik ned,
Til *Pustervigs Udødelige* deise.
Der blev jeg Timen een, vel to,
Og tænkte blot paa Dem, i Snak om *Cicero*.
Derfra jeg fløi til den bekiendte Stue,
Hvor eene med sin Datter jeg fandt Frue,
Som gav mig Thee og Tvebak, mens min Aand
Omsvævede bestandig Deres Haand;
(Men sødeste Mama! gaae ikke hen,
Og sig den gode Kone det igjen,
At, mens jeg Tungen løbe lod med hende,

Jeg Tanken løbe lod med Dem!)
Derfra jeg end, skiøndt sildig, maatte rende
Ud til den ædle, siældne Stjernemand,
Hvis Visdom, Blidhed, Godhed og Forstand
Jeg aldrig ofte nok lovsynge kan.
Der jeg i trende Timer glemte Jorden,
Og al dens Kummer, Giæld, og Gigt, og Torden.
Beruust af denne Lethe gik jeg hjem,
Sov ind, og drømte sødeligt om Dem.

Om Morgenens derpaa jeg tog min Hat,
Og ilte til min Reisekammerat,
Der mageligen paa en Sæk med Havre
Bag Kudsken i en Art af Karre sad,
Forspændt af tvende Krikker, blinde, mavre,
Bovlamme, halte, smaae - jeg veed ei hvad.
Det prægtigste blandt alle Kiøretøier
20 Mig ikke havde kunnet gjort saa glad
Som dette, der mig syntes skabt til Løier;
Særdeles Kudsken, som jeg gjerne gad
Beskrive Dem, ifald jeg ret forstod det,
Og Tiden kun tillod det.
Men ak! jeg har tilovers kun et Blad.

Vi rulled altsaa, kort, til den bekjendte Stad,
Berømt af Kildevand og af Antiquiteter,
Hvor Maddiker af fordums Majesteter
Faaer Mad;
Der spiste vi, skiøndt ikke saa fornemt
Som Ormene, dog got. Vi fik det siden slemt.
Vi ælte-vælted giennem vilde Skove,
Ved Skin af Stierner, ikke nær saa nemt,
Som man sig havde kunnet love
Af en i Tøveir giennemæltet Deig
Af Vei;
Thi Hovedpuden selv i Diævelens Alkove
Er ikke blødere, end denne var.
Jeg Hjulspor oftere dog skuet har;
Men aldrig i mine Lives Dage
Saae jeg til slige Hjulspor Mage:
Jordbunden de saa dybt igiennemskar,
At (for den rene Sandhed Dem at sige)
Jeg svimled, ved i Furen ned at kige.
Ved meer og meer at stirre, blev jeg vaer,
At der var ogsaa Stierner neden under,
Og ganske bitte Been, som een og anden Gang
Nu flytted sig, nu stod paa Skrævs, nu sprang.
Jeg holdt det dengang for et uforklarligt Under;
Men nu, jeg roligen paa Phænomenet grunder,
Jeg finder Tingen soleklar:
Det *Antipoder* været har.
21 Vi efter mangt et Stød, og mangen Sorg,
For Arm og Been, og hvad sig let lar knække
Paa slig en Vei, t slige Spor, at brække,
Kom endelig til *Løvenborg* -
Hvor Klokken eet i velopredte Senge
Vi vore Kroppe fandt for got at slænge.
Men troe mig, saa forknuust og mat jeg var,
Var jeg dog ingen Nar,
At sove ftrax. Til Dem og dennesinde
Jeg mig begav i Tanker - o Veninde!
Min venskabsfulde Siæl en bedre Hvile har
I vaagne Timers Tænkenom paa Dem,
End i den sødeste, den beste Slummer. -

Jeg vaagnede, da Vægtren raabte fem,

Og fandt med Studsen, til min store Kummer,
At jeg paa ingen Sofa laae;
Og sluttede deraf, jeg maatte være
Paa noget andet Sted end det, hvorpaa
Jeg nyder al min Roe, min Fryd, min Ære.
Jeg bad en Morgenbøn, og den bestod deri:
"Gud Sødeste Mama for Kummer frie!"

Paa Løvenborg jeg leved got for Resten.
Dets Dronning er just een af dem
Blandt Jordens Engle, som omtryller næsten
Dens mørke Fængselhul til lyse Aanders Hiem,
Skiøndt hendes Alders Sol alt synker ned mod Vesten.
Desuden findes i det samme Huus
En lille hvid og vakker Musemuus,
Som holder meget af mig stakkels Puus,
Fordi hun meener, jeg gjør bedre Vers end Præsten.

Om Aftenen vi derfra foer
Til Soer;
22 Fra Soer til *Slagelfe*, hvor jeg mig havde lovet
Et Giensyn af det Musehul, hvori
Min første Ungdom ofred til de Ni;
Men hvor for denne Gang blev sovet.
Den næste Dag jeg blev t Hovedet lidt ør,
Og i mit Hierte Selv, ved Synet af *Korsør!*

Der er dog noget eget, som et Navne
Formaaer at nævne, ved de Fødestavne -
Jeg neppe Fæstningen t Øiet fik,
Og Kirken, før igiennem Hiertets Aarer
En hellig Gysen foer; en Dug af Taarer
Omhyllede mit barnligglade Blik,
Men ei med Mørke - med en farvet Skimmer,
Regnbuens Skiær i Skyen lig,
Naar Solen i dens Draaber speiler sig.
Min Siæl henflød i denne milde Glimmer;
Jeg skialv, jeg fmilede, jeg græd, jeg bad. -
Et kiælent, saligt, sødt jeg veed ei hvad,
Der ligner, troer jeg, Himmeriges Rige,
Betog mig, som en stille salig Død,
Hvori min Angdoms vilde Liv bortflød,
Jmens min spæde Barndoms stille Dage
Blev i Askyltghedens Glands tilbage -
Og med en Fryd, som Barnet kun kan smage,
Jeg sad i Tanken paa min Moders Skiød.
O! hvilket Øieblik! - Tilgiv, at atter
Jeg Stræber at indtrylle mig deri!
Men gode, fromme, Dydens, Himlens Datter,
O! Deres skyldfrie skønne Siæl vist fatter
Dets hele himmelske Magie!
Thi hvad er vel den vilde Fryd, fom daarer -
O! hvad er Glæden, som ei kiender Taarer -
Hvad er den Overgivnes skingre Latter -
Jmod det stille Tryllerie,
23 Som dyssede min Siæl i dette Sværmerie?
Det eene lønnede min hele Vandring;
Men ak! det er forbi, forbi, forbi -

Jeg slutter her. Thi nu er al Forandring
Af Tonen, jeg engang er kommen i,
Amuelig. Skriv mig snart! Det er mit sidste,
Mit Hiertes sidste Suk. O! hvis De vidste,
Hvor nær jeg er mit gamle Mulerie! - - -
Snart er og Glæden her forbi, forbi, forbi.

Brevrusen.

Til Samme.
Trolleborg.

Hvor er jeg? hvor? I hvilke Labyrinter
Af Edens Myrter, mellem Blomsterbed
Af Roser, Lilier og Hyacinter,
Og tusinde, hvis Navn jeg ikke veed,
Forvildes mine zefyrlette Fied?
O alt for underfulde Herlighed!
O Hav af Vellyst, Som min Siæl omringer!
Afgrund af Liv, og Lys, og Fred,
Og paradisisk Overgivenhed!
Glands af Seraphers sammenslagne Vinger,
Af *Odins* Skiold, og af *Kronions* Straaler,
Af Nektars Skummen hist i *Hebes* Skaaler,
Og her af *Aphrodites* Øines Ild!
Af Krandsen, som min stolte Tinding bier,
Af *Phoebi* Luth, af *Amors* gyldne Pil,
Af alle Gratiernes Smil!
O Dands af Muser, som min Aand indvier
Til Evigheds Mysterier, til Rang
Iblandt Homerer, til en *Evalds* Sang,
I Chor af alle Livets Melodier,
Ledsaget af *Orions* Harmonier!
O Drukkenskab! o søde Tryllerie!
Ja! Svælg af Salighed, som her jeg drukner i!
25 Saa kom jeg da til *Trolleborg*,
Ei for at glemme blot hver Livets Sorg,
Men for at lære selv, at lægge sammen
Al Himlens Fryd og hele Jordens Gammen?

Du Engles Ruus, du Guders Raserie,
Navnløse/ høitidsfulde Sværmerie,
Begeistring! hvad du er - for stor til Prose,
For stor endog til rimbeladte Vers!
Lyksalighed paa langs! Lyksalighed paa tvers!
Ha! tør jeg troe dig? Er det ei din Skierts,
O Skiæbne? kan i Livets lave Mose
En ussel Frøe som jeg - een af Per Oxes Froer,
Fra Mølledammen udenfor *Korsøer* -
Paa eengang svinges, eller svinge sig
Til baade *Fyens* og *Siællands* Himmerig?
Paa eengang have det i *Rose* og i *Pose*?

O gamle gyldne Horn med nye Dukater i,
Jeg fandt dig! Første Lod i Lykkens Lotterie,
Du faldt mig, Terne! doppelte Qvaterne!
Ja! sødste Mama! fornem en dobbelt Lyd
Af Vellyst, blandt med Vellyst, Fryd med Fryd:
Ja! Hundestiernen er den lykkeligste Stierne!
Og Baggehunden er i denne Stund
Ei Deres blot, men Lykkens Skiødehund!

Ha! viid dig ud, mit alt for trange Bryst,
Til meer end selv en Digtters "Ha!" tilstæder:
Til Salighed, som leer, og Salighed, som græder -
Til baade Himmelens og Jordens Lyst!
Til alle tøileløse Glæders Vrimmel,
Til Hiertetryllelse, til Hovedsvimmel,

J Tidens Suus og Evighedens Duus -
Til hvad en *Evald* t en doppelt Ruus
26 Af Viin og Kiærlighed kan eene fatte:
Til Guders og til Cherubimers Skatte
I en Miltonisk vellystblandet Sum,
Til hellig Lyst, til overgIVEN Stimmel,
Til baade Hedningers og Christnes Himmel,
Til paradiis og til Elysium!

Men hvor er Sprog? hvad Støvets Ord kan tale,
Hvad Lyd kan tone meer end himmelsk Lyst?
Hvad Tusk kan tegne, hvilken Farve male
Den Salighed, som svulmer i mit Bryst?
Selv *Evalds* Flammesprog, som hele Norden tænder
Med Apollonisk Ild og smelter nær og fiern,
Fra Møens Klint til Filefieldets Ender,
Hvert Hiertes Jis og hvert et Hoveds Jern,
Formaaer det ei. Guddommelige Digter!
Hvis selv din Harpes Ekko, disse Træk
Af dine Penselstrøg, som jeg saa kiæk
Har efterbet her, mig svigter -
Hvad kan da mine egne svage Qvæk?

Ha! - men for sidste Gang! Thi jeg vil dale
Ned af en Himmel, som er ei mit Hiem;
Og hvad jeg ei kan tone, skildre, male,
Fortælle kort, og dansk, og ligefrem.
Jeg søge vil at redde mig paa Randen
Af den bundløse Poesie,
Hvori min Glædes vilde Raserie
Mig styrter, hvis jeg, som saa mangen anden
Trompetende Poet, gaaer ganske fra Forstanden.

Viid da - hvis ellers det kan lykkes mig,
I et forstaaeligt Sprog at tolke mig -
At som jeg nylig sad i *Ludvigs* Lund og tænkte:
Hvad om til den Lyksalighed, du her
27 Saa fuldeltigen nyder, Himlen skiænkte
Dig pludselig den Fryd, du smagte der,
Hvor Venskab dig med første Kiæder lænkte -
Mon din Henrykkelse du vel holdt ud?
Mon ei din hele Samling gik Sit Skud?
Knap havde jeg tænkt hele Tanken ud,
Før med en deilig Pakke Breve
Treen ind den uforlignelige Greve:
Gav til sin elskede *Sybille* fem,
Og til mig glade, som, med Støvets Kaar for Øiet,
Var med min Trolleborgske Lod fornøiet,
Eet - er det mueligt, Himmel? - *eet fra Dem!*

Begriber De nu, huldeste Veninde!
At jeg, Som blev i Hovedet saa ør
Ved Synet af min Fødebye Korsør,
Ved dette Syn af overvættes Glæde
Stak t at dandse, synge, lee, og græde,
Giøe, fløite, klukke, rase, med eet Ord,
Som ingen henrykt Digter nogensinde
Har raset før paa denne Jord?

Begrib det! Men begrib tillige Nøden,
Som tvinger mig at sige Stop
Til min Taksigelses poetiske Gallop.
Postbudet maner; men mit Hiertes Hop
Mod Dem skal intet standse førend Døden.

Fragmentet i Lolland

Til Professor Hviid.
1787.
Mandsheck.

Jens Baggesen til Anders Christen Hviid:
Fred, Sundhed, Fryd fra nu til Aarets Ende,
Fra den til Livets, og derfra til evig Tid!

Jeg her, hvor jeg mig om igien maa vende
(I Rummet, at forstaae)
For, inden fiorten Dage halv forgaae,
Tilbage til vort Kiøbcnhavn at rende,
Har faaet Deres kiære Brev,
Og Fierdeparten læst af hvad De skrev.

Den Gave mig og flere Dødelige
Blev nægtet her i Livets trange Baand,
At læse: *Tælllet haver Gud dit Rige!**)
Og *Skiæbnens Almanak - og Deres Haand.*
Tilgiv paa denne Grund, at jeg Dem svarer
Lidt hen i Veiret. Hvad vi ei forstaae,
Det kan vi, som De veed, ei rigtig svare paa.
Jeg læser: *Faner*, hvor maaskee bør læses: *Farer -*
Skiærslipper for Skiærtorsdag - Multebær
For Moldenhauer - og især

* 29

Paa tvende Steder jeg tvivlraadig er,
Om læses bør *Heroer* eller *Harer*?
Men, desuagtet, har jeg Nok bragt ud
Til Styrkning for mit syge Hierte,
Til Lindring af min Længsels lange Smerte,
Og overvættets Løn for alt mit Hovedbrud;
Thi Fierdeparten, som jeg har forstaaet af Brevet,
Er mere værd end Alt, hvad jeg har skrevet.
Den Forskiel er, min Hviid! imellem Dem og mig:
De skriver lykkelige Tanker slet;
Jeg skriver ulyksalig Sludder net;
De har i Meening - jeg i Bogstav Ret.
Naar Deres Aand er lys i mørke Sving og Streger,
Min lyse Pen med mørk Sottise leger -
Deraf opstaaer en anden Differenz:
Man læser got min Skrift, men fatter et mit Sprog -
Man læser Deres ei, men man forstaaer Dem dog.

Jeg hertil føie vil en passende Sequenz:
Naar Døden Livets Praas engang os puster ud,
For os et bedre Lys at tænde -
Naar giennem Natten vi gaae hiem til Gud,
Til Høitidsdagen uden Ende -
Naar Vadestøvlerne, som tyngde Siælens Been,
Imens den vaded giennem Livets Moser,
I Dødens Støvleknægt aftrækkes En,
Tillige med de vaade Hoser,
For paa bevingede Solstraale-Skoe
At dandse giennem Evighedens Roser -
Da, tro mig, ædle *Hviid!* * * * * *

Altona. - Hvor slap jeg sidst mon troe?
Seqventsen har jeg glemmt. Men det er ligemeget -
Den ei den første var, Som jeg har streget.
30 Sandt, Brevet bli' r ved denne Leilighed
Lemlæstet og skamfeert; men det vil intet sige!
Den tydske Pastor *Brüllimann*, som De veed,
(Der kiender paa en Prik hvert Bedested,
Hver Bom, hver Kroe, hver Sisebod, hvert Led
Paa Kongeveien til Guds Rige)
Endog en Præken skrevet har og trykt,
Hvoraf den eene Deel er, Himlen veed hvordan,
Forglemmt, - den anden Halvedeel forrykt.
Hvis man *Fragment af Præken* skrive kan,
Hvi skulde det ei med et Brev gaae an?

Isteden for Seqventsen vil jeg - siden
Jeg dog er kommet til at nævne den Guds Mand
Fortælle blandt hans Hendelser en liden,
Som nys passeerte ham i Lollands Land;
Ham siger jeg, og meener kun hans Bog;
Bog siger jeg, og meener kun hans Præ -
(Fragmentet af en Præken bør man dog
Ei kalde *Præken* heel, men bare *Præ*)
Historien, imellem os, er denne:

Da, for til gode Dage mig at vænne,
Jeg nylig til de *Lolliker* drog hen
(Hvor jeg gad drage hen igien),
Kom jeg som Giæst til *Christjanssæde*,
Et Hyrdeslot, med deilig Have, hvor
En sand *Alkinoos* blandt Grever boer.
Herr Greven var, med sin Grevinde,
Just ved min Ankomst udspadsert -
I ledige Gemak, hvor jeg blev tndqvartert,
Jeg ønskte mig en Bog, for Tiden at forslaae,
Og milde Skiæbne lod mig finde,
Netop i een, som paa en Sofa laae,
31 Bemældte Prækens prægtige Fragment
I Saffian med Guld paa Randen -
Der, som jeg siden vide fik, var sendt
Af dyrebare tydske Præstemanden
Grevinden til Foræring. Ingen Bog mig
Meer havde kunnet moere. Titlen slog mig
Især; den fyldte heel det første Blad -
Bag dette fulgte græske, tydske, franske
Sentenzer, i en prægtig Motto-Rad,
Af *Rousseau*, *Paulus*, og jeg veed et hvad
Af *Claudius* - men intei i det danske.
De Mottoer, af heel forskiællig Aand,
Var skrevne til af Autors egen Haand.
Jeg fandt en ledig Plads ved Bladets Ende,
Og efterabende den samme Kloe,
Saa det umueligt var Forskiællen at erkiende,
Jeg tilskrev eet endnu, der kunde gaae for to:

"*Jeg havde præket meer; men til den største Skade*
"For Læseren, for mig, for Jordens Overflade,
"Er denne lille Stump blot deraf blevet giemt;
"Og det fornemste var maaskee hvad man har glemmt."*)
Det giort, jeg lagde Bogen hen
Paa samme Sted igjen.

Hvad Spas det siden gav, da Verten og Vertinden
Og alle Giæster samled var,
Og man i Sofaen blev vaer
Det mecenatske Exemplar,
Som netop dediceret var Grevinden,

Og som hun ikke havde seet endnu,
Men forelæste høit - foruden Drøm om Rænke:

*
- 32

"Hi hi! ha ha! hu hu!"
Det gier jeg Provsten at betænke.
Nok sagt, der Raad blev holdt i latterfulde Sal,
Voteert og decideert, at Præsten var lidt gal.

Dog det er Tid, jeg Parenthesen ender,
Og, uden Ophold, mig
Til hvad jeg egentlig
Vil sige, vender.
Men, for at spare Porto og Papir -
Og da dog egentligen Rimets Ziir,
Om ikke mig, saa Dem maaskee dog trætter,
I Simpel Prosa Brevet jeg fortsætter.

33

Alperne.

Til Pram.
1789.
Bern.

Saa kom jeg da til *Schweiz*? - Saa lod mig Skiæbnen stige
Til denne mine Sværmeriers Top?
Saa kom jeg da med ganske Siæl og Krop
Til Alpernes - til Friheds Rige?
Hvad dansk Poet har gjort et saa poetisk Hop? -
Ja, fryd dig, elskte *Pram*! Din Baggesen har vundet
Det sieldne Lod i Livets Lotterie,
Den største Skat, ham nogentid blev fundet
I Drømme, Drukkenskab og Poesie!
O! saae du Solen, ham er her oprundet -
En Straale blot deraf! O! stod du her
Paa Spidsen af Naturens Himmelstige,
Isteden for paa Trappetrinnet der,
Hvis Høide mod min Høide netop er,
Hvad Cancelltet er mod Himmeriges Rige!

Hvorledes skal jeg sende dig et Gran,
En - blot en Flip - en lillebitte Strimmel
Af min Fortrylleses udstrakte Himmel,
I et elendigt menneskeligt Brev,
Ja selv i Vers, som dem, jeg hidtil skrev?
34 Hvad om jeg, i min Alpeglædes Svimmel,
Udgjød mit fulde Hiertes Raserie
I en pindarisk-klopstocksk-evaldsk Ode -
I meer end menneskelig Poesie -
I dette Sprog, som hidindtil jeg troede
For høit - og Som dog Musene, der rode
I Kieldren af det Huus, hvor *Evald* boede,
Trods underjordisk Lavhed, piber i?
Hvad om jeg viiste dig, og dem, og hele Verden -
(Min Verden nemlig - hvor du er, der er den)

I en Matroskavai af gammelt jydsk,
Med skotske Lapper i, tilknapet paa sin tydsk,
At ogsaa jeg, saa got som nogen anden,
Kan, naar jeg vil, i Vers gaae fra Forstanden.

Velan, min *Pram!* lad see, hvad jeg formaaer!
Jeg gaaer! -
Hvad gaae? nei! løbe vil jeg, rende, flyve
Langt bort fra denne gamle Læremoer,
Som har paa Bagen alt de fyrretyve:
Som byder os, at veie hvert et Ord,
Og holde varig Huus med Grammatiken -
Som peger os bestandig paa Logiken -
Og vil med diævelsk Magt, trods alle Ni,
At der skal være Sands og Meening i
Vor christelige danske Poesie!
Jeg længe nok, af Angest for Critiken,
Hvorned hun paa barbarisk Viis
Gav af og til min Digter rumpe Riis,
Adlød den vrantne Hex. Men nu Farvel, Moerlille!
Jeg ikke meer i Ledebaand vil gaae;
Jeg følge vil engang min egen Grille!
Min Digteraand i *Schweiz* fik Buxer paa.
35 Kom, du, som flagrer hist, lig een af Anholts Maager,
I Sneefog over det codanske Hav,
Svøbt i et Slør af Ossianske Taager,
Hen over Sprogets Skiær i Tankens Grav!
Du Nissers, Lygtemænds, og hines Muse,
Som hyle, tude, tordne, storme, bruse,
Saa høit, at hundred Mile fra mit Hiem
Mit Øre dirrer ved at høre dem,
Kom, brøl, med Stemmen af en finlandsk Torden,
Min Sang fra Sydens Himmeltop mod Norden!
Skrig ud min Glædes Alpeharmonie -
At hver maa tilstaae, saligen bedøvet,
Og, som jeg selv, al Sind og Sands berøvet:
"Det kan man kalde lyrisk Poesie!"

O *Schweis!* o Jordens høie Himmelpynt!
Hvor Dovrefielde synke ned, som Tuer!
Og Øiet i en evig Svimmel skuer,
Hvor Verden ender, og hvor Verden har begyndt!
Hvor Solen i sin Gang mig synes glide
Hen over Skuldren, Maanen ved min Side!
Hvor Jorden vild og splinternøgen staaer,
Som om dens Skabelse var først begyndt i Gaar!
Hvor magelig jeg ned fra sammes Jsse
Kan, om jeg vil, paa hele Verden p * * * *,
Mens jeg berører Stierne med mit Haar!

Ha! Høide! - Hævet over alle Toppe,
Høit over Klodens siunkne Land og Hav,
Forklaret, henrykt, svimler jeg heroppe,
Som en Opstanden over Livets Grav!
O Himmelluft, som om mit Hoved suuser!
O Vellyst, som min hele Siæl beruuser!
O Svælg af Salighed, som her jeg drukner i!
Er Dødeliges Fryd, multiplicert med ni
36 (Jeg mener den, et Digterhierte huser,
Besat af jer, udødelige Muser!),
Er Engles Ruus - er Guders Raserie -
At ligne med den Følelse, som hæver
Mig her til lyrisk Flugt? - Ha! du, som svæver
Høit over Sirius, som Verden er for snever,
Navnløse, glædedrukne Sværmerie!
Hvad Sprog har nok af O'er og af Ha'er

Til i en værdig Hymneharmonie
At tone dine Frydshallelujaer? -

Ak! intet! intet! - og for denne Gang,
Af Frygt for i min Flugt at dale,
Hvis Odens Næb og Vinger fik en Hale,
Jeg ender pludselig min Sang.

O du, min *Pram!* hvis Raad saa tidt mig ledte
Derhiemme, naar jeg Penne bed, og svedte
For Rim til O! til Ak! til Hu! og Ha!
Smag dette lille Forsøg i det Høie;
Og kan du meer af sammeslags fordøie,
Saa viid, at der er meer, hvor det kom fra!
Men sig mig, zom en ærlig Ven og Broder,
Om jeg dig synes skabt til Latter eller Graad?
Til Digtertremast eller Digterbaad?
Til lave Fabler eller høie Oder?
Mig synes selv, oprigtig talt
(Endskiøndt jeg her i Schweiz er kommet lidt af lave),
Kun lidet om min høie Digtergave,
Og at jeg ikke gjorde galt,
Om jeg beskeden holdt mig til det Lave.

37

Patriotisme.

(Fragment af et Brev fra Syden).
1789.

Jeg glemme Danmark! jeg i Sydens Favn
Forglemme Nordens Moderbryst! for Kunst,
Umoden Kunst, bortbytte dig, Natur!
For Vittighedens Latter, Viisdoms Alvor!
Jeg vorde velsk, upatriotisk, udansk,
En Sydling! døse, stumre Livet hen
I Sydens lette, lune, bløde Duun;
Og virke, som en Sydling, blot i Drømme!
Fordi jeg lever udenfor det Land,
Jeg lever for? fordi mig Skiæbnen bød
At fierne mig fra Hiemmets stille Havn?
Hvad, eller fordi hin og denne Blomst
Jeg finder skøn i fremmed Egn, og vover
At hente mig dens ubekiendte Frøe,
For at omplante den i Hiemmets Have?

Nei! den, som i sin Vugge, spæd, engang
Inddyssedes af Dovres Fieldboeqvad,
Ledsaget af din Squulpen, *Baltica*;
Hvis første Blik sig tabte der, hvor *Carls*
Fortvivlet søgte sin betvungne *Steenbuk*;
Hvis anden Daab var Dypning i det Hav,
Hvis Bølger døned ham ved Dag og Nat
38 En evig Lovsang, mellem Stormes Brag,
Om *Juul* og *Tordenskiold* - hvis første Værk
Var Rustningen af tvende Flader, hans
Og Oldenborrernes, hans *Magts* Beundring:

Et Barns Udføren, men en Mands Idee -
(Slotsgraven var ham Kiøgebugt, to Nøgler
Hans danske Skyts - han selv den danske Skytshelt)
Hvis første Sang var *Havets Lyst*, hvis anden
Var *Dødens* - og hvis hele Liv var Heltens:
Beständig Kamp - med *Lidenskab* og *Mangel*
(*Trojaner* er den førstes Hær, hvis *Hector*
Er mere frygtelig end hin - og denne
Fulddanner *Peleïder* i sin Skole).
O! den, med Eder blev fortrolig, ung
Til Eders Pile vant, og nødt hos Flid
At søge mod Jer Vælde sikker Hielp,
Gienvordighed og Lidenskaber! - Den,
Som hærded sig i Eders lange Kamp -
Og stod mod Eders Storm - omviftes ei
Saa let af Sydens løie Vind - og den,
Som vaaged Nætter i det kolde Nord,
Henslumrer ei sin Dag i Sydens Varme.

Nei, skiøndt den svageste, maaskee, den mindst
Udrustede blandt mine Brødre, hvis
Urokkelige Stierne, deres Aands
Symbol, selv Middags-Solens Sønner leder,
Saa føler jeg mig deres Broder, *Dans*
Om ringeste, dog ægte Søn - og stolt,
Som Danne-Mand, der aldrig slavisk lød,
Hvis Fædre giennem Sekler aldrig lød
Udanske Spiir, bør evig føle sig -
Og stærk, som den, hvis Kraft i Nordens Kuld
Fuldstørknet smelted aldrig bort ved Luen
Af Sybaritens Vellystild - og noksom
39 Bevæbnet med min Kiærlighed til dig,
O Fødeland! -
O *Fødeland!* - hvori
Bestaaer den søde Troldom, som min Siæl
Omgriber med en Skabers Kraft, og favner
Med al en Faders Huld i denne Lyd?
Jeg veed ei hvad - men Vee den arme, som
Kan ikke nævne dig! og trefold Vee
Den Usling, som kan nævne dig, og ei
Begeistres ved at nævne dig, som jeg!
Den elsked ei sin Moder - farved graa
Sin Faders Haar før Tiden - undfaldt feig
Sin beste Ven i Prøven - og bedrog
Uskyldigheden i sin Engels Tillid,
Hvis Hiertes Jis ei smelted hen i Lyst
Ved Femmen af den Tanke: *Hiem*; og den,
Som *Fødestavn* ei laaner beste Træk
Til Paradiis - vil Paradiser kiede!
Hans løse Siæl vil sværme hiemløs om
I Skabningen - indtil den løses op
I Dunsten, af hvis lette Skiød den Sprang.

Som den, der elsker ei sin Skaber, ei
Kan elske Verden - den, der elsker ei
Det *alt*, hvis Harmonie - (saa meget har
Jeg lært til Følese - saa meget har
Jeg følt til Vished) i hver rigtig Hiernes
Ufordomsfyldte Hvelvinger gientoner,
Ei elsker Kloden, paa hvis hele Kreds
Den Viise seer kun een Familie,
Den Gode kun een Faders Børn, og begge
Gienbilleder af Gud - Som den, der ei
Med Broder-Ømhed hver en enkelt Broder
I denne Kreds, fra *Nord Cap* til *Cap Horn*,
40 Fra *Syd Cap* til *Labrador* lide seer,

Ei heller zitrer ved at see sit Land
Paa Pynten af sin Undergang - saa vist
Var aldrig den en kiærlig Mand, en sand
Fuldprøvet Ven, der ei var nidkiær Borger!

Vort Hierte - medens Tanken i vor Siæl
Indfatter Smaat i Stort, og Stort i Større,
Det Større i et Største - føler omvendt;
Det Største i et mindre Stort, det Mindre
Giemt i det Mindste. Lyd dit Væsens Lov!
Bliv i dit Væsens Orden! Elsk dig selv!
Og du vil elske dig i dine Venner -
Og dine Venner i dit Fødeland -
Og Fødelandet i den Jord, som sprang
Blandt større Verdner af din Skabers Haand -
Og Skaberen i *alt!*

Vort Hiertes Bud,
Vor Skabers første Bud er Godheds, er
Lyksalighedens Kilde: *Elsk dig selv!*
Af dette flyder alle andre. Ret
Du elsker ei dig selv, ifald du ei
Din Broder elsker; ei din Broder, hvis
Du ikke elsker alle dine Brødre!
Et dem, hvis ikke Gud!

Vort Hoveds Bud,
Vor Skabers andet Bud, er Viisdoms, er
Lyksalighedens Kilde: *Elsk din Gud!*
Af dette flyder alle andre. Ret
Du elsker ikke ham, ifald du ei
Hans Skabning elsker; ei hans Skabning, hvis
Du dine Brødre glemme kan, og ei
41 Din Broder, hvis du elsker ikke ret
Dig selv! -

Patriotisme! tidt misbrugte
Femstavelse! tidt misforstandne Aand!
Hvad er du andet end et Middel-Led
I Kiærligheds almindelige Kiæde
Fra mig til Gud, fra Enkeltet til Alt?
som hvert et andet Led af denne, du
Borttages ei, med mindre Kiæden heel
Nedstyrter, knuuses, synker, er ei meer!
Den sande Philantrop er Patriot;
Den sande Patriot Cosmopolit.
Knuus ham i Glemsels Afgrund, som tør fræk
Frembramme for sin Tid og Fremtid med
Det store Navn af *Jordens Ven* - og som
Ei virkte hvad han kunde for sit Land!
O! knuus hans store Navn! det knuuses let -
Det knuustes alt! thi det var *tomt*, som *stort!*
Men ær ei heller den, som mere trædsk,
Og mindre fræk, tillyver sig et Navn
Af *Landets Ven* - og giemmer Had - af alt
Det nedrigste - til fremmed Folk, Foragt
For fremmed Fortrin i sit trange Bryst.
Bedrager er han sikkert - eller Nar,
Hvis dette Had er spiret i hans Hoved.

Den kloge, gode Fader, som sin søn
Vil klogere og bedre end sig selv
(Det bør den kloge, gode Fader ville),
Ham vælger Lærere, ham skiænker Bøger -
Af begge de bestmueltge. Han har
Af begge Midler til fin Hensigt paa
sit Gods de beste - vel! han bruge dem!

Men sæt, at paa hans Naboes Gods er dog
42 En bedre Lærer, bedre Bøger i
Det fremmede Btbltothek - hans Søn
Ved disse vandt; hans Henfigt blev
Ved disse bedre opfyldt - bør han stolt,
Dumstolt, forkaste dem, fordi paa hin
Og ikke paa hans egen Grund de fandtes?
Den kloge, gode Fader meener nei -
Forskriver Læreren og Bøgerne,
Og glæder sig ved Sønnens Fremgang, som
Om selv han lærte ham; thi Sønnens *Fremgang*
Er det, han vil - og ei den Lyd: "Gud frie mig!
"Alt det har Fåren lært ham selv!" en Lyd,
Der flinger alt for sødt for mange Fædre,
Og alt for født for mangan *Patriot!*

43

Labyrinten paa Rim.

Til Grev Adam Moltke.
1790.

Paa Reiser, tænkte jeg, man lærer eet og andet,
Og, naar man kommer holden hiem,
Trods Farerne paa Jorden og paa Vandet,
Saa kan man etonnere Fødelandet
Med Kundskab, med sig selv, og dem.

Jeg ei bestemme vil, om jeg har reiset meere
For - andre, eller mig - at etonnere.

Ad verbum etonner vil jeg erindre blot,
At intet Ord paa Dansk det ret kan give
(Det Land, vi reiser i, forstaaer det got).
Først naar jeg kommer hiem, vil Gud, i Live,
Skal jeg see til, med største Flid
Det at omskrive -

Dertil jeg nu har ingen Tid.
Jeg her saa got som mundtlig pludrer,
Ved Hielp kun af en Blyantpen,
Hvad Rimet felv mig forefludrer,
For at fornøie dig, min Ven!

Du bad mig, rime dig min hele Reise,
Mens her nu til Paris vi deise -
Jeg i det mindste vil - berime den.

44 Fra Kiøbenhavn paa Vand til *Kiel* jeg kom,
Og saae en Hoben Bølger rundten om;
Fra *Kiel* til *Lybek* gik det over Landet,
Her saae jeg Træer, og ikke noget andet;
Fra *Lybek* og til *Hamborg* saae jeg ei,
Saa vidt jeg husker, meer end bare Vei.
Jeg blev paa den bestandig ved at plire
saa længe, til jeg øined *Hamborgs Spire.*

Det *gamle* 'Rusalem jeg fandt i denne By -
To Bøsseskud derfra - det *ny.*

Og *Vierlands* Haver satte mig t Stand
Til rigtig at bedømme Kanaans Land;
Dog, da jeg Christen er, og ikke Jøde,
saa keedte det mig alt tldøde.

Jeg skyndte mig derfra til *Lyneborg*,
Og drukned *der* i smukke Døttres Blikke
Min smerte, Keedsomhed og Sorg.

I *Celle* nytted dette Middel ikke;
De skiønneste laae slukt' i denne Borg.*)

Uendelige Heder kom jeg over
I Tydsklands-Jammerdalen til *Hannover*.

Her saae jeg mig i nogen Tid omkring,
Og fandt en Hoben høist westphalske Ting -
Jeg tog et Silhouet af Baron Knigge,
Og alt det andet lod jeg ligge.

Jeg gaaer en *Fæstning* om, og rundt forbi,
Af Had til bitterlig Kakophonie,**)

* *
-- 45

Saa meget meer, da med Herr Weber siden
Jeg drukned reent t Orphisk Harmonie.
Han komponerte mellem tre og fire
I tonefalg Suus og Duus
Arions sønderbrudte Lire,
Crods Larmen i det næste Huus.
Det kaldte du for musikalskt at svire. -
Men da vi siden giennem Hessen gik,
God Nat Musik!

Først paa *Maynstrømmen* klang i Graad og Latter
Den brustne Harpes Strænges Sangbund atter;
Gud veed, om den vil klinge meer,
Før Offeret paa mit nedbrudte Leer.

I *Mainz* jeg færdig var af Fryd at daane,
Da jeg i denne By fik Øie paa
Den levende velsignte Maane,
Man under den livløse saae
For noget siden rundt om Jorden gaae.*)
Den loved mig, hvis snart dertil blev Føre,
Den Tour engang med mig at giøre.

Med Hovdet fuldt af denne Plan
(Hvormed det gaae, for Resten, som det kan)
Jeg, som du veed, med dig gik videre paa *Jorden*,
Til over Knæerne i Viin,
Langs med den overgivne Rhin,
Der næsten bindegal var vorden.

I Heidelberg jeg ei var rigtig glad;
I Kroppen havde jeg for megen Qvide,
Og, skiøndt den gamle Viin jeg vel gad lide,
Gad jeg dog ikke see dens store Fad.

*
- 46

Men da jeg, ganske siæle-keed af Kroppen
(Der fast i Krampe skildtes ad),
Saa snart som mueligt himle gad,
Saa kravled jeg i *Straszborg* op til Toppen,
Og saae - jeg husker ikke længer hvad. -
Saa meget jeg erindrer kun, at Øiet,

Paa Pynten der, skiøndt spiret er defekt,
Var med den øvrige ret artige Prospekt
Ret vel fornøiet.

Jeg siden, blandt Ruiner paa Ruin,
Selv halvveis ruinert, og skranten,
Og vranten,
Trods al min Ruus af Frihed og af Viin,
Saae mange Ting, hvorom forgiæves leder
Eens Blik paa Kortet hiemme ved eens Bord:
En Mængde nemlig maleriske Steder,
Der ikke males got med Ord:
Fuldkommen kiendelige Syndflods-Rester,
Vidunderlige Dyr, katholske Præster,
Og Sydens Mennesker, og andre Spor
Af dit og dat, der sielden sees i Nord.

I Skafhuus saa jeg, trods min Krops Marasme,
Kaalbøtten af den alpefødt Rhin
Med en saa siæleglad Enthusiasme,
At jeg mig og gav til at støde min -
Og stødte den saa got, at med et Hul i Panden
Jeg kom igien, om ikke til Forstanden,
Saa dog til nye Kræfter og til Mod -
Saa jeg fra den Tid af med Schweizerheste
(Der rigtig nok ei løbe med de beste)
Løb op og ned omkaps paa lette Fod»

I *Zürich* saa jeg baade Povl og Peder,
Og St. Johan
47 Caspar Lavater, hvad han hedder -
I Uri saa vi Mester Urian,
Vor gamle Leder -
I *Schweiz* og *Anterwalden* Ørne-Reder -
I *Zug* og *Glaris* Duer - Husker du
Den deilige, jeg halvveis seer endnu?

Men hvad var det mod *Haslis* Herligheder!
Der saa jeg, hvor blandt Engle hver tog sin -
Og tænkte første Gang: Nu vil jeg og tå min!
Her hørte jeg ei meer det Kaudervelske,
Der hidtil i det hele høie Land
Slog paa mit Bliks Beundring Vand -
Her fik, paa Myrrhabækkens Blomsterrand,
Jeg ordentligtgen Lyst igien, at elske -
Skiøndt jeg endnu i Meiringen holdt Stand.

Men - da paa *Thunersøens* dybe Himmel,
Hvis Nadirs Sol paa Bunden laae,
Mens i det høie Himmelblaa
Det opadvendte Blik Zenithets saa -
O søde Syn! o Salighed! o Svimmel!
Da første Gang Hun saa paa mig,
Fordunklende de tvende Sole -
Middagens og Midnattens Pole,
Da vendte sig -

Efterskrift, 1819

Og her er *Forudparodien* ude,
Jeg fandt blandt hundred end utrykte Klude,

Da jeg blev tvungen til, igaar
At giennemlede hvad jeg har tilbage
Fra mine første Kluddre-Dage
Til sidste *Trykt* i *dette Aar*.
48 Her holdt jeg op forud at travestere
Den Labyrint, jeg siden skrev. -
Hvad Under, jeg ei videre det drev?
Min Moltke! jeg kan alt parodiere,
Hvad paa hin Vandring trylled mig og dig -
Kun ei det helligste, min Muse kiender,
Hvad i min Aften end med Andagts Purpur brænder:
Min Elskovs Morgenrødes Himmerig.

49

Fuglen.

Til Frøken Sophie Haller, i Bern.
1790.
Lyon.

Fornemmer du, at jeg mig nærmer dig?
Og at mit Legem, som min Siæl,
Skiøndt ubevingt, tilbage skynder sig
Til Kilden af mit Hiertes Vel?
O banker ei dit ellers stille Bryst,
Naar du mod Syden vender dig?
Sig, evig elskede Veninde! sig!
O! føler du, at jeg mig nærmer dig,
Med Tusindeelen af min Lyst?
Og ønsker du, at kunne flyve mig
Imøde, som en lille Fugl, der svinger
Sig over Bierg og Dal og Krat og Elv,
Paa himmelovergivne lette Vinger,
Som en ætherisk Engel, som du selv?

Ja du er selv en himmelsk Fugl, *Palmine!*
Og Engles Kiendemærker ere dine!
Som deres er dit Aasyn, deres Sang
Er din; og deres lette Flugt din Gang.
Jeg saae dig over Blomsterengen svæve
Paa Bredden af den underfulde Søe,
Hvorom sig Alper høit mod Himlen hæve,
Meer lig en himmelsk end en jordisk Møe!
50 Jeg saae dig klart udfolde fire Vinger:
De straalende, som hæved dine Fied,
Var Ungdom, Sundhed, Uskyld, Munterhed;
O hvilken iblandt Himlens Fugle svinger
Sig gennem Luften op og ned
Paa fire saa velsignte Vinger?
Og Engel er du, hvis en Dødelig
Ved Engel ellers noget tænker sig;
Thi du er from og venlig, blid og mild,
Og i dit Øie lyser Himlens Ild,
Og i dit Hierte gløder hellig Varme
For alt hvad der er ædelt, skiønt, og got;
Og ei med Fødderne du flyver blot;

Du flagrer selv med dine Arme.

Ja flagre kun med disse, slaae dermed
I Luften!
Hæv op og ned
Med inderlig Livsalighed
Dem begge mig imøde! føl derved,
Hvad Sommerfuglen føler, naar, i Duften
Af Roser og Violer, op og ned
Den gynger sig,
En overgiven Engel lig,
Igiennem Luften:
Det søde salige jeg veed ei hvad,
Som uvilkaarligtgen bevæger Livet,
Fra Cederen paa Libanon til Sivet,
Fra Soles Sol indtil det mindste Blad!
Omsonst, *Palmine!* blev den dig ei givet
Den Egenskab at flagre saa
Med Armene! bekjæmp den ei! lad Vane
Den kalde dem, som intet himmelskt ane,
Hvis Siæle selv ei flyve, men kun gaae;
Hvis halve Liv og halvt maa stille staae!
51 Jeg veed, som Digter, hvad Naturen hyller
I hver Bevægelse, hver fri Gestalt,
som kiendemærker Enkeltet i alt;
Og dette dit Særkiende mig fortryller.

Palmine! jeg vil aabenbare dig,
Hvad Musen, der, hvad er, hvad var og vorder, kiender,
Om hin Bevægelse med dine Hænder
Nys i en Drøm har aabenbaret mig.

Da jeg paa Bredden, hvor jeg alle Blomster sanker,
Alt havde mangan Gang lagt Mærke til,
Palmine! dine Armes Flagrespil,
Faldt jeg engang i dybe Tanker:
Hun sikkert, sagde jeg mig selv,
Paa Blomsterranden af min Elv,
En lille Fugl engang tilforn har været;
Snart denne Tanke blev af tusind andre næret.
Af Pønsen, Grublen og af Længsel reent fortæret,
Blev endelig mit Hierte mat,
Og ubevægelig jeg laae,
Beskygget, under Rislen af min Aa,
I Klippens Læ,
Ved Roden af et yndigt Træ,
Og saae
Paa grønne Qvist en lille lyseblaa,
Sølvspraglet Fugl, saa vever og saa let,
Saa huld og skøn og peen og net,
At paa dens lille hvide Bryst et Spet
Af Guld selv havde syntes mig en Plet.

I det jeg henrykt stirred paa dens Ynde,
Udfoldte den de kiælne Vinger smaa,
Og flagrede dermed, som vilde den begynde
At flyve ned mod Stedet, hvor jeg laae;
52 Men meer og meer, jo meer jeg stirrede derpaa,
Vedblev den, blot med Vingerne at slaae.
"Aldeles," raabte jeg, "aldeles som *Palmine!*"
Og et tredoppelt Ekko klang
Fra Klippens Lund, der over Elven hang:
"*Palmine!*"
Mit pludselige Raab forskrækte den
Saa stærkt, at den, istedenfor at flagre
Fra Qvisten bort hen over Eng' og Agre,
Gud veed hvorhen,

Blev siddende, som i et Buur,
Saa stille som en Muur.

Jeg studsede ved dette Syn
Som rørt af Lun,
Og som om Hiertet i mit Hoveds Svimmel
Blev pludseligen hævet til en Himmel:
En lille lyseblaa, sølvspettet Fugl,
Som med et Løv paa Qvisten leger Skiul!
Som slaaer med Vinger ind og ud,
Og ikke flyver, paa mit Raab, sit Skud!
Som slaaer med Vinger ud og ind,
Og som af Skræk
Ei smutter væk,
Let som en Vind,
Men sidder kiæk
Paa Træets Tind
Som Lindeblomstret i den stille Lind!
Det sikkert ikke er en Fugl som hine,
Der ligne blot i Lethed min *Palmine!*
Saa tænkte jeg, og udbrød anden Gang:
"Hvor har du hiemme, lille lyseblaa!
Der flager først, og sidder stille saa
Paa min *Palmines* Viis?"
Den sang
53 (Øg atter i min Lund et trefoldt Ekko klang):
"I paradiis!" -
"I min *Palmines* Hiem" (gientog jeg) "altsaa boer
Du venlige?" - "Nei!" svarte den. - "Hvorledes?
Er Paradiser over denne Jord?" -
"Ja! Himln være lovet!" blev den ved,
"I hvert et andet Lysets Opholdssted,
"Hvor Himlen, smilende til reen Uskyldighed,
"I Favnen af Naturen, aldrig vredes." -

"Men sig mig, smukke Fugl fra Paradiis!"
Begyndte jeg igien fortroligviis,
"Hvi kom du hid, da her du ei har hiemme?
Hvad søger du paa denne Bred,
I min *Palmines* Blomsterfied?
Tør jeg dit Himmelærende fornemme?"
Den svarte med en sød og kiælen Stemme:
"Jeg leder om min Søster; saae du ei
"Etsteds blandt disse Bierge, paa din Vei,
"En lille lyseblaa uskyldig Pige,
"Som slaaer med Vinger, nei! med Arme vil jeg sige,
"Og som staaer stille, hvor dig andre vige?" -
"Palmine? min *Palmine?*" raabte jeg -
"Tilvisse har jeg hende seet! tilvisse!
Jeg hende saae, jeg siden intet seer;
Naar mig Naturen sig i al sin Ynde teer,
Naar Rosen og naar Morgenrøden leer,
Naar du med dine Vinger slaaer, i disse,
I disse Vinger selv jeg hende seer!
Ei nogen Dødelig kan her i Live
Om hende dig saa god Beretning give;
Jeg intet andet, jeg kun hende veed,
Men veed i hende nok til Salighed.
Jeg iler just til hendes Opholdssted;
Og gierne vil jeg dig til hende bringe!
54 Men før vi skynde vores Gang,
som ei er lang,
Og snart til Ende,
Du først mig synge, hvad du veed om hende!"
Den sang:

"Jmellem Himmelen og Jorden,
"I Morgenrødens Purpuregn
"Betrygger os et Regnbuehegn
"For Taage, Slud, og Storm, og Torden.
" I stille Glæders kiælne Roe
"Henflagre vi,
"Henfløite vi
"Titi! titi!
"Vort Liv, til Vaaren er forbi,
"Mens Lilier og Roser groe,
"For Torne frie,
"I Himmelhaven, vi beboc.
"Titi! titi!
"Palmine var i dette Paradiis
"En lyfeblaalig Ætherfugl som jeg,
"I hele Himmelhaven var der ei
"En mere skiøn! end lyder i hver Leeg,
"I hvert et Chor af Fugle hendes Priis.
"Sig ingen svang, sig ingen Engel svinger
"Paa lettere, paa luftigere Vinger,
"Og ingen fløi fra Lund til Lund,
" I Morgenstund og Aftenstund,
"Saa liveligt (thi Lysets Straale kun
"Indhenter vores muntre Flugt) som hun!
"Saa himmelsk svæver ingen Colibri;
"Men, hvad hun stedse meest Behag fandt i,
"Var, med os andre, snart med mig, snart eene,
"At lege Skiul blandt Lundens Palmegreene;
55 "Hvorfor hun og, som du har giattet alt,
"I Himmelhaven blev *Palmine* kaldt.

"Saa legte vi en Aften sammen,
"I Fugle-Fryd og Fugle-Gammen,
"Og skiulte med behendtg Kunst
"Vor Flugt i Maanens Ætherdunst.
"Henflagret fra sin Palmeqvist,
"Hun havde skiult sig allersidst.
"Vi alle ledte efter hende,
"I hver en Havens Kant og Ende:
"Pipipet var et kiælent *Ja!*
"Vi hørte stedse det, forledet,
"Men kunde aldrig finde Stedet,
"Som *Ja-pipipet* tonte fra.
"Ufynlig endeligen klang
"Os denne søde Brudesang:"

" "Omsonst I rundt omkring mig svæve!"
" "Forgiæves I mig flagre nær!"
" "Til Stedet, Søstre! hvor jeg er,"
" "I sikkert Eder ei kan hæve."
" "Jeg svæver i en anden Egn:"
" "Mig klang en himmelsk Harmonie,"
" "Jeg svang mig op og fløi forbi"
" "Den Have, som I synger i:"
" "Titi! titi!"
" "Farvel, min fordums Glædes Hegn!"
" "O Tryllerie!"
" "Jeg toner i en anden Egn:"
" "Titi! titi!" " -
"Nordlysene nu tændte sig med Bruusen,
"Og Sangen tabte sig i deres Suusen;
"Vi opgav endelig vort Haab
"Og endte Legen og dens Raab.
56 "Men skiøndt vi sørged femten Foraarsdage
"(Hvori fra Lunden intet Ekko klang),
"Forvanded dog vor bittre Klage

"Til en veemodig Afskeedssang
"Den Trøst, at ingensteds usalig Smerte
"Vil torde nærme sig et saa ufkyldigt Hierte,
"Og at ved hendes første Hiems Forliis
"Palmine vandt et andet Paradiis.
"I Lunden derfor atter Ekko klang,
"Vi sang:"

" "Hun var uskyldig, from og kiærlig"
" "I dette Glædens lille Hegn!"
" "Hun svang sig til en anden Egn,"
" "For der at flagre mere herlig!"
" "Hun finder andre Søstre der;"
" "Og engang skulle ogsaa vi,"
" "Titi! titi!"
" "Did flyve dette Hegn forbi,"
" "Titi! titi!"
" "Vær altid, Søster, hvor du er,"
" "Dig selv kun lig!"
" "Vi Fugle, vi, som blive her"
" "Vil ligne dig!" "

Saa tonte Fuglen og fløi ned.
Jeg strakte Haanden ud - og vaagnede derved.

Saaledes lærte mig en himmelsk Drøm
Paa Bredden af vor *Thunas* Tryllestrøm,
Palmine! hvad dit Sniil alt tidlig lod mig ane:
Hvorfra du har den englelige Vane,
At flagre som en Fugl med din udslagne Favn.
O læg den aldrig af! jeg den for meget ynder!
Jeg vilde føle smertelig dens Savn!
Det er en Flugt mod Himlen, som begynder
57 I Støvets Lænker alt at yttre sig
Som englelig!
Vel hæve vi, med al vor beste Flagren,
Os ikke høit fra det beskedne Straa,
Vi, her i Livets Bane, træde paa,
End sige over Ax, som bølge sig i Agren;
Men det er altid skiønt, at vidne noget om,
Og var det blot i Flugt med Digteraanden
Og Flagren op og ned med Armen og med Haanden,
At det er Lysets hulde, blide, milde,
Bevægelige, livelige Kilde,
Hvortil vi gaae, hvorfra vi kom!

Modtag med Sniil og venlig Mine
Din Elskers Toner i et Sprog,
Hvori ham fyntes, Nattergalen slog
Og Lærken trilled, selv ved Siden af Palmine,
Langt borte fra hans eget Hiem!
Maaskee *Gallina* flagre kan trods dem;
Maaskee paa stærkere, maaskee paa flere Vinger
Teutona høiere sig over Alper svinger;
Men Lærkens Dirren, Nattergalens Suk
Og Turtelduens dybe kiælne Kluk
Er ikke tydske, meget mindre franske.
Palmine! læs, hvad qviddrende jeg skrev
I dette fuglelige Ffyvebrev;
Og lad det ane dig, at hine Toners Sjev,
Hvis Nyn og Suk i Lunden dig henrev,
Er *danske!*

Parnas-Revolutionen.

Til de ni Muser i Gravensteen.
(I Apollo den Sextendes Navn.)
1791.

For nogen Tid det Rygte gik,
At *Amor*, denne Gud, der var saa rask som liden,
Og syntes skabt til ret at trodse Tiden,
Sit Banesaar af egne Pile fik,
Fornemmelig af Næg, fordi han saae
Meer end sin Moder i vort Daniens *Lovise*
Og derved nødtes til, den Skiæbne sig at spaae,
At Alle *Nordens Cypris* vilde prife,
Og at han længer selv ei vilde kaldes skøn,
Naar Jorden engang saae *Lovises Søn*.
Med Vished veed man, at hans glimrende Frue Moder,
Fordunklet, ikke meer opholdt sig her,
Men flygtede til andre Kloder,
Hvor ingen Rivalinder er.
At *Jupiter* alt for faa længe siden
Er sovet hen,
At han er færdig at staae op igien,
Det strækker sig endog til Bürgers Viden
(Som dog skal være meget liden!)
Saturn er, som man seer, indsluttet i en Ring
Og gjør ei heller mange store Spring -
At *Mars* det ei vil gjøre længe,
59 Det lærer Galliens Revolution,
Og Mangelen paa Subordination,
Og Keiser *Leopolds* Resignation,
Og Overgangen fra den Spanske Vagt-Cordon.
Merkur i nogen Tid paa Nippet er at hænge;
Som Rapse-Gud (det var han noget nær)
Han er ei heller meget bedre værd.
Om *Juno* siger man, at, fiden salig Manden
Er død, og *Ludvig* gjorde det Spilop,
At sige til sin Kroner Tilbud: Top!
Hun reent skal være gaaet fra Forstanden.
Minerva hos Herr Pram, min gode Ven,
I Dannemark gaaer stærkt igien. -
Diane - Hecate - Proserpina, med flere,
Skal siden *Kants* Kritik og *Reinholds* Theorie,
Af Angst for denne nye Philosophie,
Reent være færdig at krepere. -
Saa gik - og gaaer det efterhaanden flere.
Cybelemoder, Enkedronningen,
Gaaer og derhen -
Og kort: med hele Gudfamilien
Det er, som med saa meget mere,
Kun Knald og Fald,
Og snart, som med et Lys, det ude være skal.
Med *Gratierne* (som jeg, sandt at sige,
Blandt alle disse fandt de meest guddommelige!)
Jeg ikke veed, hvor det staaer til saa lige -
At nu omstunder de er skeer end tre,
Det her imidlertid en Blind kan see;
Men om det netop de selvsamme ere,
Som dandsed om Gudinden i *Cythere*,
Der kunde tvistes meget om -
Jeg troer, at med vor nye *Venus* flere

Og endnu skiømiere til Norden kom,
End nogetid blev seet i Grækenland og Rom.
60 Men nok af Tidender om Dødsfald og deslige
I Gudernes det gamle Rige!
Vi alle skulle gaae den samme Vei;
Imidlertid dog - alle gik den ei.
Tre Gange tre pieriske Gudinder
(Tre Gange tre gjør ni)
Man endnu her og der i Poesie,
Og som jeg seer med nifold Tryllerie,
J *Gravensteens* Olympus finder.

O Held mig! at engang mit Øie saae,
Hvad i begeistret Andagts Øieblikke
Jeg ubønhørt saa ofte kaldte paa -
Og - samlet i det mindste - skued ikke!
O Drøm! o Lyst! - men er du blot en Drøm,
Saa lad mig evig, evig, evig drømme!
Og lad min Aand i sin Beundrings Strøm
Fra Sol til Sol i denne Himmel svømme!

Al Verden veed ei blot, at Muserne er ni:
Men og at deres Stats Gynokratie
Formedelst Kong *Apoll* (en ellers artig Herre,
Men noget herskesyg, som Konger fleft, desværre!)
Adarted tidlig alt til Despotie -
Der var, for Resten, intet ondt deri;
Thi denne Fyrste var, som Alle sige,
Sin Stjerne lig, der Fattige som Rige
Bestraaler alle lige;
Og naar Monarken ligner Solen - man
Kan leve meget got i et despotisk Land.
Men skade! det er netop ikke ganske
Tilfældet overalt! Naar man seer til lidt grant,
Er alle Souverainer ikke danske;
Der gives en Hob franske deriblandt. -
61 Men atter til Gudinderne tilbage!
Hans lyse Majestet, saa dødfri, som han lod,
Dog maatte drikke med af *Lethes* Flod -
Med ham forsvandt Parnassets gyldne Dage;
Hans Eftermand var ikke nær saa god.

Jeg veed ret got, at mange ny Poeter
Forsikre vidt og bredt, at han er til endnu -
Ja gid det var saa vel! saa stod jeg ikke nu
Jmellem Muserne som en fortabt Trompeter,
Nei! skiøndt i *Evalds*, *Prams* og *Thaarups* Vers,
Fornemmelig i alle Musers Breve,
I Fader *Mielands* attiskfine Skierts,
Og *Schillers* Alvor end han synes leve,
Død er han - det er vist! saa vel som *Jupiter*
Og al den anden Gudehær,
Og fiorten Eftermænd, som efter ham de hulde
Gudinder efterhaanden Zeptret gav,
Een efter anden lød Naturens Krav
Og ligge roelig under Mulde.
Hvad Misforstand heri har voldet overalt,
Er, at de alle blev *Apollo* kaldt,
Endskiøndt iblandt dem alle femten vare
(Saa lidt som i den lange Ludvigskare)
Knap tre, som Navnet med lidt Føie bare.

Guddommelige Muser! mig i Dag,
Jeg veed ei selv hvordan, blev undt den Ære,
Iblandt Apollerne *den fextende* at være -
En Hæder, som jeg føler mig for svag
i læng're Tid, end høit det halve af en Dag,

At bære.
Dog, for mig den ei reent uværdig at betee,
Nedlægger jeg, i følgende Idee,
62 For Eders Fødder, yndige Gudinder!
Den Krone, jeg, som fleer, i Drømme fik;
Mit Hierte meer end al dens Tryllen finder
I Eders Øines milde Himmelblik!

Ifølge Vælden, mig blev skienkt i denne Gave,
Erklærer jeg, at fra den Dag i Dag
Regjeringen skal være deres Sag,
Som Kald og Evne til Regjering have;
At ingen Phoebus meer skal lemme i
Det eenehellige Gynokratie;
At selv hans Navn af al vor Fremtids Poesie
Forvises skal. Mit Held, guddommelige Ni!
For Resten eene skal bestaae deri,
Til evig Tid at være Musers Slave.

O dette Held jeg skatter meer,
End vidste jeg det alt, hvad første *Phoebus* vidste,
Og sang som *Milton*, *Klopstok*, og *Homcr*.

At ellers jeg, *Apoll den sextende*, den *sidste*,
Den ringeste - nedlægger Zeptret her
For ni Gudinder - intet Under er;
Men - hvis *Apoll*, den *førfte*, store, viise,
Den eeneste, som Zeptret værdig bar,
Blandt Muserne blot havde seet *Lovise*,
Han sikkert selv Regent kun een Dag bleven var!
Han ikke Jordan blot med alle Herligheder,
Men Solen havde lagt for hendes Fod,
Og nøiet med en evig Pages Lod -
Ei meer tilbedet, men Tilbeder,
I hendes Velbehags, i hendes Bifalds Smil
Gienfundet meer end alle Soles Ild,
Og meer end alle *Pindi* Saligheder!

Paaske-Indbydelsen.

Til Doctor Winslow.
1792.
Kiøbenhavn.

Jeg har Klokken henimod syv i min Stue
Den yndigste, deiligste, vakkrestc Frue,
Som nogentid Engelland bar.
De elsker dog Engelland, Skiønhed, og Ynde -
Kom, kiæreste *Winsløw*, det Blod at fortynde,
Hver af os i Hovedet har!
Jeg veed, at De kommer kun for at helbrede -
Tre Pattentinder hos mig ere rede,
At modtage Helbred af Dem:
Min Kone har Hoste - min Søster har Krampe -
Min Stuepige ligger i Feberens Dampe -
Min Søn og jeg selv - det gjør fem.

Men det Hospital er kun lidt - mod den siette,
Den omtalte Frue, hvis Hoved at lette
Jeg egentlig bønfaller om.
De finder desuden vor *Schulz* og hans Mage;
Og kan Dem en Steg af et Paaskelam smage,
Og vil De til Takke med Torskene tage
I nysmeldte Selskab, saa kom!

64

Tandpinen.

Til Samme.

Min Kone skranter lidt igien.
Den korte Tid forbyder mig, min Ven!
At sige mere tydelig,
Hvorledes hun besinder sig. -
De regner det vel ei saa nøie;
Dog dette maae jeg end tilføie:
I hendes Tunges Land er tusindfold
Tyrannisk Eenevold:
En ormestukken Tand er Thronen -
Kom, kiære Winsløw, kom
Og riv Despoten om,
Styrt Ludvigen, som plager Konen
Langt meer, end hin kun alt for gode Ludevig
Har nogensinde plaget Frankerig -
skil den uværdige ved Kronen,
Og lad republikansk Regieringsform
Forjage Smerte, Vold, og Orm!
I Stiil, som koster mindre Hovedbrud:
Træk Tandene ud!

65

Apollo den Syttende.

Til de ni Muser i Gravensteen.
1795.

For fire Sekler siden (fire Aar
Er fast en Evighed i vore Tider)
Jeg lagde ned paa Stedet, hvor jeg staaer,
For Eders Fødder, hulde Pierider,
Mit Apollonske Scepter - lagde ned,
Med selvfor nægtende Beskedenhed,
Den herligste blandt alle Jordens Kroner,

Hvis mageløse Himmelglands
Fordunkled selv den borealske Krands
Og alle Melkeveiens Throner.
Jeg afstod af mig selv, ufordret, frie,
Et Fyrstendom, som Fantasien drømmer,
Det glimrendste blandt alle Fyrstendømmer,
Et Fyrstendom med lutter Muser i -
Og danned' om, hvad sikkert ingen Herre
Har gjort for mig, og aldrig gjør, desværre!
Et eenevældigt Andrarchie
Til et republikanskt Gynokratie.
Ei for at friske op mit Offers Minde
Og anden Gang en Borgerkrands at vinde,
Gienkalder jeg min Martyrdaad i Dag;
Den fik sin fulde Løn af Eders Hænder,
Den ærefuldeste, mit Hierte kiender -
Hvad Løn er stor som Musers Velbehag?
66 Hvo vilde ei med Lyst al Jordens Glands bortgive,
Aftræde hver en Ret til Opsigt her i Live,
Og froe modtage selv den dødelige Piil,
For Vindingen af Eders Dronnings Smil?
Nei! ikke for paa nye at lade mig betale
En Daad, af min Samvittighed befalt,
Som blev mig den Gang tusindfold betalt,
Opvækker jeg Erindringen af Dvale.

Blot den selvsamme Stilling nu, hvori
Mig Skiæbnen atter stiller hen, allene,
Til samme Fristelser, i lige Scene,
Omringt af Musechorets Tryllerie,
Aftvinger mig et flygtigt Blik tilbage
Paa min Regjerings Brug t hine Dage.

Som jeg den brugte da, saa bruger jeg den nu,
Og som jeg ønskede, de, der over Throner ruge,
Den alle ville bruge
(Besynderligen, o Provence! du,
Der truer med at herske sur la France,
Et par droit de conquête et par droit de naissance),
Til den at skiænke dem, som eene have Ret
Til Hersken overalt og uden Hinder;
Oplysningens velgiørende Gudinder.

Jeg altsaa lægger anden Gang,
Som Gud for Viisdom, Dag, og Smag, og Sang,
Mit Scepter ned for alle Musers Fødder,
Min Krone for den førstes Fod;
Og lover, hvis det tredde Gang mig møder
At stilles her paa Stedet, hvor jeg stod
For fire Sekler siden, hvor jeg knæler
I dette Øieblik, at gjøre samme Brug
Af det, som nogle røver, andre stiæler,
Snart aabenbar, og snart i Smug.
67 Dog, før jeg mig af denne Kreds begiver
Tilbage til min skiulte Krog,
Hvor intet Musechor min Sang opliver,
Tillader mig, Gudinder! i det Sprog,
I selv umiddelbar uvante Tunge lære,
En ydmyg Bøn til Afsked at frembære.
Ved Skiæbnens Gunst at være kommet op
Paa Musebiergets Æthertop
Nu allerede tvende Gange;
Og, vinket af saa skiøn en Leilighed,
Dog intet, dog slet intet at forlange -
Var at fornærme Musers Gavmildhed.
Jeg veed for vel, at deres største Glæde

Er den, at lønne prøvet Dyd,
Om ei med jordisk, dog med himmelsk Fryd,
Og en *Pervonte* selv at ønske de tilstæde.

Mig synes alt, at Eders Smil,
Gudinder! mig det skønne Tilsagn give:
"Ønsk, Dødelige! hvad du vil,
"Og hvad du beder om, skal opfyldt blive."

Som man i Musers Bibelbog kan see,
Af hvilken Aarsag veed jeg ikke,
Eet Ønske eller to sig aldrig skikke -
Min Bøn og derfor deler sig i tre:

For Kronen, som jeg anden Gang nedlagde,
Den Rose, Flora vor *Lovise* bragte,
Er alt hvad jeg bønfalder om;
Selv visnet skal den i mit Gjemme blive
Den største Skat, mig skænktes her i Live,
Min meest tilbedte Helligdom!

For Sceptret, som de samlede Gudinder
Jeg gav, udbeder jeg mig her,
68 Som ni betydende Forenings-Minder,
En Knappenaal af hver især;
Som Orden paa mit Bryst jeg disse Naale
Med meer end ridderlig Tilfredshed bære vil,
Saa længe jeg er til,
Og deres Glands skal selv Pleiaders overstraale!

For al den anden Magt og Herlighed,
Mit Muse-Scepter var forleenet med,
Hvis Mage man paa Jorden ikke finder,
Er det for meget, naadige Gudinder!
Hvad her, aftrædende mit Kongedom,
Jeg endelig tilsidst bønfalder om,
Et - ak! jeg iisner, skiøndt mit Hierte brænder -
Et Kys - paa hver af mine Musers - Hænder?

Smagens Forfalden.

Til Rahbek.
1795.
Gravensteen.

Jeg læste samlede, hvad mange Gange
Jeg sang i Vennelag,
For middelmaadig Viin at give Mestersmag,
Min Mesterdrikker! dine Mestersange;
Og saae, du kaldte din fuldendte Spøg,
Der netop er, som rimet Spøg bør være,
I munter Latter hyllet Alvors Lære,
Forsøg - "Forsøg?" udraabte jeg; "Forsøg?
Saa skulle vi dog evig staae tilbage
I Sammenligningen med hine Dage,
Da *Latiums* og *Hellas's* Harper klang?

Og lykkes det en vor Tids Skiald engang,
Med hin Tids umiskiendelige Mærker
At præge hint og det af sine Værker,
Maa Titlen i det mindste vidne om,
Hans Smag ei dannedes i Grækenland og Rom.
Anakreon skrev nu Forsøg til Viser,
Horaz Forsøg til Oder, og Homer
Skrev sikkert og paa vor Maneer
Forsøg til et Par Epopeer" -
Ak! vor Tids Smag er mindre eller meer
Fordærvet af Tobak, af Øl, og af - Aviser.

70

Stambogen.

Den 28de September 1895.
Til Hertug Frederik Christian af Augustenborg.
1795.
Gravensteen.

"Der levede for hundred Aar
"I Dans Elysium en Hertug uden Mage
"I Fortids, den Tids, og i vor Tids Dage -
"Hans Navn, hvis Minde sikkert ei forgaaer,
"Var Fredrik Chrtstian; hans Hertuginde
"Var Jordens favreste, forstandigste - maaskee,
"Ved mere nøie til at see -
"Selv eeneste naturlige Fyrstinde;
"Den største Roes af deres Mund,
"Som i de Tider begge kiendte,
"Var den: hinanden de fortiente!
"Saa god var han, saa elskelig var hun.

"Hvad dem især udmærkte selv i Norden,
"Hvor Despotie,
"Pedanterie,
"Og Slaverie
"Dog ingentid almindelig er vorden,
"Var denne viise Liberalitet,
", "Som planter, nærer og udbreder
"Den blomstrende Humanitet,
"Hvis Frugt er Dyder og Lyksaligheder.
71 "Min Fårfårs Får, en dengang taalt Poet,
"I hvis Forsøg du tidt *Louises* Navn har seet -
"En Vandrerom i Østen og i Vesten,
"Men ganske skikkelig og ærlig Mand for Resten,
"Just levede paa samme Tid,
"Og nød den ham af mig saa tidt misundte Lykke,
"I Gravensteen og i Augustenborg
"At glemme hele Livets Sorg
"Ved Synet af Naturens Mesterstykke -
"Han hyldede det ædle Fyrste-Par
"Med en Hengivenhed og Troskab uden Lige,
"Hans Hiertes Helt var Han, Hun dets Heltinde var,
"Som os hans beste Digte sige;
"Hans hemmelige Dagbog, som engang

"Du arver efter mig, fortæller og, hvorlunde
"Han alting skyldte dem; i Sygdom og i Trang
"Hans Ungdoms første Dage tungt henrunde,
"Da fandt ham *Fredrik Christian*, og see!
"Ved hans Beskyttelse blev Sundhed, Lyst til Livet,
"Udkomme, huuslig Fryd og Virksomhed ham givet,
"Han Mand og Fader blev - og vore sidste tre
"Forvandskabskuld den Hertug Livet skylde,
"Hvis Billed hist du seer i Marmor paa min Hylde.

"Vor Stammefader, havde han ei vær't,
"Vist ugift var af Slægters Rad forsvundet;
"Først da han *Fredrik* og *Louise* havde fundet,
"Fandt han sit Livs Forøgen noget vær'dt.
"I Dag, min Søn, for hundred Høste siden
"Han helligholdt i Gravensteen
"Den Fødselsdag, vi signe hver og een
"I vor Familie. Min Fârfâr, dengang liden,
"Knap halv saa stor som du, en tvendeaarig Pog,
"Opledte Billede i denne Bog,
"Hvori hans Fader skrev, hvad du nu lærer stave:"
72 " "Den ott' og tyvende September skal hvert Aar,
" "Saalænge som min Slægt bestaaer,
" "En festlig Rang i vor Calender have.
" "Paa denne Dag blev Hertug *Fredrik* fød.
" "Den Roe, den Fryd, jeg her i Livet nød,
" "Meer eller mindre var hans Gave.
" "Og du, min Søn, som fyldte tvende Aar
" "I Gaar,
" "Dig denne Stambog hellig være!
" "Din Søn, din Sønnesøn, til sidste Led den lære,
" "At signe Mindet af en Mand,
" "Hvis Priis jeg, mens han lever, et fortæller,
" "For ei med *Povler-* og med *Peter-greller*
" "I samme Protocoll at skrives an.
" "Hvad, efter hundred Aar, man skriver eller siger,
" "Kan dog vel, haaber jeg, et meer sees an som Smiger." "

Saa talte, mens han tog af arvet Giemme frem
En Hob Reliqvier, i stadfelige Rader,
Aar atten hundrede halvfemsenstiv' og fem,
Min Sønnesøns den ældste Søn, som Fader,
Sin lille *Fredrik* til, der mærksom stirred' paa
Den Herlighed, han første Gang nu saae:
"See her, min Søn, det Kæreste, jeg eier,
"Den Daase hist, og dette Uhr, og her
"Hvad, skiøndt for hundred Aar alt visnet, dog opveier
"Og overtræffer alt, hvad blomstrer fiern og nær:
"En Rose, visnet paa *Louises* Bryst,
"Min Fârfâr *Carl* forært, og disse Blade
"Af en hans Fader skiænket *Blomstpleiade*,
"Der af *Louises* Haand ham straalte Himlens Lyst!
"Det alt tilhører Dig, hvis du vil lydig være,
"Med denne *Stambog*, som, fra Søn til Søn,
"Vor Slægt har lært, og skal fremdeles lære
"Din Stammefaders deri skrevne Bøn:
73 " "*O! Himmel! lad for mig min sidste Slægt end prise*
" "*Vor Fredrik Christian og hans Louise!* " "

O du! hvis ædle, skiønne Siæl,
Hvis Sandhedskiærlighed og Lyst ved Andres Vel,
Hvis rene Villie jeg kiender!
O du min Vækker, min Velgiører, og min Ven!
Lad paa din Dag den Tak, som i mit Hierte brænder,
Jndklædt i Drømmen om den samme Dag igien
Om hundred Aar, dig et mishage!

Den Sang, hvori jeg her fortalte den,
Skal Ord for Ord min sidste Søn gientage.

74

Strømpebaandet.

Til Fru friederike Brun.
(Isteden for at give det Fundne tilbage).
1796.
Kiøbenhavn.

Dee den Danhellige, hvis Haand
Formaster sig at løse Baand,
Som Næstens Kones Strømper binde!
Vee den, som skotter blot dertil
I et og andet Flagre-Spil
Af overgivne Vestenvinde!
Ja Vee selv den, der i en Drøm
Med Tanken nærmer sig en Søm,
Som at berøre sig ei sømmer!
Vee hver og een Forvoven, som
Antaster mindste Helligdom,
Endogsaa den, hvorom han drømmer!
Jeg finder utilgivelig
Enhver, sont fræk forgriber sig
Paa mindste Baand, der noget binder,
Fra det, der skiærmer svage Syn
Imod Oplysnings vilde Lyn,
Forinden Lysets Sol oprinder,
Til det, der under Skiørters Flig,
En skyebesløret Iris lig,
Om yndig Kones Knæ sig vinder.
Men ogsaa Vee, Foragt og Haan
75 Den Feige, som for løse Baand
Tilbagezitrer som for faste;
Der hoit med Alles driver Spot,
Men stille for et enkelt blaaf
Sig ydmyg kan i Støvet kaste;
Der løe til Millioners Gru,
Hvis Statens Bælte gik itu
Og Krandsen faldt af Himlens Tinding,
Men med en lav og frygtsom Aand
Tør ikke røre ved det Baand,
Som bandt ham til den usle Vinding!
Vee den, som bag sin Bogreol
Antaster Aanders Soles Sol,
Og Fredens Helt, og Statens Værner,
Men trukket af sin Vinkel frem
Staaer skiælvende med hvert et Lem
Og skraber ud for løse Hierner!
Vee, Vee mig selv, om Viises Dom
Var den, jeg brød mig intet om,
Naar disse Vers for spidse lade;
Men Vee mig og, ifald et Snert,
Der traf en Skriblers nøgne Stiert,
Mig skiælve lod for løse Blade!

Dog til mit Strømpebaand igien -
Vee den, og den, og den, og den,
Som løser sligt, hvor det er bundet;
Hvis ellers ei ham Elskovs Gud
Det har om Been af egen Brud
Engang med egne Hænder vundet.
Men ogsaa Vee den dumme Knøs,
Som finder Helligdommen løs
Paa Templets offentlige Trappe,
Og ei som Ridder og som Mand
Seer til, saa hurtig som han kan,
Et saadant Bytte vips at snappe!
76 Og nu tilfulde tifold Vee
Den Digter, som det kunde see
Ved Foden af en Digterinde,
Og lade ligge, hvad der laae,
Og ikke sig til Ridder slaae,
Ved strax det om sig selv at vinde -
Og ikke heller gav igien
Hver anden Skiænk af den og den,
End Baandet, som ham her blev givet!
Jeg appellerer selv til *Kant*,
Mon *Venus* vel en slig Pedant
Lod finde noget ineer i Livet?
Nei, Muserne saa reent forhadet,
Saa reent af Gratier forladt,
O *Doris!* er den Digter ikke,
Der trylledes saa mangen Gang
Af Himlens Toner i din Sang
Og af dens Glands i dine Blikke.

77

Vers for Prosa.

Til Justitsraad Bugge.
1798.
Paris.

Min astronomiske, min københavnske Ven,
Som lige langt fra Himmelen og Jorden,
Og næsten lige langt fra Syden og fra Norden,
Jeg i Paris omfavned nys igien!
Forlad, at nu, til Svar paa mig tilskrevne Prose,
Den knappe Tid mig blot tillader Vers.

Halvraget tømte jeg den sendte Nyhedspose,
Og slugte graadigen dens Alvor og dens Skiærts.
Det meste sidder mig endnu paa tvers
I Hiertet; thi den mindste lille Glose
Fra Hiemmet er jeg mere slugen paa,
End paa hvad andet nyt, og smukt, og sandt
Mig meldes kan fra fremmed *Kant*.

Tak for Director-Navn, hvis det er ingen Skose
Og hvis det er, saa Tak alligevel!
Saa stort, den Dag i Dag, er her hos os det Held,

Den Høihed, Herlighed og Ære,
En Directeur at være,
Que tout le monde voudroit être un tel
Même à la tête d'une république
Comique.

78 De melder mig, at man ved *Peter Fredriks Død*
Blev ikke sort, men bleg, og guul, og grøn, og rød,
Og at man derfor ei, blandt Følget, distingveerte
De Folk, som græd, og dem, som Graad repræsenteerte -
Men *Tode* havde Ret; thi hele *Kjøbenhavn*
Kan aldrig blive sort aldeles som en Ravn;
Det skaffer ei saa let, hvor meget det end græder,
Halvtredsindstivetuset sorte Klæder -
Jeg finder derfor klogt, at man, da *Suhm* var død,
Blev braaget, bleg, og guul, og grøn, og rød.

De melder mig endvidere, hvorlunde
Vor *Philosoph*, vor *Skottballadeskald*,
Vor *Diplomatiker* ved dette Fald
Istemte *Sørgeskraal*, saa hoit de kunde;
Og at, trods alle Riim paa langs og tvers,
I deres *Skraal* man ei fandt mindste Vers,
Der for et nogenlunde rigtigt Øre,
End sige rigtigt Hierte, lod sig høre -
Det undrer mig nu fuldt aldeles ei -
Apollo gik med *Suhm* formodentlig sin Vei;
Og alle Muserne, som vare der tilstede,
Har ikke kunnet gjøre meer end græde.
Imens han leved, Evald, Wessel, Pram,
Storm, Thaarup og saa mangen anden Sanger
Reed med Fornøielse paa den bevingte Ganger,
Som for det meste foredes af ham.
Jeg selv reed dengang med af ringe Kræfter,
Saa got jeg kunde det, bag efter -
Hans Liv begeistred mangen *Hans og Tøger*;
Een gav han Sølv, een Guld, en anden Raad,
Een al den Punsch, han drak, een al den Steg, han aad,
Vor *Nyerup Manuscript*, og hele Verden - Bøger.
Hvad Under, da med ham vort Pindus stod saa fast,
At ved hans bratte Fald dets hele Hvelving brast?
79 Nei, tvertimod - de slette Vers af Bast,
Af *Bozenhard* og *Riisbrigh* dennesinde,
Isteden for at lægges dem til Last,
Mig kunde snart den Ting paa Ærmet binde,
At alle tre, trods alt hvad de har trykt tilforn,
Har dog af Digteraand et lille Korn;
Thi saa ret à propos at tabe reent Forstanden,
Vist forudsatte slig hos hver en anden.

Men hvad af alt mig undrer mindst, o Ven!
I Nyheds-Posen, De mig sendte,
Er, hvad jeg fandt paa Bunden, da jeg vendte
Den om igjen:
Den Nyhed nemlig, at en deilig Enkefrue,
Hvis Navn for Resten De fordølger mig,
Ung, vever, vakker, hvid og rød,
Kort, blomstrende, som nylig fød,
Strax efter gamle Herr *Gemalens Død*
(Der talte, siger man, i Live
For længe siden alt halvfierdsindstive)
I femte Maaned har erklæret sig
Frugtsommelig -
Hvad i den siette saa desuden hver vil skue.
Sig, er det Maaneden? sig, er det Fruen? sig,
Er det Erklæringen? sig, er det Svangerheden,
Som falder Dem forunderlig?

Jeg finder alt saa ubeskrivelig
Naturligt, at, trods al min Leden,
I Tingen intet sært forundrer mig.
Sæt og, at Tvillinger, og begge: Dreng,
I Tidens Fylde gjøre Sagen klar -
Jeg sandelig mig dersor ei lod hænge,
Mindst her, hvor man paa sligt hver Dag Exempler har.
Hvis Fruen og, hvis Frugtbarhed mig hover,
Sig havde meldt i samme Aandedrag
80 Frugtsommelig paa femte Dag,
Jeg havde lidet undret mig derover.

Min Ven! jeg slutte maae. Til Straf for alle Synder,
Som jeg i Riim og uden Riim begik:
Herr *Lindal* og Herr *Lenz* - unseliges Geschick! -
God dam! ak! les voilà! - Messieurs... Et Øieblik! -
Farvel, min Himmelve! mit Helvede begynder.

81

Svaret.

Til Kammerraad Astrup.
(Som paa Riim havde bedet mig om en Loge til Nytaarsstykket, og
i Tanker dateert sin Billet: Rosendal, istedenfor Kiøbenhavn, og May
istedenfor December.)
1799.
Kiøbenhavn.

Jeg lover hermed en Billet
Til Stykket: *den forladte Datter*,
Saasnart man samme giver atter,
Skiøndt slig at skaffe just er ikke let,
Da Publikummet, som det lader,
(Især det fine paa de store Stolestader)
Af Lastens Hvideløg i denne Dydens Ret
Saasnart vel ikke bliver mæt;
Og hvad jeg lover, skal jeg ærlig holde.
Men mine Hænder ere lidt for kolde,
Min Siæl for mat, min Aand for tom,
Til at giengielde dine Vers derom.
Jeg vover ikke med din friske Landsbyemuse
At dandse paa de strødde Riim om kap;
Min Ktøbstæddulle vilde sikkert buuse,
Hvis din et Øieblik den slap.
Jeg, som Poet, mig trækker klog tilbage:
Et Særsyn i din rimede Billet
Er nok til mig paa Flugt at jage;
82 Og det er det:
At, paa den koldeste blandt vore Vinterdage,
Din evig grønne Phantasie
Har, med en mig ufattelig Magie,
Som der er meer end Riimbegeistring i,
Formaaet at trylle dig i Rosendal tilbage,
Og Sneens Maaned selv for Blomsternes at tage:
Det kalder jeg den ægte Poesie,
Det sande Dtgtersværmerie,

Hvori,
Min gode gamle Ven! det er med mig forbi,
Fra den Tid af jeg her kom til at bage
Prosaisk Rug- og Byg- og Havrebrød
Isteden for poetisk Hvedekage.
Det bliver, haaber jeg, om føie Tid mtn Død.
Hils med et Rosenkys din kiønne Mage!

E. S. Jeg er prosaisk nok, desværre!
Til at datere Brev fra Stedet, hvor jeg er,
Regentsen nemlig,
Der dog just ei er overmaade hiemlig.

83

Vor Verdens Skabelse.

Til Walterstorf.
1800.
Kiøbenhavn.

O De, som Oceanets Flade,
Med vore sorte Brødres Øer,
Pallmall, og Store Kongensgade,
Paris, og London, og Korsøer,
De nordamerikanske Stater,
Vor store Post, vort gode Hof,
Vort middelmaadige Theater,
Og kort, vor halve Jord gav Stof
Til tusindgange flere Tanker,
End i en daglig Hierne vanker,
Min Land- og Vand-bereiste Ven!
Tør min forfrosne Pen vel haabe
At afbetale med en Draabe
De mange Glas af Moerskabs Væld,
Hvorfor jeg, siden Deres Kiendskab
Mig blev til Længsel efter Venskab,
Til Deres Omgang er i Gield?
Ak! trods den Varme fra Levante,
De sendte mig i Alikante,
Trods Heeden af den gamle Rum,
Jeg er og bliver dum og stum;
84 Og, hvad jeg ønskede Dem at yde,
Vil af den frosne Pen ei flyde.
Ovid, som attehundred Aar
Alt ligger i sin Grav, bemærker,
At der til alle Moerskabsværker
Adfordres klækkelige Kaar;
Men mine - skiøndt jeg har den Ære,
Theatrets Medregent at være;
Skiøndt jeg med en saa verdselig Prang
Foreener hellig Provste-Rang
Og altsaa, som det maatte lade,
Kan søbe Kaal af tvende Fade -
Min *Walterstorf!* slaae neppe til,
Mig selv og mine blot at made,
Som man i Prosa makes vil,

End sige, Folk at gjøre glade
Med Vers, og hvad der hører til.
Dog, for at gjøre hvad jeg kan,
Da De til Tidsfordriv forlanger
Et Riimbrev af den gamle sanger,
Hvis Vers en Tid lang flød som Vand
Min Muses Gienfærd skal forsøge,
Endnu engang i Riim at spørge:
Lad see, hvorledes det gaaer an!

De gamle Guder og Gudinder,
Som fordum styred Hav og Jord,
Og Luft, og Ild, og hvad man finder
Derpaa, deri, derudenfor -
Hvoraf de fleste nu er døde
(Saa nær som Phoebus og de Ni,
Som hist og her man end kan møde
I een og anden Poesie -
Og Elskovs Gud, som munter, vever,
Barnagtig, og uskyldtgvtid,
85 Med al sin Troldom endnu lever,
Foryngt i Deres *Christjans Smil* -
Og Gratierne, som Dem dandse
Imøde, hvor De træder frem,
Og mangen Gang med Myrtekrandse
I Rosenkiæder hilder Dem) -
De, længe førend mine Sange
Blandt Philomeles Klager lød
I Siællands Skoves dunkle Gange,
Selv længe førend jeg blev fød -
Ja længe før den første Spire
Til Eegen, i hvis Lye jeg sang,
Var pippet frem, - trods *Phoebi* Lire
Sig kiedte morderlig engang.
Trods alle Digtergudens Triller,
Trods Pieriders Melodie,
Trods alle Sphærerers Harmonie,
Cytheres Suk og *Momi* Piller
De gabede forskrækkelig,
Som om de hørte Philosopher.
(Man har den Skik ved alle Hoffer,
Engang iblandt at kiede sig;
Sligt hendes end i vore Tider.)
Men Kiedsomheden gik omsider
Saa vidt, da ingen Tidsfordriv
Slog an, at de tilsidst blev kiede
Af det guddommelige Liv,
Og fik til Evigheden Leede.

Der endelig blev holdt et Raad,
Hvori man pønsede, hvorlunde
Ttlværelsen vel saltes kunde
Ved Hielp af Latter eller Graad,
Forinden den gik reent i Raadd.
Man pønsed dybt og pønsed længe,
86 Og længe kom der intet ud
Af al den Pønsen - og bver Gud
Tilsidst var færdig sig at hænge.

Omsider *Momus*, som saa tidt
Monotonien havde dødet
Og Evigheden dem forsødet,
Naar Saligheden gik for vidt,
Ved Hielp af mangen bitter Skose
Og saltet Spot og pebret Glose,
Faldt paa saa narrtsk en Idee,

At inden den var heel udføret,
Da blot man halv den havde høret,
Det hele Raad stak i at lee.

"Hvad om vi gav os til at skabe,"
Saa, halv i Skiægget, lød hans Ord:
"Et Billed af os selv, en Abe?
"Et Billed af Olymp, en Jord?
"En Verden, narrisk sammenblandet
"Af Graad og Latter, hvis Natur,
"Endskiøndt det eene som det andet,
"Var netop vor Karrikatur?
"Og, at des sikkrere der ikke
"Skal spores mindste Plan deri,
"Hvad om vi gav os til at drikke
"En Draabe først? hvad siger I?"

"Det Forslag er vor *Momus* værdigt!"
Udbrød den hele Gudehær,
Og neppe gav man sig ifærd
Med Skabelsen, før alt var færdigt:
Vor Jord med alt sit Skramlerie,
Palladser, Hytter, Templer, Telte,
Poeter, Krøblinger og Helte,
Kort sagt - det hele Fuskerie. -
87 O De, som Oceanets Flade,
Med vore sorte Brødres Øer,
Pallmall, og Store Kongensgade,
Paris, og London, og Korsøer,
De nordamerikanske Stater,
Og, hvad der kommer ud paa eet,
Vort middelmaadige Theater,
Kort sagt, vor halve Jord har seet
Min *Walterstorf!* De sikkert fatter
Olymps uendelige Latter
Og sparer mig en Liste paa
De Narrestreger, der man saae.

Jeg haaber og, at De tilgiver,
Jeg denne Gang ei mere skriver;
Thi som jeg Brevet har begyndt,
Det torde blive lidt for tyndt!
Hvi skulde jeg Dem længer kiede?
De sover sikkert allerede!

Postscriptet i Aar til Brevet i Fjor.

Til Jessen i Altona.
1802.
Lüneborg.

Tillad, høistærede Krigscommissarius!
At, mens jeg nipper til lidt Mad
I denne Svinestad -
Jeg kalder saa den Bye, hvis Vaaben er et Sus -
(Men blot for Rimets Skyld jeg nævner paa Latin

Hint iegode, vidtberømte Svin,
Der roded op den Saltets Grube,
som udgiør disse Heede-Biers Kube)
Tillad, at jeg, som sagt, i største Hast
Med et par Linier Dem takker
For Deres og for Deres Kones Smiil,
Der standsed i sin Jil
Min Reisepiil,
Og gav mig Styrkning til at vandre flere Miil;
Tilbød mig støvler, overlod mig Frakker,
Dyrt købte hos Herr *Schramm*,
(Som, in parenthesis, faae Skam,
Saa længe til af Rig han blir en Prakker!)
Og lærte mig det hele giæstfrie Værd
Af Landsmands Standsning paa en hastig Reisefærd.
89 Hvad jeg kan yde her af Tak, er saare tyndt;
Det bedste maa jeg lade streget -
Men ligemeget!
Correspondentsen er dog nu engang begyndt.
Og, om Begyndelsen kun lidet mig vil hædre,
Kan Enden maaskee blive desto bedre.

Da Posten iler bort i dette Øieblik,
Maa jeg i Hast til Hovedsagen skride,
Som er, at lade Dem og Bankcomptoiret vide
Mit Opholdssted i Frankrigs Republik,
Ifald lyksaligviis det skulde hende,
At Banken nogentid mig Noget maatte sende.

Addressen er da, gode Ven:

"Til *Baggesen*,
(Aldeles ikke Citoyen!)
"A l'Elisé-Bourbon (il manque un e!)
"Rue fauxbourg Saint Honoré,
"Numero soixante et six,
"*Paris* - "

Jeg haaber, ved min Ankomst der at finde
To Linier fra Dem og Deres Gemalinde,
Som, ihvor kiær mig Banken ellers er,
Mig skulle være meer end selv en Vexel kiær;
Skiøndt Vexler (mellem os saa sagte)
Er ikke heller at foragte.

Kys Deres Frue med den Heftighed, hvorm
Jeg talte med Dem tæt ved Hamborgs Bom!
Og hils den latristransporterende Herr Broder,
Hvis Liv vist bedre gaaer, end om det gik paa Noder
Som mit,
Der halter lidt
Og bedre holden var med Latris, end med Oder.
90 Endnu engang, lev vel, i alt for nære Bye!
Til De kan længer bort fra Hamborg tye;
Og tilgiv, at i denne korte Skierts
Jeg salig Agent Holks afdøde Vers
Lod leve op paa nye!
Parodieer mig dem tilbage!
Saa vil de samme Riim ret ypperligen smage,
Elskværdige Herr *Jessen*! Deres Ven,
Jens Baggesen.

Efterskrift.

1803.
Paris.

At det nærværende Postscriptum til et Brev,
Som jeg omtrent for eet Aar siden skrev,
Saa sildig kommer, og maaskee for silde,
Er ilde.
De har formodentlig for længe siden glemt
Begyndelsen, der, som De seer af Stilen,
Var Frugten af en alt for hastig Jilen,
Og er for Slutningen nu reent forstemt.

Til Brev, man skrev i Fjor, Postscript i Aar at føie,
Er værre selv - med Skam jeg det tilstaaer -
End et *Hielp Gud* i Dag til Een, som nøs i Gaar,
Og i Correspondents, som Kursen har for Øie,
Haardt at fordøie.

Men, kiære Ven, De trykker her en Byld,
Hvori jeg har i Grunden ingen Skyld,
Postscriptet havde fulgt umiddelbar paa Brevet,
Og Himlen veed, hvor meget meer var skrevet
Fra den Tid indtil nu, hvis ikke Deres Svar
Var udeblevet.

91 Hvor Deres Taushed mig i Hiertet skar!
Ni Maaneder utrøstelig jeg var,
Og tænkte: *Jessen*, som saa mangen anden,
Gier din Correspondents i Vers og Prosa Fanden -
Han andet at bestille har,
End spille Blæk, Papir og Tid med Svar.
Jeg gik af Græmmelse fast ganske fra Forstanden -
(Jmellem os var Veien ikke lang,
Jeg var fra Barnsbeen af derpaa ret got i Gang.)

Slut til min Studsen, da, for tre Dage siden,
Jeg Pjaltten fandt, her handles om,
Hvorpaa jeg havde ventet hele Tiden
Et venligt lille Svar, som aldrig kom.
Formodentlig jeg den har kopieret,
Det er at sige skrevet om -
Thi den i Lyneborg paa Posten blev leveret
Det faldt mig ind, ved den igien at see,
At mueligviis Originalens Sludder
Var gaaet underveis Skuddermudder;
(Saa gaaer et Lagen tidt, end sige liden Blee;
Hvad med en Verden kan, kan med et Sandskorn skee.
Skabt rimer sig med tabt: vi dødelige Stakler
Er' underkastede deslige Tab-Mirakler:
Atlantica forgik i Tidens Hurlumhei -
Mit Brev kan have gaaet samme Vei.)
I saadant Fald det er naturlig intet Under,
At med et Svar derpaa De gav Dem gode Stunder.

Jeg forudsætter dette Fald,
Og - Buldret af et heftigt Tordenskrald,
Der, som jeg skriver dette, mig bedøver,
Er mig Bestyrkning nok - jeg ikke meer behøver -
Jeg skriver uden Skye
Min første Tilskrift om paa nye,
92 I Haab, at samme dennesinde
Vil Veien til Pallmall ved Hielp af Posten finde.

Alvorlig talt, min Landsmand og min Ven!
Det Venskab, De og Deres hulde Mage
Ved Deres Omgang i de to tre Dage,
Jeg saae Dem, lod mit danske Hierte smage,
I Mindet kommer mig saa tidt igien
Med fædrelandsk Fortryllelse tilbage,

At jeg umueligen kan Fristelsen modstaae,
Dem efter fast et Aars forløb at melde:
Hvorlunde mine Breve, store, smaae,
Riimløse, rimede, som saa,
Ja mine Bøger selv, og Verden - kan forgaae;
Men hverken Afstand eller Tidens Ælde
Formaaer Erindringen om Dem at fælde;
Og at det meget vilde glæde mig,
Hvis De med næste Post mig kiærligen lod vide,
At De er munter, frisk og lykkelig;
Og at jeg kan paa den Forsikkring lide:
At naar og hvor vi sees igien,
Jeg finder, hvad jeg fandt i Altona - en Ven.

I tryk Forventning af et Svar paa dette,
Som mit betyngte Bryst vil ikke lidet lette,
Omfavner jeg Dem i mit Hiertes Aand,
Og kysser Deres Frues skiønne Haand.

93

Forfatterens Liv og Levnet i Paris.

Til Fru Charlotte K** i Kiøbenhavn.
1803.
Paris.

Elskværdtgste blandt alle danske Koner -
Hvis alle Dyders Øven uden Tvang,
Beständig Munterhed paa Livets Gang,
Uskyldighed og, hvad jeg tidt besang:
Det yndige, jeg veed et hvad, som kroner
Det alt, berettiger til første Rang
I Kredsen af de Kiøbenhavnerinder,
Jeg eengang hyldede som troe Veninder -
Charlotte! vil i dtsse Træk,
Som, ak! (jeg seer det af et gammelt Brev med Skræk)
Først efter femten Mellemvintres Ende
Dem kommer fra den samme Pen tilhænde,
Den samme *Baggehund*, som eengang giøede Dem
Saa snorrigt, at De fandt de ypperligste Sange
Af andre Dtgterdyr kiedsommelige lange
Mod hans *Vov vov!* naar han mod Dem sprang frem,
Paa fire Been, fra alle sine fem?
Erindr De, hvor lig han dengang var en Hund
(I Væsen, meener jeg, i Troskab, og i Sproget;
Thi alle Lignelser i Verden halte noget)
Han er, og bliver det endnu i allenstund,
94 Endskiøndt han nogen Tid lod til at øve
Sig i, paa tydsk at vorde Løve,
Og af og til endogsaa reiste sig
Paa sine Bagbeen for lidt opad Banke
Med mere strunk Alvorlighed at spanke
Og lade noget mere folkelig.
Han streed imod Naturen, da det Jydske
Han i sit Væsen prøved' at fortydske:
Og endnu meget mere, da det Danske

Han gav sig til, o Rasen! at forfranske -
For længe siden han den Ruus udsovet har,
Og er igien, som før, en ærlig Siællandsfar.

Hvor uforanderligt hans Hierte dansk mon være,
Kan den Omstændighed Dem lære:
At *Amor* selv (der dog, som hver Mand veed,
Formaaer endog Umuelighed)
Ved tvende Gange ham at binde,
Først ttl en tydsk, saa til en gallisk Schweizerinde,
Har ganske spildt sin Tid
Og Flid
Paa hans Omdannelse. Han er og bliver
Den samme; logrer, muuler, giøer
Endnu bestandigen som før;
Og, som sor femten Aar han skrev, endnu han skriver.

Hvor langsomseent en Tid af femten Aar
Paa Livets Kiøgevei bortgaaer,
De neppe veed, letfodede Veninde!
De dandsede paa Roser ligefrem
I Livets første Vaar, og tryg, i elskte Hiem.
Den samme Strækning jeg i hede Sommerdage
Blandt Torne lagde stønnende tilbage
Paa mangen Sidevei, nu hist, nu her.
Og saa betydelig den Forskiæl er,
95 At mig nu synes fiern, hvad Dem end synes nær.
Paa denne Grund jeg haaber, De vil finde
Hvad, efter et Forløb af femten Aar,
Jeg skriver her - et Svar paa det, De skrev i Gaar,
Endskiøndt mig samme Brev er gaaet reent af Minde,
Saa reent, at jeg endog tør ikke sværge paa,
At De mig skrev et saadant nogensinde.

Jeg over denne Tvivl en Streg vil slaae -
Og, glemmende mit halve Liv, nu lade,
Som om jeg Dem for femten Dage saae,
De veed nok selv, i Lille-Kongens-Gade,
Og sidste Gang, hvor nu De boer,
Og hvor jeg kyste Deres Haand i Fjor.

O *Lotte! Lotte!* - (Deres Mand forlade,
Som Broder og som Ven, at ligefrem,
Som til en Søster, end jeg skriver Dem!
Jeg veed, De Begge stive Titler hade) -
O *Lotte!* kunde jeg i disse Blade
Mig lægge heel og holden, som jeg staaer
Og gaaer!
Og med den gode Letlighed mig liste
Fra min Pariserpult til Deres Sofa, Seng,
Stol, Stolestad, Gaard, Have, eller Eng -
Med eet Ord: hvor De er! jeg gierne gav mit sidste
Udødeligheds Haab, min sidste danske Sang
Derfor! saa heftig brænder i mit Hierte
Den Længsel, Dem at see endnu engang,
Og takke for det Baand, De mig forærte
Til Afsked - som er heelt endnu -
Og, til min Glæde (skiøndt jeg daglig strækker
Dets Silke, naar jeg op af Lommen trækker
Mit Uhr, og Deres blide Minde vækker),
Ligt vores Venskabs, aldrig gaaer itu.
96 Hvor levende staaer malet for mit Øie
Den Punsch, hvori De Glædens Moly giød,
Lig *Helena!* hvori min Sorg og Møie
Saa sødt ved Deres gtæstfrie Bord henflød!
End seer jeg Deres Mand og ved hans Side
Den stille *Anker*, og den gode Ven,

Jeg havde bragt med mig til Deres Gilde hen,
Og som De syntes Alle got at lide -
Castor- og Pollux-Wedel - og den Brud,
Hvis Øine, selv ved Deres Side,
Mig truede med de bekiendte Skud,
Der, uden Hovedet just bort at tage,
Ei lade meget stort deri tilbage;
Jeg meener hende, som formodentlig
Alt længe gier vor *Manthey* lykkelig -
Den hele Himmelfor mit Øie staaer,
Som om jeg først faldt ned deraf i Gaar!
Hvi kan jeg ikke did igien opspringe?
Men ak! det Middel, mig er levnet her
Til Fugten mod *Olymp*, er ingen Gudevinge,
Men blot en Gaasefjær.
Kan Tanken og, ved Hielp af den, sig svinge
Til Dem, saa bli'r dog Kroppen, hvor den er.

Men sæt engang, det Flugtmirakel skeede,
At Kroppen virkeligen fulgte med -
Og at jeg pludselig i min Begeistrings Heede
Fløi, som jeg staaer og gaaer, til Deres Opholdssted:
Hvad vilde følge? Spørsmaal, sammenblandet
Med Studseraab: "Men er det virkelig
"Dem selv? Naar kom - hvordan? hvorfra? - men sig!
"Hvorledes lever De? - Fortæl os ordentlig!" -
Hvad havde jeg derved at tage vare?
Svare! -
97 I Grunden kunde jeg ei gjøre meget meer,
End hvad jeg nu vil gjøre her.

Jeg lever - for Dem alt til Punkt og Prikke
Sandfærdigen at melde - som en Mand
Af min Natur, i min Forfatning kan:
Jeg lever - reent ud sagt - jeg lever ikke.
Jeg høit/ paa en vellysttg Enkes Viis
(Hvis man vil kalde Liv at aande, spise, drikke,
Som det sig i et Hospital kan skikke)
Henbringer Livet her i Enden af Paris.
Jeg paa Regentsen selv med denne Byes Personer
Meer Omgang holdt end, midt iblandt dem, her;
Jeg saae dog et Par franske Mænd og Konor;
Jeg læste tidt dog *Moniteuren* der;
Og vidste dog omtrent, hvad Landsbyepræster vide,
Om hvad der gaaer i Svang i denne Hovedstad,
Om ei saa meget, som de fleste gide,
Saa dog langt meer, end selv jeg vide gad.
Men her jeg ikke veed engang af franske Sager
Saa meget som om *Grønlands* - skiøndt hvad alt
Jeg veed om disse, Puff mig har fortalt:
At nemlig Landet fast paa *Dankwerts* Kort optager
En Plads som Frankrig - "at den østre part er størst" -
Og - "at man har sin Grund til den at sælge først."
Jeg om Paris i en ægyptisk Pyramide,
Hvad her jeg veed, og mere, kunde vide;
Thi mangt et Mindeskraft maaskee mig lærte der
(Da næsten alle franske Generaler,
Hvorhen de komme, Væggene bemaler),
Hvad jeg for lang Tid siden glemte her.

Min Omgangskreds er, langt fra Verdens Trængsel,
Indskrænket, i mit stedse lukte Fængsel,
Til trende Væsener af begge Kiøn:
98 Min Kone, hendes Fader og min Søn.
Den første, sygelig/ forlader et sin Stue -
Den anden, meer end syg, forlader ei sin Seng -

Den tredie, min søde Frue!
Saae sidste Gang i Fjor en Eng -
Jeg selv, for at forstrøe min hospitalske Jammer,
Som oftest sidder, hvor Herr Patrioten sad,
Der skrev om Sparsomhed et Ugeblad,
Nedgravet i en Art af Pulterkammer,
Og skriver - om just ikke paa et Fad,
Som Harlekin - saa dog, maaskee "til Skade
"For Blæk, og Pen, og for de skønne rene Blade,"
Et patriotisk Heltedigt
Om Odin, Skjold, og første danske Sæder -
Der, som jeg haaber, bliver ypperligt,
Hvis Nornen mig at ende det tilstæder.

Jeg ingensinde var saa pære dansk,
Som jeg det her, hvor alt er ganske fransk,
Maaskee netop af denne Grund, er blevet;
Og aldrig hiemme jeg i lige Tid
Saa meget *siællandsk* digtet har og skrevet.
Jeg dansker, fynsker, jydsker Dag og Nat,
Som om jeg af *Peer Syv* og *Edda* var besat;
Jeg ingen anden Ting i Verden ændser -
Min *Siæl* er snart i *Jisland*, snart paa *Hveen*,
Snart paa *Fredsberg*, snart paa en *Bautasteen*;
Kun aldrig uden for det elskte Nordens Grændser.
Min Helt er ogsaa der. De veed min gamle Skik,
At stirre med enthusiastisk Øie
Paa, hvad mig synes straale fra det Høie;
Lidt Hang fra Barnsbeen af jeg til Beundring fik -
Men, skiøndt i Skyggen her af en og anden Mave
(Som efter Keisermad skal være reent af lave,
Og som for sig vil Alles Stirren have),
99 Mit opadvendte Digterblik
Sig hefter eene paa vor *Frederik*.

Nu har jeg Dem, Veninde! næsten alt,
Hvad jeg om min Forfatning veed, fortalt -
Hvis De min *Fanny* havde lært at kiende,
Jeg havde sprunget reent forbi
Det hele dumme Vrævlerie
Og blot fortalt Dem sødt og sandt om hende. -

Men Himmel! hvor dog Tiden den kan rende!
Trods Hulbyeveien i min Poesie,
Tre Timer ere løbne mig forbi!
Jeg maae i Hast til Slutningen mig vende.

Lyksalig Ægtekiærlighed
Er Himlens beste Gave, som De veed:
Os begge denne Skat blev rundeligen givet -
Men ak! der hører meer end himmelsk Salighed
I huuslig Eenighed og Fred,
Til froe paa denne Jord at nyde Livet
Vi, trods vor Elskovs Himmel, ofte fandt
En smule Skiertsild, selv lidt Helved, deriblandt
Vi Dødelige til saa meget andet trænge:
Til Støvler, for Exempel, og til Skoe,
Til Sundhed, Snuustobak, og Natteroe,
Til gode Venner, og især - til Penge.
"Af bare Ktærlighed," forsikkred Rector Ott,
"Kan leves got,
"Men ikke længe."
Den eene Forskiæl er: hvor samme finder Sted
Med Tab af andre Livets Glæder,
At doppelt man hvert Modgangsstød begræder,
Og tvende lide, hvad en enkelt ellers leed. -
En tabt og hidtil uerstattet Datter -

En Fader af et apoplectisk Stød
100 Henstrakt paa Leiet mellem Liv og Død -
Min *Fannys* svage Helbred - sparsomt Brød -
Parisisk Vand, og aldrig siællandsk Grød -
Racines Graad, og aldrig *Holbergs* Latter -
Forkommen underveis af mangt et Brev -
Og næsten aldrig Svar paa dem, jeg skrev -
Det Alt, tilsammentaget, min Veninde!
Mig nøder til, trods min Gudindes Favn,
Langt mere suurt end sødt at finde
I Himlen langt fra Dem og Kiøbenhavn.
O! kunde hun, som eene hvert et Savn
Forsøder mig, vort Nordens Kuld fordrage;
Og var ei Livet paa den Plet, hvor jeg blev fød,
For hende sikker, uundgaaelig Død;
Trods alle Hindringer, jeg skyndte mig tilbage!
Men fastholdt, hvor jeg er, af dette Baand
(Hvis Styrke Deres eget Hierte kiender),
Jeg arme Baggehund kun af og til min Aand
I længselfulde Bief mod Norden sender.

Men det er Tid, at jeg for denne Gang
Min Bieffen ender;
Den blev Dem ellers alt for lang.
Af Frygt for nye Henfalden i
Mit gamle velbekiendte Mulerie,
Jeg bryder af i Hast - og kysser Deres Hænder.

E. S. Et venligt Svar jeg haaber fuldt og fast
Paa denne Tilskrift af mit fulde Hierte -
Og hvis det brister, ubønhørt, af Smerte,
Hvis De mig svarer ei med nogenlunde Hast:
Jeg meener, om en fiorten, femten Dage,
Jeg sværger - og hvad jeg har svoret paa, det staaer:
Dem med et Sendebrev om femten Aar,
Om ikke før, igjen at plage.

101

Rom og Paris.

Til A.C.Gierlew, i Rom.
1803.
Paris.

"Skiaebnen bød mig først *Johan*,
"Nu mig giver *Mads* til Mand."

Med *Johan* jeg meener Staden,
Hvor man gaaer i Heltes Spor
Eller og til Herrens Bord,
Naar man bare gaaer paa Gaden;
Med *Johan* jeg meener hin
Verdens gamle Herskerinde,
Hvor man drikker klassisk Viin,
Hvor man elsker paa Latin,
Hvor man glemmer Elb og Rhin,
Mens enhver târ sin, du din,

Til *Virgils* og *Flakkus* Minde,
Hvor man seer i hvert et Huus
Detligt græsk og romersk Gruus,
Hvor man selv af Lazaroner
Og af hæse Tiggerkoner
Hører, i en liflig Klang,
Gienlyd af Tibullers Sang,
Hvor man føler, ved at trykke
Gadetøser til sit Bryst,
102 Nasisk og Catullisk Lykke,
Jupiters og Mavors Lyst,
Hvor man, selv i nye Priveter,
Lugter kun Antiquiteter,
Og, med Wolfsk og Vossisk Smag,
Finder midt i Utøis Vrimmel,
Hvor man gaaer, som i en Himmel,
Saligheder for og bag. -
Verdens nye Herskerinde
Derimod, med al sin Stads,
Hvor man seer kun nette Pinde,
Hvor man hør kun Snakkerads,
Hvor man knap et Haar kan finde
Af en virkelig Gudinde,
Hvor man lugter paa hver Plads,
Selv paa *Louvren*, er man inde,
Lutter modens franske Vinde,
Meener jeg, min Ven! med *Mads*.
Kortelig: *Johan* er *Rom*,
Mads den Bye, hvortil jeg kom,
Og hvis Navn De seer ved Datum -
Fatum! Fatum! Fatum! Fatum!

"Naar dig nogen Karper byder,
"Og du faaer kun tørre Jyder,
"Bliver du lidt flau derved!"
Siger *Wessel* samme Sted -
Stedet saa jeg oversætter
As hans *Musemaal* i mit:
Naar man *Tibrens* Guld dig byder,
Og du faaer det gule Kridt,
Som i *Seinens* Aarer flyder -
Naar dig loves Capitol,
Vatikan, og Peders Stoel,
Og dig gives *Svinestier,*
103 Som de hersoms *Thuillierier* -
Naar dig bydes Coliseum,
Og du faaer et langt *Museum,*
Hvor de store og de smaa
Sammenstiaalne Malerier,
Mesterstykker, Fiskerier,
Egenværker og Kopier,
Glindsende, med Fernis paa,
Mellem Alskens Skramlerier
Stygt sig selv i Lyset staae -
Naar dig loves gamle Mure,
Som modstode Tidens Elv,
Og du seer kun nye Skure,
Som nedfalde af sig selv -
Naar dig loves Glimt af Guder
Og *Gudinders Trylleblik,*
Og en Studser og en Luder
Er den hele Stads, du fik -
Naar, for hine Himmelhøie,
Frihedens-Consuler besteeg,
Du den flade Pøl maa døie,
Hvor, med saare liden Møie,

Directeurer uden Trøie
Friheds Frøer og Tudser sveeg -
Naar for hele Capitolet,
Paa hvis Rest du havde stolet,
Du kun seer et væltet Læs
Af Capitolinske Giæs -
Naar for *Rafaels* Madonner
Man dig giver *Rubens* Bonner,
Og for Alderdommens Templer
Nye Gothers Sakristier,
Og sor Grækenlands Exempler
Lutter galliske Kopier,
Og sor alle Guders Spor
104 Al den Snee, som faldt i Fjor -
Naar man dig moderne Jyder
For antike Karper byder,
Bliver du lidt flau, som sagt;
"Men" - paa dette Men giv Agt!
"Men, har du en sulten Mave
(For at følge Textens Fied)
"Og ei anden Mad kan have,
"Gaaer den tørre Jyde ned!"
Men - saa siger jeg, der taler
Ikke blot om Mad, men om
Forskjæl paa *Paris* og *Rom* -
Men har du en yndig Mage
Der, hvor Pligt dig jog tilbage,
Bliver selv, trods *Rom*, *Paris*
Dig ilsidst et Paradis;
Og for Kunstens kalkte Grave,
Hist i *Tibrens* gyldne Land,
Finder du Naturens Have
Her paa *Seinens* gule Strand.

Ja! min ædle, muntre Ven!
Det er (trøst Dem!), det er Tingen!
Og i mit *Paris* igjen,
Jeg tilfreds misunder Jngen,
Som til Deres *Rom* kom hen.

Lær heraf, hvad os en Mage
(Naar man vælger een som min)
Alt erstatter: classisk Viin;
Nylært Græsk og glemt Latin;
Pantheon og hver Ruin,
Fra latinske, græske Dage;
Tiburs Lund og *Nera's* Elv;
Alt hvad Christ og Hedning ynder -
105 Kors - og (Gud forlad mig Synder!)
Jesu Christi Moder selv!
Lær, min Ven! af mit Exempel,
At, trods hvert et ægte Stempel
Af en gylden Alderdom
I den Bye, hvortil De kom -
Trods al Verdens Pantheoner
Og Madonner og Citroner
(Har man vandret Jorden om),
Den elskværdigste blandt Koner
Er tilsidst *det sande Rom!*

I Indagegangen over Kubicon.

Til General-Major Walterstorf.
1804.
Paris.

Sex hele søgne Dage siden
Den sørste Søndag i det sidste Aar,
Jeg, hvor jeg ligger, sidder, staaer og gaaer,
Tilskriver Dem in mente - Tiden,
Jeg veed ei selv hvordan, imidlertid bortgaaer;
Og naar jeg efterseer hvad jeg har skrevet
I Tanker, staaer der ingenting i Brevet.

"Men Baggesen!" min *Fanny* spørger mig:
"Hvorledes er det fat med dig?
"Hvad har du for? Du glemmer Mad og Drikke;
"Du hele Dagen som i Drømme gaaer,
"Og hele Natten, troer jeg, sover ikke;
"Paa franske Spørgsmaal danske Svar jeg faaer;
"Paa ingen Ting i Huset Agt du giver!
"Hvad gjør du? svar mig dog engang!" - "Jeg skriver
"Til *Walterstorf!*" - "Men er du klog? Du skrev
"Jo Nytaarsmorgen!" - "Jeg begyndte;
"Men ihvormeget jeg mig skyndte,
"Fik jeg dog intet færdigt, og mit Brev
"(Vil sige, sammes inderlige Spire)
" Groer i mit Hierte, skiøndt jeg veed ei hvad
"Forhindrer det at skyde mindste Blad!"
107 *Paris, Aar attenhundrede og fire,*
Er alt hvad paa Papiret jeg har bragt -
Det øvrige jeg hidindtil, som sagt,
Har ikke kunnet paa Papiret bringe.
Ak! hvad jeg har at sige Dem, min Ven!
Er alt for overvættes for en Pen,
Der ei er trukken af en Engels Vinge.

Velan! jeg bryder overtværs,
Og hvad mig ikke vil i Prosa lykkes,
Jeg her forsøge vil i Vers,
Men notabene Vers, som ei skal trykkes;
Vers, som, foruden Skoe og Strømper paa,
Og uden store Spænder, høie Hæle,
Naturens Gang paa bare Fødder gaae -
Og maaskee lettere, som saa,
Sig giennem Øret ind i Hiertet stiaele;
Vers, som man ei saa let skal eftergiøre mig,
Fordi de giøres ei - kort: Vers, som egentlig,
Naar grundig man betragter Tingen,
Er ingen;
Mod hvilke Prosa selv i Breve, som med Jil
Postvexles mellem Hadersleb og Kiel,
Er bunden Stil.

Jeg loved Dem i mit gemeene sidste
Forklaringen af Pausen i
Vor svarende Brevvexlings Symphonie -
Hvis sammenspillen Deres Venskab vidste
At giøre mig saa let som kiær,
Endskiøndt jeg blæser Fløiten ikke nær
Saa færdtgen, som De Fiolen stryger -
Jeg loved Dem en kort Fortælling om,

Hvad vores Brev-Concert i Veien kom.
108 Viid da, min Ven! at een af Skiæbnens Tordenbyger
Forslog mit Skrog mod Syden, fast til *Rom*,
Paa samme Tid som Deres Brev fra Norden
Til Pladsen, hvor jeg laae for Anker, kom,
Og hvor jeg havde troet at havne her paa Jorden,
Hvis ellers udenfor min Fødestavn
For mig var muelig en bestandig Havn.
Det fandt mig ei, skiøndt det mig satte efter
Af alle Kræfter:
Jeg var i *Florenz*, da til *Modena* det kom;
Og da det derfra gik til *Arnos* Bredde,
Var jeg et Bøsseskud fra *Rom*.

Ethvert fornuftigt Brev vel havde turdet vædde
Ti Linier mod een, at en Corsørsk Poet,
Som *Coliseum* ei endnu har seet
Og *Capitolium*, etcetera -
Kan ikke være Bøsseskud derfra
Og modstaae Fristelsen, til nogle hundred Mile
At føie nogle Skridt, for did at iile;
Det regned altsaa paa, mig vist at træffe der
I Feieskarnet, som er end tilbage
Af Jordens Herlighed i gamle Dage -
Men Pyt sâe Peer!
Det løb fra Høi til Høi, fra Gade rundt til Gade,
Fra Peters Stoel til hvert et Stolestade,
Fra Port til Port, fra Huus til Huus,
Fra Plads til Plads, fra nye til gamle Bade,
Fra Grav til Grav, fra Gruus til Gruus;
Og ledte med en Omsorg uden Lige
Blandt Støvets Børn og blandt Udødelige;
Omsonst det giennemledte hele *Rom*:
Poeten fra *Corsør* var ei at finde -
Det kom og gik, og gik og kom,
Een Maaned eller to derinde,
109 Til kied omsider af en evig Ledenom,
Det lagde sig til Hvile i en Lomme
Hos een af dem, som ventede mit Komme.

Jeg arme foer imidlertid,
I en Forfatning uden Mage,
Med stoisk Selvfornægtelse tilbage
Fra Maalet for min Længsel og min Jid.
Og skiøndt, af lyrisk Romerild opluet,
Jeg Toppen af *Soracte* havde skuet
Og fandt mig ikke langt fra Tiburs Lund
Hinsides *Tibren*, paa Horazisk Grund,
Nær Marmorfaldet - næstendeels paa Randen
Af dette Himmeldyb, hvori
Hesperiens Beundrer *Dupati*
Gik af Beundring fra Forstanden -
Og skiøndt man bød mig Plads i en Karet
(Et sieldent Kiøretøi for en Poet)
Ved Siden af en yndig Kone,
Tvers over for min ældste Ven,
For Jubelfarten ind i *Rom* at krone -
Skiøndt denne tredie var høistformodentlig
Den sidste Gang, jeg her blandt Guders Grave
Mig nærmcd Kunstens gamle Himmerig,
I Sydens eviggrønne Have -
Jeg vendte Ryggen pludselig
Til Dronningen blandt alle Jordens Stæder,
Til *Vatican* og *Pantheon*;
Og gik, trods alle Vink af nye og gamle Glæder,
Tilbage over *Rubicon*.

Med meer end romersk Tapperhed,
Med ægte cimbrisk Mandighed,
Jeg Fod for Fod den samme Bane,
Man *Cæsar* henad vandre saae,
110 Betraadde hiemad; thi til Troskabs Fane
Jeg havde svoret - og det er de Danskes Vane,
At holde, hvad de have svoret paa.
Vi have *Cæsar* ei, men *Hercules* for Øjet,
Naar der skal vælges i en stridig Færd
Imellem Glædens Hist og Pligtens Her.

Saa blev min *Walterstorf* ubøiet
Af alle Gratiernes Smil,
Som vilde standse her hans Jil;
Af alle vort Museums Tryllier,
Af alle nye parisiske Magier,
Af hver en Vens, af hver Venindes Bøn;
Og fløi, da han begyndte knap at smage
Forlystelsernes Nektar her, tilbage
Til Danmark, til sin Konge, og sin Søn -
Saa bytted *Regulus* Triumphen hiemme
Med Lænker paa en fiendtlig Kyst,
Og fulgte Pligtens strænge Tordenstemme
Med patriotisk Martyrlyst -
Saa rev jeg selv mig løs af alle Rosenkiæder,
Som fængsled mig paa *Herthas* Strand
Til Digterlivets elskeligste Glæder,
Dengang jeg dig forlod, mit Fødeland!
Og bytted Nordens kolde, rene Himmel,
Og Hiemets Liliers og Rosers Duft,
Med giftig Damp og Utøis dovne Vrimmel
I Sydens lunkne, pestopfyldte Luft;
Og offrede mit Liv, min Lyst, min Ære,
Min Barndoms Minder og mit Fødelands
Velsignelser og, hvad jeg kunde mindst undvære:
Dit Bifald, *Fredrik!* og de danske Døttres Krands
For i *Paris*, den Stad, jeg meest blandt alle hader,
At tabe mig blandt andet Snaus,
Som fylder dens uendelige Gader;
111 Og glemmes - mere glemt end nogen *Claus*
I Kiøbenhavn - forstrøes, tiltntetgiøres,
Som Krybet - som det Støv, jeg træder paa -
Som det, der aldrig sees og aldrig høres -
Som Ord af Tungemaal, vi ei forstaae -
Som Blun, der ere blot, naar de forgaae -
Som Gran, der af et Vift til Intets Grube føres.

Men den er hellig, himmelsk, eviggrøn,
Og overstraaler offentlige Minder,
Den Krands, Tilfredshed med os selv os binder;
Udødeligheds selv er et saa skøn!
Hvad er et Diadem, som Rygtet vinder
Omkring vor Tinding? hvad er Navnets Klang
I Nutids Snak og Evighedens Sang?
Hvad er Triumphens Fryd? Basunens Torden,
Som ruller Heltens Priis om hele Jorden?
O! hvad er Kroner selv og alle Palmer
Mod Dydens største Løn; den stille Lyst,
En reen Bevidsthed skaber i vort Bryst?
O! denne Krands allene aldrig falmer!

Dog hvorhen rev mig et Tilbageblik
Paa Gangen, jeg fra *Rom* tilbage gik?
Ak! det er slet bestilt med Helte nuomstunder!
Min *Walterstorf!* naar ret man seer sig til,
Har selv med det moralske Friheds-Under

Forfængeligheds Diævel vundet Spil!
Ak! vore glimrendste, guddommeligste Dyder
Er - i det mindste *mine* - naar jeg seer
Lidt dybt i Tingen, ikke meget meer
End skjønt poleerte, stadselige Lyder!
Hvad Værd har vel en Handling, nok saa skjøn,
Der leder om et fremmed Bifalds Løn?
Er bedre vel, end Jagen efter Ære,
112 Den Lyst, at aabenbare for en Ven:
Man Verdens Hæder stoisk kan undvære -
Naar Vennens Bifald er os meer end den?

Nok sagt, jeg kom til mit *Paris* tilbage,
Forvaaget, mat, forknuust, en Skygge lig -
Da, uden nogensteds at hvile mig,
Jeg havde retst i næsten fiorten Dage.
Her fandt jeg vel i min Venindes Skiød
En salig Løn for mine vaagne Nætter,
For *Roms* Opoffring og for *Veiens* Stød,
For hver udstanden Fare, hver en Nød,
Og dit og dat, som jeg in *Blanco* sætter -
Men og uendelig F^ortred
Med Amme, Vaagekone, Kokkepige,
Vert, Portner, Tyvepak, Retfærdighed
(Republikansk Retfærdighed at sige),
Forhøren, Flytten, Stevning, og deslige -
Man havde nemlig, da jeg saae mig om,
Bortstiaalet mig min halve Eiendom -
Og Politiet nødte mig til Klage,
Som kosted mig omtrent hvad Tyven lod tilbage.

Naar mine Sager alt for skiæve gaae,
Naar Alskens Ærgrelser og Bryderier
Bugt med mit gode Lune faae,
Jeg tier -
Mit Hierte slaarer i Livets store Svier;
Men i de smaa
Det gaaer i Staae,
Og Pennen, mine Følelsers Vehikkel,
Er intet andet end dets Perpendikkel.
Jeg altsaa næsten opgav. Haabet om,
Da Skiæbnen vedblev mig at drille,
At faae i Gang igjen, hvad der stod stille,
113 Da Deres kiære Brev, fra Rom
Tilbagesendt, mig her tilhænde kom -
Det trak mig atter op, og, trods hver Nød og Plage,
Kan jeg nu gaae igjen omtrent i fiorten Dage.

Men det er Tid, jeg Afsked tår
Og mit Besøg, før det Dem kieder, ender;
Dog, før jeg mig tilbagevender,
Tillad mig, at jeg beder om et Svar:
Glem ei, De Nøglen til mit Hierte har!
At ingen sydlig Lyst, at ingen Fryd fra Norden
Det, naar det gaaer i Staae (og ak! det aldrig gaaer
Ustandset, af sig selv, et Fierdingaar,
Tak skee min Skiæbnes idelige Humplen
Og Skumplen),
Formaaer saa sikkert at optrække det igjen
Som en Epistel fra min beste danske Ven.

Min *Fanny*, som blandt alle Tryllerier
Af Idealer i og udenfor mit Hiem,
Af alle Baggesenske Sværmerier
Ei nogen deeler som mit Sværmerie for Dem,
Formelder Dem og Deres ædle Mage
Sin hierteligste Hilsen. Aarets Dage

Og Livets Aar hengltde Dem saa froe,
I Faderfryd og landlig Lykke,
Som vi det ønske begge to;
Mens Deres *Christian*, de danske Drenges Smykke,
(Det blideste blandt danske Minder troe)
I Tanker til vort Bryst vi trykke.

114

Romerering.

Til A.C.Gierlew, i Rom.
1804.
Paris.

Glade, lykkelige Ven!
Som i Hesperiders Have
Henrykt sværmer Vintren hen
Mellem Alderdommens Grave,
Hvor *Hellænis* gaaer igien -
Hvor blandt *Roms* de store Skygger,
Rundt omgiven af Exempler,
Idealer, Guddomsstempler
Og Udødeligheds Templer,
Venskab Dem en Hytte bygger,
Som kun *Moltke* bygger den -
Alt for lykkelige Ven!
Hvad kan vel fra Seinens Boder,
Mellem lutter nye Moder,
En forfløien siællandsk Pen
Bringe Dem til Skiænk igien
For de glade Sværmerier,
For de Nyn af Philomeler,
For de Træk af Raphaeler,
For de klassiske Magier,
Deres sidste Tryllebrev
Mere sang mig til, end skrev?
Ak! paa hine ni Gudinder
115 Kalder jog omsonst mig hæs:
Min Anraabelse forsvinder
Mellem lutter Gaasehvæs
Af de tustnd hvide Tøiter,
Som ei blot paa Pinde staae,
Naar en fransk Josias fløiter;
Men som gribe, holde paa
Danske Fremmede, der gaae
(Som De veed) paa Dydens Skøiter
Over Levemaadens Jis
I det slibrige Paris.
Og dog kan og vil jeg ikke
Paa et Brev, som Deres rar,
Dem - maaskee til Tibur - skikke
Et gemeent prosaisk Svar:
Vil det ei; thi, skiøndt beskeden
Som en ægte Siællandsfar
Jeg af Digtarevigheden
Med en Stump til Takke tår,

Onsked jeg dog, sandt at sige,
Heel og holden denne Stump;
Og, hvis i *Apollo's* Rige
Jeg til Høihed ei kan stige,
Dog at hytte mig for Dump
I en saa afskyelig Mose
Som min gamle hverdags Prose -
Kan og ikke; thi min Aand
(Vant til *Rimets* Ledebaand),
Hvergang noget mig beruser,
Hvis den gaaer allene - buser;
Hver en Gang min gamle Pen
Med en sympathetisk Ven
Bliver som til Barn igien,
Rimet mig i Oret suser;
Og ved hver en deelet Fryd
116 Hører jeg en dobbelt Lyd,
Som en Væddesang af Muser -
Sligt er eengang min Natur:
Enten maae jeg lægge sammen
I en bunden Stil min Gammen,
Eller tic som en Muur.

Altsaa vilde dog min Stierne
(Hvad De undte mig saa gierne),
At jeg skulde see mig om
I det hellige, det skønne,
Stolte, gamle, eviggrønne,
Underfulde, store *Rom!*
Altsaa dog ei blot i Tanker
(Hvori hver Poet jo spanker,
Naar han vil, al Jorden om,
Ja vel og t Himlen dandser),
Men med alle mine Sandser,
Endelig derhen jeg kom!

Ja, min Ven! jeg hører, skuer,
Lugter, smager, føler alt,
Hvad om denne Trolldstads Buer,
Støtter, Templer, Torve, Stuer,
Helte, Munke, Muser, Fruer,
Gamle Ørne, unge Fluor
Blev af Hviid og fleer fortalt!
O! jeg seer - og mine Blikke
(Held mig glade!) skuffes ikke,
Som saa mangen anden Gang -
Alderdommens hele Prang:
Dette *Capitol*, hvis Torden
Rysted fordum bele Jorden -
Hele Jorden, at forstaae:
Folkene, som boe derpaa!
117 O! jeg bæver, ved at skue
Sin *Sankt Peter* med sin Hue,
I hvis stadselige Vom
Vor Sankt Peter med vor Frue
Magelig til Rette kom!
O! hvad seer jeg ei? mit Oie
Drukner i et Trylleblik
Over selve dig, Sankt Peter!
Over disse Heltehøie,
Disse sande syv Planeter
I den bøiere Sphærik!
(Thi Naturens - o! hvad er den
Imod denne Kunstens Verden
Andet end Matematik
Imod plastisk Dynamik?)

Hvad er Alpetoppes Svimmel,
Hvad er Nattens Stjernevimmel,
Imod denne Romer-Himmel,
Naar man sandse, føle kan
Med en Mand sorn *Winkelmann*?

Og - det kan jeg, kiære Ven!
Nok saa got som een igien,
Naar jeg giver mig lidt Stunder
Og paa Kunsten kritisk grunder.

Naar jeg, i en vis Distant
Fra mig selv, paa Posten hans,
Fordumstidens Gudefagter
Her i dette Gruus betragter,
Spørger jeg mig henrykt om:
Hvad er vel vort usle Norden,
Hvad er vel Naturens Orden,
Hvad er Havet, hele Jorden,
118 Alle Stjerner, alle Sole
Mellem Melkeveiens Pole,
Hele Verden, kort, mod - *Rom*?
Den, som midt i Kunstens Skatte
Sligt et Spørsmal ei kan fatte -
Den, som her et raaber Bæ!
Til vor Nutid - er et Fæ;
Ham gav blot Naturen Patte;
Ham gav ingen sund Kritik
Denne Melk, som Smagen kryster
Af de gamle Kunstens Bryster,
Som man kalder *Æsthetik*.

Himlen over alle Sole -
(Den i den latinske Skole
Meener jeg med Himlen her)
Og dens Rector - være lovet!
Jeg har ei saa reent bortsovet
Tiden i Naturens Arm,
At jeg ei, hvergang mig Dunsten
Stiger noget op af Kunsten,
Skulde kunne blive varm;
Ja endog, trods nogen anden,
Blive ganske heed i Panden.
Svar mig, kiære *Gierlew*! svar!
Føler jeg mit Hierte banke
Som en anden *Siællandsfar*?
Er ei værdig *Rom* den Tanke,
Jeg paa *Potteskaar'nes Banke*,
Hvor jeg netop stander, har?
Er den Folelse, som stiger
Høit med *Tecks* og *Göthes Lyst*,
I mit fordumssvangre Bryst -
Ægte klassisk? See, jeg kiger
Ned paa Brokker hist og her
119 Blandt Ruiner fiern og nær
Og, begeistret af den øde,
Gamle, faldne, knuuste, døde,
Halvforraadne Værdighed,
I hvis Grav jeg blikker ned,
Ønsker jeg: "en dygtig Torden
"Maatte knuuse hele Jorden,
"Og, om mueligt, Himlen med;
"Saa, at alle syv Planeter
"(Hvad jeg vilde sige: ni)
"Med alt hvad der er deri,
"Sole, Stjerner, og Cometer -

"Flur blev til Antiquiteter;
"Og (o meer end Salighed!)
"Intet, intet blev tilbage
"Af den unge Herlighed,
"Som skamskiænder vore Dage;
"Og at jeg i dette Nu,
"Mellem Gruus og Skaar og Stumper
"Af de andre Verdens Klumper,
"Selv og maatte gaae itu!" -
Svar mig, Kiære! svar oprigtig:
Finder De min Tanke rigtig?
Er der *Tieckisk* Sværmerie,
Er der *Schlegelsk* Poesie,
Er der nye Philosophie,
Er der gammelt Raserie,
Er der klassisk Chiliasmus,
Høihed, Kraft, Enthusiasmus,
Fiinhed, Stolthed, Energie,
Ahnelse, Critik, Genie -
Kort: *æsthetisk Ild* deri?
Lugter ogsaa den af Fæet,
Som, imellem Faar og Giæs,
Ildelukt af Propylæet,
120 I Naturen gaaer paa Græs,
Og som dumt sig vederqvæger
Ved Forstandens Kilde? - Ven!
Skulde selv en *Schlegel-schläger*
Kunne skamme sig ved den?
Er den værd de *vilde* Blikke,
Han (hvis han sig fandt i Rom)
Vilde lyne rundten om?
Ligner den - om nu just ikke
Fuldelig, til Punkt og Prikke -
Noget den beruuste Hikke,
Som ham sikkert der paakom,
Ved sin Siæl i *Alderdom*
Ganske pærefuld at drikke? -
Svar mig! - Dog De tier? Sligt
Synes Dem (hvis jeg kan læse
Trækket under Deres Næse)
Svimmel Hovmod alt for ligt.

Om jeg altsaa tog tilbage
Denne Pralen uden Mage?
Om for *ham* i Skiul jeg krøb,
Vigende hans løbske Løb?
Vel! jeg lader ham den Ære
(Men og eene ham) at være
Stærkest i poetisk Ruus,
Gøthiskhed, og klassisk Duus -
Ham, der (som os Rygtet siger)
Alt besov Parnassets Piger
I sin Vugge - ham, hvis Næb
Qviddrede sin Jordemoder
Een af Sprogets beste Oder
I sit allerførste Flæb -
Ham, som alt, før han gik eene,
Drak sig fuld i Hippokrene -
121 Og saasnat ham hans Mama
Lærte stamme plat: Papa!
Føied lyrisk til: *Ha! ha!* -
Ham, som gjorde (tabt desværre!)
Alt en Hymne til vor Herre,
Fuld af Streger, i sit Svøb - -
Ham i Drukkenskab at stikke
Vover min Begeistring ikke;

Skiøndt i Digter-Veddeløb
Fra de Fem og fra Forstanden
Den tør trodse hver en anden.

Men fra denne svimle Top,
Hvor, for Blik med Dem at deele
Over Roms forknuuste Heele,
Jeg saa modigen steeg op,
Giør jeg, ned igien, et Hop.

Thi skiøndt Tidens Ormes Vrimmel
Mylrer i mit Hoveds Svimmel;
Skiøndt jeg føler i mit Bryst
Meer en Gammelost af Himmel
End et Hierte fuldt af Lyst -
Finder dog, naar for og agter,
Her i denne gamle Bye,
Critisk Tingen jeg betragter,
Jeg mig Stakkel alt for nye.
Og naturligviis lidt blye
Ved at finde mig (trods Volden
Paa mit Væsen) heel og holden,
Som man staaer og gaaer i *Thye*,
Skynder jeg mig ned i Livet
Fra det Golgatha, hvorpaa
De og *Moltke* henrykt staae.
122 Mig blev, ærlig talt, kun givet
Meget lidet (som De veed)
Af den sande Classiskhed -
Meget lidt af disse Miner,
Hvorned Kienderen fremtriner
Paa Hesperiens Ruiner -
Meget lidt af denne Smag
For hvad Tiden har fortæret,
For hvad eene heelt har været
En Snees Sekler før i Dag -
Meget lidt; skiøndt maaskee mere
Selv end mangan tydsk Pedant,
Der, sorn *Schlick* og *Schlack* og flere,
Meer i Roms Kloaker fandt,
End i alt fra Syd til Norden
Ander, eller over Jorden;
Thi det lidt, jeg fik - er sandt.

Men hvad seer jeg? Selv De stiger,
Og min ædle *Moltke* med,
Ned i Livets lave Riger,
Fra det Hovedpandested,
Rundt om hvilket, hvor det kiger,
Øiet seer kun Dødens Fied.

Mæt af Romerherlighed,
Træt af Trin paa Kunstens Grave,
Tyer De til mit Opboldssted
I vor Nutids unge Have,
Hvor, imellem Blomsterbed,
Man, istedenfor Gudinder
Og Gudinders Børn af Steen,
Svage Dødelige finder,
Lutter Mænd kun og Mandinder,
Men som have Kiød og Been -
123 Og for stumme Idealer
Af en Gud, en Helt en Taler,
Folk, som man kan snakke med
Om sin Fryd og sin Fortred -
Og for hvad de Døde skreve
Og de Døde svarte paa

(Skiøndt i Vers, som evig leve),
Muntre Baggesenske Breve
I et Sprog, som vi forstaae.

Troe mig: Det er skjønt at sveve
Mellem Skygger hist i Rom -
Saligt, vellystfuldt at leve
I det gamle Svinedom,
Nye Sviin bar rodet om -
Mig dets Under og henreve,
Skiøndt jeg kun i Deres Breve
Did med alle Sandser kom.
Men, naar man har seet sig om
Nogen Tid i Guddomsskrabet
Af forgangne Hedenskabet,
Finder man tilsidst sig i
Livet, som det nu er Moden
Mellem Christne her paa Kloden:
Livet uden Maskepie
Med det gamle Svinerie -
Livet, som er end tilbage -
Livet, som er ei forbi -
Livet, kort, i vore Dage
Livet - som man lever i.

Men det er vel Tid, jeg ender!
Jeg er ikke rigtig klog:
Pennen løber, Tiden render,
124 Brevet bliver til en Bog.
Til de *Romere* jeg skriver
Med en Lyst og med en Jver..
Der maa være noget dog,
Noget eget der, som driver!
Thi Sankt *Paulus* selv og skrev
Dem sit allerlængste Brev -
Sagen er: jeg *romererer*
Trods en anden, og jeg er,
Naar jeg Rom satyriserer
Og mig over Kunst moqverer,
Alderdommens Kunst især:
Ræven under Rønnebær.

Lev, min Ven, lyksalig lev!
Hils det gamle Roms Gudinder!
Hils de nye Romerinder!
Hils *Virgils* og *Flakkus* Minder!
Hils hvad andet smukt De finder!
Men, for alting, hils mig der
Humboldt med sin *Humboldtinde*,
Moltke med sin *Adaminde*,
Og den lille *Carl* især,
Som jeg meer end alt, hvis Nyden
Blev min Siæl til Deel i Syden,
Har i min Erindring kiær.
Kom omsider fro tilbage,
Rig paa Kundskab, rustet ud
Med Erfaring, - og en Brud
Lære Dem, at vore Dage,
Trods de gamles Daad og Digt,
Have (skiøndt med Snue blandet)
Selv i Norden eet og andet
Himmelskt og guddommeligt!
125 Mangt et Blomst, som lifligt qvæger,
Mangen Plante selv, som læger,
Mangen Frugt - er udenlandsk;
Skue de fierne! pluk de næste!

Prøv dem alle! gjem de beste!
O! men bliv bestandig - *dansk!*

126

Til min Ven.

Elskværdig kaldte jeg alt mangen Gang
Den første bedste Ven, især i Sang,
For Versets eller Rimets Skyld. - Desuden,
Hvad finder ei den unge Digter saa?
Slet ingen Ting han ved sit Værd lår staae,
Lår ingen Mand og ingen Kone gaae,
Som andre got Folk, med et koldt: "saa saa",
Men kysser, hvad han ikke slaaer paa Snuden -
Det er Poetmaneer, saa længe til
Poeten kommer til Skiæls Aar og Alder,
Der gierne seent og selv, som mangen paastaae vil,
I Grunden aldrig indfalder. -
Det være, som det vil, den Dag i Dag,
Med mine Fyrretyve paa min Bag,
Elskværdigt Epithet jeg ingen let paalyver.
Erfaring mig har lært Oeconomie
Med alle Ting, og selv i Poesie
Jeg holder sparsomt Huus med Kys og Næsestyvne
Naar jeg elskværdig altsaa kalder Dem
Med Overlæg, med alle mine Fem,
Mod alle Tryllerier hærdet,
De frit kan stole paa, De er det.

127

Overhovedet og i Grunden

Til General Walterstorf.
1805.
Paris.

De stikler ved hver given Leilighed,
Min ellers ædle Ven, paa Held, jeg har i Munden;
Og sigter overhovedet dermed
Maaskee til hvert et andet Sted,
Men træffer dog mit Hierte kun i Grunden.

Tillad, at overhovedet lidt sær
(J Grunden burde jeg vel have kaldet
Det skaldet)
Jeg, skiøndt jeg overhov'det, som enhver,

Mig tager Stiklen paa mit Hierte nær,
Dog leer i Grunden af Kritikker,
Som sigter oven, og som nedent stikker;
Og at jeg altsaa med et muntert Smiil
I disse Vers afbøder Deres Piil
Ved at bevise Dem, min Feil i Munden
Er ypperlige Tanketræk i Grunden.

Forinden videre jeg gaaer
I mit Beviis, er vel Exempel nødigt
Paa hvad jeg overhovedet forstaaer
Ved det Par stakkels Ord, hvorpaa De stedse slaaer;
128 Maaskee et eeneste forslaaer
Og gjør Beviiset selv i Grunden overflødigt.

Jeg bærer overhovedet en Hat
(I Grunden er en Hat en Hue),
Thi hvis og Pullen er lidt plat,
Den danner dog mod Randen en Slags Bue
Og viser derved tydeligtgen, at
Den er en større, stundom kantet Hue.

Jeg føler overhovedet kun Rum;
Men dette Rum er næsten Alt i Grunden;
Thi det er Himlen; hvad der er paa Bunden
(Paa Jorden, vil jeg sige), er i Grunden
Kun Støv og Skum.

Jeg elsker overhovedet en Mand,
I Grunden elsker jeg en Kone,
Saa gjør enhver, der blot har sund Forstand.
Thi elske overhovedet en Kone,
Og under Hovedet en Mand,
Fortiente Daarekisten og en Krone.

Jeg hader overhovedet kun Vand,
Paris, og slette Vers, og alleslags Parykker;
I Grunden hader jeg af alt dog meest Forstand,
Det veed enhver, som kiender mine Nykker;
Og skiøndt Forstand just ei er Skoen, som mig trykker,
Er dog Bekiendelsen i Grunden sand.

Jeg overhov'det gjør et store Spring,
Jeg hopper høit til en og anden Kones Hierte;
Jeg overhovedet til ingen Ting
I Verden trænger; al min Sorg og Smerte
Er under Hovedet, i Grunden
Paa Pengebunden.
129 Jeg overhovedet er vittig nok,
Og var jeg ikke dum i Grunden,
Saa kunde jeg endnu med nok en Skok
Deslige Vers Dem ganske stoppe Munden,
Men ganske vil jeg ikke stoppe den;
Hvis og lidt giftig, er den dog, min Ven,
En Hovedkilde til min Fryd i Grunden.

Som Dannemand og General
De intet *overhovedet* kan lide;
En Mand, der kiender Verden, og hvor gal
Den er, især paa vor luslidte Side,
Maae hver en verdens Ting i Tide og Utide
I *Grunden* ogsaa synes lidt fatal.

Mig synes overhovedet det samme;
I Grunden føler jeg som De;
Jeg dristigen deraf tør bramme,
At, naar De siger A, jeg siger B;

Man overhovedet let finder en Foreening,
Naar man i Grunden er af samme Meening.

Jeg haaber altsaa trygt fra nu af Fred,
Og at De aldrig meer vil grusom dræbe,
Ved hvert et andet Ord, den Slags Veltalenhed,
Som Deres Omgang føder paa min Læbe.
Hvis overhovedet jeg sludder har i Munden,
For Dem, min ædle virkelige Ven,
Har jeg en Følelse, som ingen Pen,
Selv Deres egen ei, saa høit jeg agter den,
Adtrykker værdigt nok i Grunden.

130

Hvis jeg er, og hvis jeg ikke er.

Til den danske Spørger i Iversens Avis.
1805.
Paris.

Man skriver mig til Svar paa ni private Breve,
Der alle hidtil ubesvarte bleve,
Fra Fædrelandet i en offentlig Avis,
Og melder mig, blandt andre tydske Sager,
Hvis Vinding eller Tab mig lidet rager,
Min fordums Reisekammerats Forliis -
Med Efterskrift: at ikke længer vides
(Naar man undtager Gud, som alting veed),
Hvis Baggesen jeg stedes eller tides
I Hensigt til min Patriotiskhed -
Kort: *hvilket Folks jeg er*, der eengang var det *danskes?*
Om det *italienskes*, eller *spanskes*,
Det *engelskes*, det *tydskes*, eller *franskes?* -

Mit Svar er kort: Mit Opholdssted er *her*
(Hvor mindst maaskee det vides eller vidstes);
Hvad angaaer hvert af hine Folk især,
Hvis jeg er ei det *første* længer kiær,
Er hvert af dem omtrent mig lige nær;
Og altsaa veed jeg ikke, *hvis jeg er*,
Jeg veed kun, at jeg *ikke* er det *sidstes*.
131 Saa vidt aftvunget Svar. Af egen Drift
Jeg føier til en liden Efterskrift.

Ifald lidt ubestemt, og noget koldt,
Og ganske følesløst, og alt for stolt
Aviscorrespondenten Svaret finder,
Saa for at forebygge Tanken om,
At, efter min forfængelige Dom,
Mig intet Baand i Verden mere binder,
Og at jeg, dum, paa denne hængte Jord,
Fordi jeg ikke hænger meer i Nord,
Min Uafhængighed fuldkommen troer -
Vil jeg syv otte Linier ei spare,
For et par andre Hvisser at besvare.

"Hvis Undersaat jeg," for Exempel, "er?"

Den Danske Konges, evig ingen andens!
"Hvis Borger?" Danmarks Sprogs! "hvis Pensionnær?"
Vor Kronprinds *Frederiks*, hvis Uniform jeg bær!
"Hvis Sanger?" *Hans* og *Skiolds*! (o var min Sang dem værd!)
"Hvis Ven?" Hver ædel Mands! "hvis Fiende?" Fandens!
"Hvis smigrer?" Jngens! "hvis Beundrer?" *Kants*,
Homers, og blandt nulevende de Færres!
"Hvis Elsker?" Gots og *Skiønts*! "hvis Dyrker?" Sandts!
"Hvis Tiener?" Min! "hvis Kreatur?" - *Vor Herres*.

132

Satansengelen.

Til General-Major Walterstorf.
(Ved hans Afreise fra Paris).
1805.

Den er der da, den frygtede blandt Dage,
Vor Hersomssamqvems Afskeedsdag:
De gaaer med Top og Tavl til Dannemark tilbage,
For fulde Seil; og jeg - et synkefærdigt Vrag,
Som Hymens Storm forslog paa Seinens Bred,
Fra den Tid af min sidste Mast
I Kiærligheds og Venskabs Nordsøe brast,
Jeg bliver liggende paa samme Sted,
Trods min bekiendte Lyst til Flytten.
I sligt et Fald, min Ven! man føler Nyttens
Af lidt poetisk Munterhed.

Den bierged ttdt tilforn, naar jeg var ude
Paa Verdens store Hav, min lille Skude;
Den ogsaa redde skal i Dag,
Trods al dets Synkefærdighed, fra Synken
Mit Vrag.

Vel burde jeg, om nogensinde, græde,
Min Walterstorf! ved dette sidste Stød
For min Pariseromgangsglæde;
Thi Deres Bortgang er dens visse Død!
133 leg føler dybt, at mellem alle Skatte,
Som modens Dyd, og Flid, og Kunst, og Videnskab
Har sammendynget her, mig ingen vil erstatte,
Selv ei den største, Deres Tab.

Men det mig netop er en Grund til Latter:
Et Træk paa Smilebaandet kan slaae til,
Naar man har tabt et lille Spil;
Naar man gaaer bag af Dandsen som Forfatter,
Det manges Versedornmer paastaae vil,
Jeg tidt har gjort - naar man gaaer glip af Pæren,
Man sigted til,
Og kommer fra sit Embede med Æren -
Naar man gjør Bankerot! - og hvad man ellers vil
Deslige Smaapuf, naar de møde,
En Stoiker kan med et Smiil afbøde;
Men naar en Ven forlader os, Falill!
Der hører noget mere til;

Jsær naar denne Ven, paa vores Liste,
Er ikke blot den første, men den sidste.

For at forstrøe en Sorg som denne, gjør man vel,
At gaae saa langt man kan poetisk fra Forstanden,
At feie Rub og Stub Fornuften ud af Panden,
Og, er det mueligt, lee sig reent ihiel.

Jeg efter Evne det vil gjøre
I disse korte Afskeedsvers.
De vilde Dem til Graad og ei til Latter røre,
Ifald De kunde læse dem paa tværs!
Thi, ak! min Ven! De vilde see og høre
Fortvivlelsen, som ligger i min Skierts;
Men det er ikke, hvad jeg har bag Øre.
Min Hensigt er, trods al min Hierteklem,
Endnu for sidste Gang at more Dem,
Jeg beder altsaa; læs dem ligefrem!
134 Naturltgvn's til Afskeed først jeg takker
For al den Ære, De har viist
Her i Paris mig ufornemme Prakker,
Hvergang i Deres Selskab jeg har spiist,
Ved, Rang og Stand til trods, at gierne lide,
Jeg sad, hvor helst jeg sad, ved Deres Side.
Det gjorde mig, som af Naturen er lidt blye,
Jeg kan ei sige Dem, hvor krye;
Sær naar De havde Kiolen paa mod Stiernen -
Paris nødvendig jo maatte troe,
Trods min luslidte Frak og mine spidse Skoe,
Jeg havde dit og dat i Pungen eller Hiernen.
Thi sielden har den store Verden seet,
Ved Nat og Dag, i Sorg og Gammen,
Som Ligemænd og Venner sidde sammen
En indtsk Gouverneur og en Corsørsk Poet.
Jeg troer imellem os, det første Gang er skeet
Paa saa besynderlig fornemme Steder,
Og ved saa høifornemme Leiligheder,
Som, for Exempel, hos *Geheimeraaden* her,
Ved *Keiserkroningen*, ved *spanske. Jordefærd*,
Ved *Hertuginde's* Bord, ved *Deres* eget -
Betænk, hvor høit mit Værd maa derved være steget!

Men hvad er Æren imod Øl og Mad,
Naar man har Appetit, og gierne spise gad?
Og hvad er Øl og Mad, som eene Kroppen styrker,
For den, der Siælen frem for alting dyrker,
Mod en venskabelig, taalmodig Fiil,
Der ufortrøden kradser paa vor Stiil,
Saa længe til den faaer os reent af Munden
Vort Overhovedet og vort i Grunden?

O *Walterstorf!* jeg glemme kan engang,
Hvor høit De lod mig stige her i Rang;
135 Hvor tidt De gav mig Kaffee, Viin og Kage;
Hvor tidt i Deres Vogn De lod mig age;
Hvor tidt De mig forstrakte selv med Guld,
Og proppede min tomme Daase fuld -
Jeg det, og meget meer - thi jeg mig selv kan glemme;
Men aldrig glemmer jeg den venskabsfulde Stemme,
Der med en mageløs Taalmodighed
Mig lod saa længe, lig et Ekko, høre
Mit *overhovedets* Afskyelighed
Og mit i *Grundens* Overflødighed,
Til endelig en sand Medlidenhed
Med Deres og mit eget Øre
Mig tvang til en alvorlig Selvkritik,
Hvorved omsider Bugt jeg fik

Med Satans-Engelen og Pælen i min Snak,
Der var mig blcven en Slags aandelig Tobak.

Jeg ellers oeconomisk er med Tak,
Især til Dem, min Ven! som Takken hader;
Men denne haaber jeg, De mig forlader,
Naar jeg Dem Tingen gjør lidt mere klar,
Og viiser Dem, hvor stor mig hin Velgierning var.

I ni og tyve syndefulde Aar
(Alt i det ellefte mig en Mandindes Ynde
Lod, om jeg husker ret, begynde,
Om ikke grovt, dog fiint at synde)
Jeg saa alvorlig, som en Synder det formaaer,
Arbeided paa, mig om at vende,
Og mine Lysters Herredom at ende.
Halvfemsindstive Gange, hver en Fest
I Aaret, satte sig min Siæl til Hest
Paa hin Samvittighedens Ganger,
Som danske Moralister kalde Anger,
Og vovede paa den en Dyst
136 Mod Satansengelen, mod Syndsens Lyst.
Halvfemsindstive Gange vendte Siælen
Desværre Hælen;
Beelzebub vandt Seir, og jeg var lige nær
Med min Omvendelse; hvad siger jeg? i Grunden
Blev efter hvert et Slag mig Vanen dobbelt kiær,
Og Siælen til den søde, sledske Mær,
Man kalder Synden, dobbelt bunden.
Jeg blev tilsidst af denne Riden kied,
Og selv af Gangeren, jeg reed;
Og slutted - ikke Fred, som dog saa mangen anden -
(Thi det forbød mig min Samvittighed)
Men - Stilstand dog paa nogen Tid med Fanden.
Ak! Stilstand! - Som De seer, jeg stod paa Randen
Af min Fordømmelse! hvo veed?
Jeg havde maaskee ganske sluttet Fred,
Hvis De, min *Walterstorf!* var ikke falden ned
Af Himlen for mig med en anden
Bucephalus end den, jeg hidtil reed,
Og paa hvis Ryg min Siæl fik Bugt med Fanden.

Skam hedder den. Jeg raade vil enhver,
At ride den i Ledingsfærd
Mod hvadsomhelst for slemme Vaner
Og Slendrianer.
At Alskens Synder ere Vaner blot,
Det veed enhver, som syndet har, ret got;
Og, om man har en slig i Hiertet eller Munden,
Det kommer ud paa eet i Grunden.
Hvo sig kan vænne fra et Mundheld i sin Snak,
Kan ogsaa vænne sig fra Snuustobak -
Fra Drik - fra Spil - fra Vers for Arteboder -
Ja selv fra Kiærlighed - og Fanden og hans Moder.
137 Nu mærker De, hvor jeg vil hen -
Tak skee den røde Ktndhest De mig sendte,
Hvorpaa jeg lykkelig bestred
De Mundheldheste, som min Tale skiændte;
Langt fra med Satan nu at slutte Fred,
Jeg, efter opsagt Stilstand, ham bekriger
I hvad jeg gjør, og tænker, eller siger;
Og staaes bestandig, saa det er en Lyst,
Med alle hans Pandurer i mit Bryst;
Thi nu jeg ikke blot, men *han* og stundom viger.

Dog lad mig ikke glemme, hvad især
Jeg burde stride mod (blandt mine Slendrianer

Og alle mine syndefulde Vaner
Den allerværste noget nær),
Den nemlig: med for megen Snak at kiede! -
Jeg skamfuld bryder overtværs
Mit Afskeedsvers:
Vig bag mig, Satan, flye, forsvind, du Leede!

Reis lykkelig, min *Walterstorf!* min Ven!
Og Reisen vorde Dem forsødet
Ved Tanken: Jeg har trukket *Baggesen*
Apostelens bekiendte Pæl af Kiødet,
Og voldt, at han paa nye til Kamp uddrog
Mod Satansengelen, som bam med Næve slog.

138

Tausheden.

Til Grev Adam Moltke.
1805.
Marly.

Du klager, at jeg skriver alt for lidt
Paa nogen Tid, især til Norden;
Og at min Taushed gaaer saa vidt,
At næsten ingen veed, hvad jeg er vorden,
Og hvor, og om jeg end er til paa Jorden?
Jeg, som tilforn (maaskee kun alt for tidt)
I Skrift og selv paa Prent lod hele Verden vide,
Hvad i den lille Rummets Prik,
Mit Væsen fylder, foregik,
Indtil det mindste Solens Straalestik,
Og Maanens eller blot en Stiernes Blik,
Kort: min Sankthansorms-Lyst og min Sankthansorms-
Qvide -

Jeg nu, da Jorden brager fiern og nær,
Mens alle Himmelen og Helveds Tordner knittre,
Da Lysets Engle selv og Mørkets Aander zittre,
Mens Throner styrte hist og her,
Og Templer falde her og der,
Og alle brøle, hyle, skrige, sukke,
Ei høres meer med mindste Lyd at mukke,
Men tier qvær?

*Jeg kunde svare dig: at Nationers Smerte
Er alt for stor for mig og for mit lille Hierte -
Jeg kunde svare dig: at Faldet af et Huus,
139 Der dræber Mennesker, ei mærkes af en Muus -
Jeg kunde svare dig, at Stormene, som bruse
Paa Tidens Ocean, og Tordnerne, som knuse
Hvert Rummets Field, et høres af min Muse -
At den saa lidt, som Ormen i sit Læ
Og Glimmerfnugget i sit raadne Træ,
Fornemmer Jordens Poles bange Knagen
Og Arelens forfærdelige Bragen;
Men det er ikke ganske sandt -
Jeg føler rigtig nok ei Skiælvet i det Hele,*

Men dog et lille Stød iblandt.

Aarsagen, hvi jeg ei min Følelse vil deele,
Som før jeg deelte den, i Alvor og i Skierts,
I Skrift og Tryk, i Prosa og paa Vers,
Med een og anden af de kiære Mænd og Koner,
Der gierne høre mine svage Toner,
Er reent ud sagt, min *Moltke!* den:
At jeg er *din* og *deres* Ven.
Og Følelsen, jeg har ved alle disse Løier,
Mens hele Verden skraaler, skriger, støier,
Er saa fortræden og kiedsommelig,
At jeg med den kun vilde plage dig.

O! lad mig tie! lad min Pen forstumme!
Forfør mig ei til høit at raabc: Vee!
Og lok mig et til overlydt at lee!
Tillad mig ei engang at brumme
Det mindste Muk,
Det mindste Suk!
Thi lod jeg mig, den Dag i Dag, sorlyde
Med hvad jeg troer
Om Færdselen i Syd og Færdselen i Nord,
Og overhov'det om vor hele Jord,
Du vilde det, som Ven af *den* og *mig*, fortryde!

140

Sprog-Smørrebrød.

Til den franske Legations-Secretair Desaugiers,
i Kiøbenhavn.
1806.
Marly.

O du, som, deelende den Fred,
Vort kolde Nord oplives ved,
Mens Syd og Vest og Øst i Surturskampen med
Den jordomslyngende, havstrakte Midgaardsslange
Er Rov for Tvedragt og Uroelighed
Og alleslags Elendighed,
Min *Desaugiers*, som, med en *Nasos* Fied
Blandt *Geter*, vanker om i *Gothers* Bøgegange,
Og *Cæsars* Priis og *Middelhavets* Sange
Begeistret toner hist paa *Sundets* Bred,
Mens jeg, lykkelig i dit Øie,
Misundet næsten af det hele Nord
Og sikkert af den halve Jord,
Paa een af *Seinens* viinbckrandste Høie,
Nær Verdens Hovedstad og vor besiungne Helt,
Opstaaer min Sanggudindes Telt!
Tør jeg dig danske Vers fra Frankrigs Pindus sende?
Og vil du, ved at læse dem
Langt fra dit eget elskelige Hiem,
Deri med patriotisk Lyst gienkiende
Den Lethed, som kun i dit Modersprog,
141 Ved Bredden af den stille Seine,

Opnaaedes heel af *Lafontaine*,
Hvorefter hidindtil omsonst man jog
Hvert andetsteds, i Vers, som, lette nok at giøre,
Var derfor ikke lette just at høre?

Du læser, haaber jeg, det Danske dog?
Om intet andet, saa Aviser?
Hvis af en hendelse du skulde svare: Nei!
Jeg derfor dog aldeles ei
Mit Haab, at læses og forstaaes af dig, forliiser;
Thi jeg min bundne Stil i disse, kun for Skiærts
Og Rimets Skyld saa kaldte Vers,
Troer (uden alt for meget den at rose)
Langt mere let end *Berlingsbrødr*s Prose -
Med *Berlings Brødre* meener jeg en Hær
Ei blot af Ænder i Parnassets Gadekiær,
Men selv af Frøer i Parnassets Tørvemose,
Hvis snaddren, Qvækken, Sang, og andet sligt
I Kiøbenbavn man kalder, troer jeg, *Digt*,
Fordi det er saa folkeligt,
Saa ligefremt, og saa begribeligt
Som Fod i Hose.

Hvis altsaa, hvad du hidindtil faldt paa
(For dig engang iblandt at øve noget
I danske Sproget)
At læse, ned ei vilde gaae;
Hvis Bugt med *Dagen* selv du ikke kunde faae -
Du lade dig af saadant ei forskrække!
De Vers, som jeg har trukket ud og ind
Med *Lafontainisk* Egensind
I lange Liniers og kortes Række,
(Hvis blot en halv Snees Ord af Sproget alt du veed)
Som Smørrebrød, min Ven, vil glide ned.
142 Sandt nok! du vil og intet andet finde
For dennesinde:
Den lille Gave, jeg tør byde dig
Paa dansk, er saare tarvelig.
Men et Glas Vand, naar man er tørstig, smager,
Og naar man hungrig er, man selv i Nød
Med bare Brød
Til Takke tager!

Jeg haaber snart, min ædle franske Ven,
I *Tomi-Kiøbenhavn* at favne dig igjen:
Hvo veed, maaskee jeg der dig bringer nogle Kager,
Af dem, som man til Juulehøitid bager,
Paa Musebierget i vort Nord,
Til Gtengield for den ypperlige Tærte,
Som du mig i din *Sang* om *Peleus Søn**) forærte,
Og som engang den hele Jord,
Til din og alle franske Musers Ære,
Vil under tusind Bravoraab fortære.

*

Levningm af Uskyldighedsstanden.

Til Jomfru Ø***.
Kiøbenhavn.

Letsindig kalder du, min *Lilia!* din Sanger,
Fordi han Gratier og Muser fanger
Med Glæde, naar han seer sit Ram,
Det er at sige, bliver ikke bange
For dem, som ham, i Grunden, fange
(Thi han er selv, det veed du nok, saa tam,
Som man det af en Digter kan forlange);
Dybsindig derimod du burde kalde ham:
En jordisk ei, men blot en himmelsk Lyst,
En Levning af Uskyldighedens Eden,
Og ikke mindste Snæv af Skyldigheden
Herneden,
Forraader denne Særhed t hans Bryst.
Den lader sig naturligen forklare
Af Livet førend jeg og du blev fød,
Af den Opdragelse, hans Siæl i Himlen nød,
Af Vanen, i en hellig Engleskare
Sig ikke synderlig at tage vare;
Og først og fremmest af den Barnlighed,
Der er ham egen, sem du veed.

Dog før jeg mig til dens Forklaring vender,
Som en Spadseregang paa banet Gruus,
Til dens af Ædelstene bygte Huus,
144 Og som en Gienvei til dens lyse Throne,
Jeg først fortælle vil min Engel om en Kone,
Der fanged Muus.

Der var engang (hvis det er rigtigt fat
Med min Hukommelse, der kom i lidt Uorden,
Da jeg dig saae for første Gang, og plat
Forglemte alt det øvrige paa Jorden)
Der var engang i Asien en Kat,
Der mored sig, som andre Peiser,
Med Muus at fange, ligesom
Domitianus, den berømte Keiser,
Sig morede for tusind Aar i Rom,
Og *Nemesis* i vore Dage,
Med Fluefangen. Om nu alt for vidt
Den dette Morskab drev? om andre Kattes Klage,
Som intet levnet blev at jage,
Ved det den jog for meget og for tidt,
Med alt for uophørlig Appetit,
Nu rørte Jupiter? hvad heller andre Synder
(Med store endes tidt, naar man med smaa begynder)
Opbragte mod det arme Dyr
Ægypternes tilbødte store Tyr?
Det veed jeg ei; men nok: Dyrkredsens vrede Konning
Omskabte den paa eengang til en Dronning,
En Dronning over tvendebeente Dyr.
Man paastaaer, at de fleste Kongekoner
Langt bedre vilde være tiende med
At skabes om til halede Matroner,
End disse med at skabes om
Til Dronninger. Jeg fælder ingen Dom:
Man maatte være baade Kat og Dronning,
For ei at dømmes fejl. Nok sagt, at denne fandt
Sig i sin Skiæbne; som om den var vant
Fra Killing af, at nyde Melk og Honning,
145 Og al den fine Form, og alt det fede Stof,
Og al den Herlighed, sorn falder ved et Hof.
Historien fortæller, at den var
Den viiseste, den tækkeligste Dronning,

Den største Part af Verden skuet har,
Og at dens Majestæt i Høihed uden Lige
Fordunkled i det hele Rige
Hver vakker Mand og hver en yndig Pige,
Aldeles uden Feil og Mangel, saa at sige,
Paa een Besynderlighed nær,
Som jeg ei tør fortie her:
Hun nemlig sprang ned hver Dag af Thronen,
Selv midt i Raadet, over Bænk og Bord,
Og hver Nat af sin Seng, saasart af Smaapersonen,
Der spiser Ost, hun lugted mindste Spor.
Saaledes jeg, der faldt, som manges anden
(Som alle), længe førend jeg blev fød,
Fra Himmelen til Jorden, fra Forstanden
Til Alskens Daarlighed, fra Gud til Fanden,
Fra Dag til Nat, fra Liv til Død
(Skiøndt ventelig jeg er med denne Hersoms Stengel,
Der støvet, lodden, tiørnet, askegraa
Kun bærer Aandens Rose, saa som saa,
Blandt tusind andre Bengler selv en Bengel),
Kan ofte mærke, tage, føle paa,
Jeg eengang været har en Engel.
Thi naar og hvor det er, i Livets Dynd,
I Vimmelskafte af det Endelige,
I Skidenstrædet af vor Arvesynd,
Og selv paa Kiøgeveien til Guds Rige,
Jeg standser i min dødelige Fart,
Der stedse, som man veed, gaaer lige efter Næsen,
Og skeiter ud til Siderne, saa snart
Jeg øiner noget af det Himmelvæsen,
Uskyldigheds Naturen stikker i.
146 Med god Samvittighed jeg syngte kan og sige,
Du Engles Engel, Himlens bedste Pige,
At ingen af de tre, og ingen af de ni,
Der ere dig en smule lige,
Jeg nogensinde rolig gaaer forbi;
Naturligviis, I himmelske! fordi
Jeg eengang var, og er endnu, trods Stenglen
Af Torne, som bærer Rosen, og trods Benglen,
Der i sin lodne Kappe giemmer Englen,
Uskyldigheden selv, som I!

147

Det tilgivelige Tyverie.

Til Fru Cicilia v. X.
(I et Exemplar af mine Digte.)
1806.

Dig, mellem mine danske Læserinder
Den huldeste, mit Hierte drømte sig,
Den eeneste, som med min Barndoms Minder,
Nu, hver en anden vaagen Drøm fosvinder,
I Hiemmets Edenduft omsvæver mig!
Dig, som, Askyltghedens Engel lig,
Mig aabner atter Barnets Himmerig!

Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder -
For hvem i Templet selv min Harpe klang -
Dig, som sin sidste Krands min Andagt binder,
Dig, som den nynne skal sin sidste Sang!
Dig, til hvis Lyst mig Himmelen lod føde,
Hvad ingen bliver, hvis han er det ei -
For hvem jeg valgte Livets Tornevei,
Som Digter, og for hvem jeg gierne døde,
For end med Sang bag Graven dig at møde -
Mit fulde Digterhiertes andet Jeg!
Dig skulde jeg ei skiænke mine Sange,
De Sange, som blev eene til for dig -
Til hvilke paa min Vandrings vilde Gange,
Naar, uden synlig Aarsag, underlig
Jeg blev bedrøvet, glad, andægtig, bange,
Du selv usynligen besiælte mig?
Jo; skulde jeg endogsaa hemmelig,
148 Da jeg dem ikke selv i Trykken eier,
Og ingensteds for Penge dem kan faae,
Dem stiaale (som jeg ellers aldrig pleier),
Du, trods hver Lov og Ret, dem have maa!
Ja, skulde jeg berøve dem min Moder -
Min egen Søn - min ældste, beste Ven -
Ja! skulde jeg dem stiaale selv fra den,
Det var maaskee den største Synd, igien
At tage fra, hvad selv jeg gav ham hen -
Jeg stial! - saa svor jeg høit, og stial dem fra din **Broder**.

Døm om min Kiærlighed af denne Daad!
Smil, som Mandinden smilede til Manden,
Da han for hendes Skyld, trods Engles Graad,
Trods Herrens Bud, og trods Fornuftens Raad,
Ved det forbudne Træe af Æblet aad,
Ham sikkert havde rakt omsonst en anden!

Trods Lovens Bud og Rettens strænge Krav
Jeg stial fra Brod'ren, hvad jeg Søst'ren gav -
Som Tyv jeg for en Dommer nu maa møde;
Men til min Lykke du maa møde med,
For at oplyse hans Retfærdighed -
Jeg frygter Dommen ei. Den Himmelynde,
Som mig uskyldige fik til at synde,
Vil og faae Dommeren, trods al hans Strængthed, til
At dømme Synderen og Synden, som du vil!
Hvis et, som Evalds, han afveie vil min Brøde,
Paa min Forklaring, mod min Harpes Klang,
Naar du kun smiler, vil dit Smiil afnøde
Ham min Frikiendelse for denne Gang:
Isteden for mig strængt at lade bøde,
Vil han dig sikkert give selv et Skiøde
Paa den af Digteren til Musen stiaalne Sang.

Selvindbydelse.

1806.
Kiøbenhavn.

Cicilia! jeg zitrer ved
Den gyselige Muelighed,
At een af de kostbare Dage,
Jeg har i denne Bye tilbage,
Skal gaae mig tabt i Kiedsomhed
For mig og dig og Evigheden,
For Venskab og for Poesie,
For Himlen paa vor Jord heneden,
Og for hver Fryd, som er deri.

O kunde du det ikke mage,
Jeg og i Dag en Smule nød
Af Guders Viin og Engles Brød,
Ved, nær din Arm og nær dit Skiød,
Til Middag end engang at smage
Den Glæde, som i Gaar jeg nød
Og stedse kalde skal tilbage
Med saligt Smil i Liv og Død?
Vil du ei skrive mig et Ord,
Et venligt Ord, som mig indbyder
Til det venskabelige Bord,
Hvor i hver Ret du Moly gyder,
Saa Sorgen over Syd og Nord
150 Og hele vores usle Jord
I sød veemodig Lyst bortflyder?
O tag i Hast en lille Pen,
Og sæt dig ved Claveret hen,
Og skriv mig paa et lille Blad,
Imens din Fylla laver Mad:
"O kom i Dag, min Baggesen,
Og deel med din Veninde den!"
Jeg ellers, skiøndt jeg nødig vilde,
Maa spise just et andetsteds,
Hvor jeg er buden til et Gilde;
Og hvor, ei nær saa vel tilfreds,
Jeg vil fortæres af min Kummer,
Hvis jeg ei falder først i Slummer,
Og vaagner op, i Hovdet ør,
I Hiertet tom, og maaskee ganske
Forqvaklet af det tydske Franske,
Faaer Krampe, Sting, og Slag, og dør.

151

Noureddin til Aladdin.

Til Digteren Adam Øhlenschläger, i Paris.
Kiøbenhavn, d. 14de Nov. 1806.

"Du har da fundet den, min *Adam!* den, jeg søgte
"Med Alvors dybe Grubien, med
"Utrættelig Arbeidsomhed,
"Fra Sol gik op, til Sol gik ned,
"Blandt Torne og Tidsler, i blodige Fied,

"Med glødende Pande, med strømmende Sveed,
"Mens Hindring og Fare min Stræben forøgte!
"Du har da fundet den, jeg søgte,
"Fra Sol gik ned, til Sol gik op,
"I Afgrundens Skiød og paa Klippernes Top,
"Med frysende Hierne,
"Ved Glimt af vor Nordpols bestandig urokkede Stierne,
"Med iisnende Bryst,
"Ved Smiil kun af Maanens veemodigen vexlende Lyst,
"Allene, blandt Skygger, ufavnet, ukyst,
"Hvor alt i Naturen var tyst -
"Ja! du har fundet den, jeg klarlig skued
"I hver en Slum, i hver en vaagen Drøm,
"Naar varm af Andagt, skiønheddrukken, øm
"Af kiælen Elskov, henrykt, Siælen lued
"I sin Begeistrings underfulde Strøm,
"Skiøndt Død i hvert et Bølgeslag den trued -
"Ja! du har fundet den, jeg sttrred paa
152 "Bestandig, mellem alle Livets Damp:
"Den gamle, hellige, forunderlige Lampe,
"Som i Naturen dybt nedgravet laae,
"Og sem jeg arme Troid, med bundne Hænder,
"Ei kunde naae.

"Med Fryd, min *Adam!* jeg dit Fund erkiender.
"Og skiøndt du sandt, hvad du har aldrig søgt,
"Som Lykken eene findes kan, i Blinde;
"Skiøndt du, naar jeg har gravet, kun har spøgt;
"Og skiøndt du, som et Barn, end staaer derinde
"Blandt Underjordens diamantne Træer,
"Din Undergang endnu, som forhen, nær,
"Endnu fortryllet meer af Hulens falske Glimmer,
"Med Himmellampen i din Haand,
"End af dens ægte, fast umærkelige Skimmer,
"End ei, som jeg, erkiendende dens Aand;
"Skiøndt, hildet end af Barnets Ledebaand,
"Blandt Middelaldrens Hvelvinger og Buer,
"Du famler efter Liv i Sølvets Muld,
"Ambrosia i æbledannet Guld,
"Og Nektar i saphirne Druer;
"Skiøndt du er end det Brogede for huld;
"Skiøndt du har fyldet alle dine Lommer
"Med Schlegelpærer og med Tieckske Blommer,
"Og propper Buxefikken alt for fuld
"Af Göthes underjordiske Granater,
"Imens din skiønne runde Hattepuld
"Fiirkantes af et Calderonsk Theater -
"Skiøndt Lampen du med Haan har puttet i
"Belæsselsen af alt det andet Skramlerie -
"Skiøndt, havde du betænkt dig meget længe,
"Du maaskee ganske havde ladt den hænge -
"Saa dog - du har den eengang - og dens Aand
"Er din, min *Adam!* og din Ven, som ledte
153 "Forgiæves efter den og, mens du spøgte, svedte,
"Med Vellyst rækker dig sin Haand.

"Aladdin Adam Øhlenschläger!
"Noureddin Baggesen, ukiendt med Svig,
"Uegennyttig, umisundelig,
"Froe, hos sin Ven at see den Skat, han ønskede sig,
"Opkalder dig:
"Aladdin Adam Øhlenschläger!
"Ved Lampen! ved Naturens Tryllebaand!
"Ved Lampen! ved den aldrig seete Haand!
"Ved Lampen! ved den Piil, som saarer og som læger!
"Ved Lampen! og ved Lampens Aanders Aand!

"Stig op as Hulen under Jorden!
"Hør Luftens rene Storm og Himlens høie Torden!
"Slæng bort de gamle Ledebaand!
"Kast bort de tydske Snurrepiberier!
"Behold kun Lampen i den ene Haand,
"Og ræk din Ven den anden! - Stormen tier,
"Og Tordenen forstummer - Soles Sang
"Opkalder dig, i alle Stjerners Klang,
"Til Lampens Aanders høie Harmonier!
"Stig op! stig op!
"Høit! høiere! til Bierget! til dets Top!
"Der sæt dig, Lykkelige! ved min Side!
"Og jeg, som ikke Lampen bar, men veed
"Om Lampens Brug og Lampens Aand Beskeed,
"Vil lære dig, dens Kobberrust at gnide!" -

Saa raabte dig min hele Siæl,
Saa tonte dig mit fulde Hierte,
Sophias Broder! da jeg (skiøndt en fæl
Og skummel Tvivl endnu mit Bryst fortærte)
Din dybe Gang, med tydske Rangler paa,
I Morgenlands Vidunder Huler saae,
154 Og skimted dig i Eddas Mørke spøge
Blanbt Norges Graner og blandt Herthas Bøge;
Og, følgende med stadigt Blik dit Fied,
Dig øined nær det, underfulde Sted,
Hvor Lampen, jeg har søgt, laae gravet ned.
Hvor fulgte jeg dig paa de vilde Gange
(Fra første Gang, jeg saae dig, var jeg din;
Og hver Triumf, du nød som Digter, min!),
Nu fuld af Haab, nu tvivlende, nu bange!
Hvor zittred jeg, mens dine mange lange,
I Alskens Toner stemte vilde Sange
Mig døvede, ved næsten hvert dit Skridt -
Til endelig jeg saae dig, midt i Dampen,
Imellem Gøglelys dig nærme Lampen!
"O!" raabte jeg - og græd - og slængte hen
Min, ak! af ingen Aand adlydte Pen -
"Nu griber han - nu har - nu har han den -
"Nu har han Lampen! Allah være lovet!
"Vel har jeg træullet, medens han har sovet;
"Men ligemeget! hans Letsindighed
"Er mere værd i Lampens Konges Øie,
"End al min Tanke, Sindighed, og Møie:
"Jeg vil mig over hans Triumf fornøie!
"Mig venter andensteds en anden Salighed." -

Du hørte dybt i Hulen et mit Raab -
Du gik belæsset med de tunge Steene
Din Gang i tusind og een Nat allene;
Dog steg nu alt med hvert dit Trin mit Haab,
Alt som du hæved dig, og - Under over Under! -
Ei meer en rød og hvid, glathaget Dreng,
Der efter alle Frugter greb i Fleng,
Men alt en Mand med Skiæg, jeg saae dig, i Vaulunder,
Ved Hielp af gamle Mimers egen Stav
At velte Steenen fra din mørke Grav
155 Med vældig Kraft. Ei fandt jeg længer nødig,
At hielp dig; min Arm var overflødig:
Knap var du med den hele Krop
Af Hulens Aabning kommet op,
Saa skued jeg dig, henrykt, selv at gnide
Din underfulde Lampes rette Side,
Og høi og herlig stod du, med et Hop,
Som *Hakon Jarl* paa Fieldets Top.

Vær hilset her, hvis ei mit Qie svigter,
Hvis du bevarer dig for Fald,
Vær hilset af den ældre Broder-Skiald,
Med høie Bifaldshymners Jubelskrald,
Som Danmarks Melpomenes største Digter!

Forlad, min *Adam!* at et Oieblik
Jeg tvivled om din Seier, trods den Styrke,
Du fremfor tusind andre fik,
Til Aandernes Natur i Shakespear's Spor at dyrke;
Fordi jeg længe fandt dig ei
Paa den af Grækenland og Evigheden
Erkiendte Kunstens rette Vei!
Jeg dig tilgiver, stolt beskeden,
Engang at have ærgret dig
Derover, at du nogensinde mig
Har kunnet holde for endog en lille Digter.
Jeg kunde svare dig: saa langt vi troe
At kunne øine begge to,
Os begge to maaskee vort Qie svigter;
Men dette svarer jeg dig ei -
Ved hvad jeg grundet paa, ved alt, hvorpaa du grunder!
Ved Emma! ved Aladdin og Vaulunder!
Ved Hakon! og ved Parthenäis! nei!
Vi to, hvis og erkiendt af ingen anden,
Erkiende, skatte, føle dybt hinanden:
156 Dit Øie straalere Castors Ild i mit;
Mit Blik henlyner Pollux Glands i dit.
Er dit og mere vildt, mtt mere blidt at skue,
Saa tindre begge dog af Himlens rene Lue!
Naar hver sin Yndlingslæser drømmer sig,
Den eene, som opveier Millioner,
Og Guden i vort Bryst, som over Mængden throner,
Med Sangens Jødepublikum forsoner,
Jeg tænker dig, og du erindrer mig;
Og Rosen i den Krands, os Danmarks Døttre binde,
Os begge rækkes af den samme Læserinde.

Modtag, med dette Broderkys, min Haand!
Og glem de blinde Puf, vi gav hinanden,
Miskiendende hinandens Aand,
Et Øieblik forledt af Fanden,
Der, dum og nedrig, gierne sætter Splid,
Saasart han seer sit Ram, imellem Vid og Vid,
Og fører selv Guds egen Søn paa Randen
As Stoltheds og Forfængeligheds Dyb,
Selv Himlens Herre hviskende sit: "*Kryb!*"

Trods ham og alle hans, vi elske vil hinanden,
Som Castor og som Pollux elskte sig,
Jeg vixelviis i Himmelen med dig,
Du vixelviis i Helvede med mig,
Jeg glad med Ynglingen, du froe med Manden;
Og Lygtemændene, sont under vore Fied
Opklavre, sparkende hinanden ned,
See, høit paa Toppen, studsende derved,
Aladdins og Noureddtns Fred,
Og gaae ved dette Særsyn fra Forstanden!

Hvor dybt, min *Adam!* føler jeg dit Savn
Her i mit Haabs og min Erindrings Havn!
157 Snart iler jeg til dig og til en elsket Mage,
Fra Hiemmet og dets beste Blomst, tilbage
Til Aanders Helvede, til hint *Paris*,
Som *Hun* og *du*, trods al dets tomme Huulhed
Og al dets ydre Skals forgyldte Fulhed,
Mtg ville danne til et Paradiis.

Der skal du af min glade Læbe høre,
Hvad i et Brev jeg ei kan heelt udføre -
Der skal jeg, i din Favn, fortælle dig,
Hvad Salighed jeg troer der venter mig,
Naar jeg har kæmpet alle mine Kampe!
Dig vinker i din Lampes Aanders Dands
Paa Fieldets Tinding Evighedens Krands;
Jeg vandrer end, skiøndt et blandt Dalens Dampe,
Forsigtig, varsomdristig, uden Lampe;
Min Gang mod Banens store Maal er seen,
Men stadig, lige, tryk, paa begge Been.
Dog hvad jeg finder, efter mange Kampe
(Ifald jeg ellers finder een),
Det bliver neppe den *forunderlige Lampe*,
Men ventelig *Vaulunders Steen*.

158

Taksigelsen.

Til min Recensent.
1806.
Kiøbenhavn.

Man tvang dig, trods din Mistroe til din Evne
At dømme *Sagen* selv, end sige meer,
Poeter for din Domstoel at indstevne,
Og mig, din ubektendte Ven, blandt fleer.
Hvordan du ved de andre dig har skillet,
Og baade dem og Sandhed tilfredsstillet,
Det veed jeg ei; det la'r jeg staae derhen -
Men *mig* i lærde Efterretningen
Om *første Bindet af Jens Baggesen*
Du har behandlet strængt, og dog som Ven;
Og, med en *Salomons* og *Sancho Pansas* Viisdom,
Foreent i Recenstonens *Kiendt for Ret*
(Hvad sandeligen ikke var saa let)
Venskabets Skaansel med Kritikens Jisdom.
Du fandt mit Bind, sont hvert et andet, deelt:
En Blanding af det gode og det slette -
Amuelig torde du det rose heelt,
Og, ak! du fandt det mindste got - med Rette!
Sex og halvfemsindstyve Stykker smaa,
Hvoraf de sex maaskee, for ei at lyve
(Thi mueligt disse selv kun ere saa som saa),
Er just som slige Digte være maae;
159 Og Fuserier de *halvfemsindstyve*. -
Hvad var at gjøre her, for med en stræng Kritik
Mig ei aldeles at tilintetgiøre?
£)g dog ei heller just at sætte Klik
Paa eget skarpe Syn og sine Øre?
Du traf det, ædle *Claus*, du traf det paa en Prik!
For mig at blege hvid, og ei dig selv at plette,
Du dadled hvad var got, og prisede det slette,
Saa jeg paa den Maneer dog et *Accessit* fik.

Men, mellem os, skiøndt denne Slags Kritik

Giør baade dig og mig i visse Maader Ære,
Du gjorde, troer jeg, bedre dog,
Ifald du holdt dig til din Bønnebog,
Og lod Poeter, som du ei begriber, være.

160

Forespørgselen.

Til Assessor A.S.Ørsted.
Kiøbenhavn.

O du, som veed at dømmе hver en Sag,
Saavel ved Hoffet som i Staden,
Hvis Mandag er en evig Dommedag
For Folk Paa Marken og paa Gaden;
O du, som kiender Retten før og bag,
Og veed hvor vidt enhver, med sammes Velbehag,
Tør vove sig i Giøren og i Laden!
Tillad at jeg, mens det er Tid endnu,
Din Forudkiendelse mig i en Sag udbeder,
Hvori jeg tænker paa med Gru,
At kunne have syndet uden Hu,
Og stødt lidt an imod, om ikke stødt itu
Een af de tredive Samvittigheder,
Som, efter Obelizes Alphabet,
Bør findes, selv hos en Poet.

Historien, min gode Ven, er denne;
Jeg i en Tid af to og tyve Aar,
Fra Vintren fiir og fiirs og til i Gaar
Har dyppet fyrretive spidse Penne
Paa min Maneer, i eget Blæk,
Og dermed skrevet rolig væk
To Sneese skiemtefulde Breve,
Hvori jeg ingenlunde tænkte paa,
161 Hvad i Forordninger maaskee kan staae,
Som maaskee siden trykte bleve,
Som end maaskee vedlige staae,
Og som maaskee, hvad veed jeg? evig leve.

Jeg disse Breve samlet har,
Og trykt, min Får!
Hvorfor? - Ja! hvorfor skriver man, og maler?
Og hvorfor synger man, og tænker man, og taler? -
For sig og andre Tiden at forslaae;
For noget dog paa denne Jord at giøre -
Slaae Folk ihiel, i Retten gaae,
Sye Støvler, brænde, brygge, bage, kiøre,
Og hvad man ellers giør, som saa,
Vi ikke alle kunne giøre -
Enhver giør sit;
Og jeg, i det jeg eet og andet Stykke
Lar trykke,
Giør, efter fattig Evne, mit.

Trykt er det altsaa; men nu kommer Knuden:
Der findes hist og her en Smule Skiemt deri;

Og jeg er uvis, om i vores Poesie
Skiemt er, paa Grund af nogen Lov, forbuden? -
Jeg skulde næsten troe det; thi jeg seer,
At fra det nye Aarhundredes Begynden,
Trods gamle Fristeren og Arvesynden,
Og alt det løierlige, som dog skeer
Saa got som før, slet ingen skiemter meer,
End fige - leer.

Jeg udenfor mit Fødeland har levet
I længer Tid, end nødig var,
For reent at glemme, hvad vel aldrig lært jeg har;
Meddeel mig derfor i et got prosaisk Svar,
Hvad om poetisk Skiemt i Loven findes skrevet.
162 Som sagt, trods min Uskyldighed,
Og trods den inderlige Siælefred,
Som grunder sig derpaa - den Alvor, som jeg læser
Paa næsten alle Hovedstadens Næser,
Den overhaands Afholdenhed fra *Skiemt*,
Og Spøg, og Skiærts, og hele Resten,
I hvad der skrives for at more Næsten
(Saa stor, at Ordet selv alt synes glemt),
Mig kunde fast den lille Frygt indjage,
At Skiemt forbuden er i vore Dage,
Selv, ikke blot i Prosa, men i Vers,
Den Skiemt, at sige, som hver ærlig Jyde,
Fra Holbergs Tid, har vant sig til at nyde
Paa langs og tvers -
Hvoraf saa gierne jeg i disse Breve
Lod noget op paa nye, hvis det tillades, leve.

Dog jeg vil haabe, det er blot en panisk Skræk
(Den værste rigtig nok, naar *Pan* man kiender
Og veed, hvad veb hans Død paa Jorden hender),
Og bitver altsaa ved, at lade trykke væk,
Indtil du Svar paa dette Brev mig sender,
Hvorned jeg venteligen siger Stop
Til Musens skiemtende Galop;
Den ei mod Vinden gierne længe rider,
Mindst mod Sydvest ved Juletider;
For megen Regn og Rusk og Snee og Slud
Den standse kan, saa got som Lovens Bud.

Jeg lidt alvorlig alt at blive selv begynder,
Og ender, er jeg bange for, med Graad,
Hvis, inden Siælens Pels mig bliver alt for vaad,
Jeg med at døe mig ikke skynder.

163

Min Skygge.

Til mine Venner.
(Ved min Afreise fra Kiøbenhavn, den sidste Hovember.)
1806.

I faa, som end tilbagebleve,
Blandt dem, der elskte mig engang,

Til hvem jeg ikke blot i overgivne Breve,
Men i hvert Qvad, mit Hierte sang,
Mig overgav med Venskabs hele Varme,
Med patriotisk Lyst;
I, som modtog mig med Broder-Arme
Paa Herthas moderlige Kyst;
I, som saa huldt erindrede de Dage,
Da jeg med Eder sang og loe;
Og som saa venligen mig kaldte tdt tilbage
Til Hiemmets blide Roe;
I Venner og Veninder, som saa gierne
Jeg havde deelt hver Graad og Latter med;
Fra hvem min Skiæbnes underlige Stierne
Mig rev, i legemlig Landflygtighed,
Til Digterlivets Hovedpandested!
Modtager end engang min venskabsfulde Skygge
Med aandeltg Velvillighed
Med patriotisk Giæstfrihed!
Og, mens i Hiemmets Favn I leve trygge,
164 Og glade nyde Livets Fred
I Hegn af Herthas tætte Bøge,
Bedækt af *Asa-Fredriks* Skiold,
Tillader, inden Eders Vold,
Min Aand endnu, som før, i Axels Stad at spørge!
Og I, som jeg ei Venner nævne tør
(Skiøndt mangen anden Patriot det gjør),
Medborgere, Velyndere, Bekiendte!
Hvoraf adskillige, for mig at see,
Gik (siger man) i mangt et Assemblee,
Til mangen Frokost, og til mangen Thee,
Hvor man mit Gienfærd muelig kunde vente
(For ei engang at tale om,
Til offentlige Samlingssteder,
Hvor jeg formodentligen kom,
Som hver en anden Povl og Peder) -
Modtager, i mit sidste Ffyve-Brev,
Undskyldningen for min Usynlighed i Staden,
I *Kongens Haves* Overdrev -
I Kirken - i Theatret - og paa Gaden -
I Consul Wests berømte Gallerie -
Ved Bostonsbord - hos *Comestabili* -
I *Harmonien* - hos de Spæde,
Som lære comisk lee og tragisk græde -
I *musicalske* Academie -
I Forgemakkerne - hos *Raus* - hos vore Raader
Af tredde Classe, hos de nye Naader
Af fierde - og hos Kiøbmand *den* og *den*,
Hvor skikkelige Folk dog gierne komme hen,
For Padderne med Skiæl at spise lære,
For Selskabs Skyld, og for at ha' den Ære -
Jeg selv og havde gierne havt en slig
(Thi hvilken løs, og hvilken bunden Digter,
Trods hvert et andet Maal, hvortil han sigter,
Er ikke lidt forfængelig?)
165 Jeg havde gierne viist mig paa de Steder,
Hvor Folk af Levemaade, Folk af Stand,
Og Folk af, hvad det ellers hedder,
Man snakke sammen høre kan,
Og spille, drikke, spise see, med mere,
Som de tillader en Poet,
Der har Paris og London seet,
At observere -
Jeg havde gierne hørt vor søde Harmonie;
Jeg havde gierne hørt de haabefulde Spæde
Paa Hoftheatret lee og græde,
Og seet lidt oftere vor Consuls Gallerie;

Jeg havde gjerne Tidens Traad lagt sammen,
I mangt et Søndagselskabs Fryd og Gammen;
Især jeg havde gjerne seet lidt fleer
Af disse skønne Speile, Stole, Borde,
Pianoforter, Canapeer,
Og Senge, Vogne, Heste, Sadler, Giorde,
Huusfrøkner, Fruer, og Livreer,
Som man (foruden eet og andet,
Der vel var værd, derfor tre fire Miil at gaae)
Venskabelig indbød mig paa,
Saavel i Byen sont paa Landet -
Jeg havde gjerne taget Deel
I Fædrelandets Selskabssaligheder,
Saavel som Povel og som Peder,
Ifald som Peer og Povl jeg havde været heel.
Men ak! jeg var kun halv, og neppe det tilfulde;
Totrededeelen af den *Baggesen*,
Som gik i disse Breves Riim igien,
For længe siden ligger under Mulde -
Den Rest af Selskabs-Liv, ham levnet blev
Fra den Tid af, han reent gik fra Forstanden,
Og ganske sig med Hud og Haar forskrev
Til Phoebus - somme sige Fanden -
166 Er ikke værd at vises frem
Selv udenlands, end sige, i hans Hiem.
Han er en Skygge blot af hvad han var paa Jorden
(Hans Verden var desuden aldrig der) -
Og ak! desværre, her i Norden
Han kun en Skygges Skygge er.
Hans Aand forlader aldrig Danmarks Have -
Den spøjte, Venner og Veninder! her,
Og spøge skal den end paa Fædres Grave,
Saa længe Sangens Guddomsbliv
Opholder Resten af hans underlige Liv;
Men legemlig usynltg er han vorden
For, ak! maaskee for evig, her paa Jorden.

167

Til Digteren Adam Ohlenschläger.

(I Anledning af hans Svar paa mit Riimbrev:
Nouredtn til Aladdin).

Parnassets Alliker, og Giøge, Giæs,
Og Frøer og Ænder, og hvad andet Tamt
Og Vildt, med hæse Skrig, og falske Fiær,
Og halve Vinger, eller vingeløst,
Kukukker, snadrer, qvækker om dets Fod,
Jeg, sænkende Camoenens Ørne-Flugt
Dem visende den længe skiulte Kloe,
Har søgt at skrække ltdt, og skrækt maaskee.

Ugjerne fra den Ætherluft, hvori
Jeg, stirrende med stadigt Blik mod Solen,

Omsvævede den vestre Tind, mens du,
Min *Adam*, om den østre henrykt fløi,
Nedlod jeg mig saa dybt, ugterne drog
Jeg tungt min Aande, skiøndt et Øieblik
Kun dvælende, saa nær den lave Sump
I Dampens Qvalm; men den Gudinde, vi
Tilbede begge: *Nordia* det bød.
Kied af den evige Kukukken, Qvækken,
Og Snaddren, i en Egn, hvor hun var vant
Til Svaners Susen, Nattergales Kluk
Og Lærkers Triller; frygtende tilsidst,
168 I din Fraværelse, hvis ingen kiæk
Fortolked hendes Mishag, at hun selv
Strafværdig maatte synes, ved i Fred
At lade kukke, qvække, snadre - bød
Hun mig at yttre hendes egen Dom.

Det har jeg giort, endskiøndt i Skiemtens Sprog,
Alvorlig-strængt; endog, maaskee, lidt diærvt.
Men synger du ei selv, om Fieldets Top
Dig hvirvlende, langt fra den lave Sværm,
Hvis Larm ei naaer dig, trods den Fredens Aand,
Du ligne vil: "at Pøbelfordom, Løgn,
"Forfængeligheds Maske, Plathed og
"Den hule Prosa du med Strængthed selv
"Aflæde vil, og vise Folket i
"Sin hele latterlige Nøgenhed?"

Og dette har jeg, skaansom, truet blot -
Dem ladende behørig Tid til Flugt,
Som et vil kiempe, seire, eller døe.
Mens disse ruste sig (jeg venter ei,
Og ønsker ei engang, at alle flye,
Begjærlig efter Letlighed til meer
End Trusel), o! med hvilken Fryd, min *Adam*,
Opsvinger jeg mig atter i den Luft,
Som toner af dit Vingeslag!

Dit Svar
Paa min med Alvor blandte lette Spøg
Gienkaldte mig det hele Tryllerie,
Hvorned din *Hakon* mig beruuste; meer
End noget andet Qvad, dig Musen huld
Jndgav, det viiste mig i fulde Glands
Din Modenhed og Manddom - ak! men og,
Hvor let i Rummets og i Tidens Skiød
169 Een Aand miskiender anden Aand, og tidt
En Skygge tage kan for Legemet,
Og Legemet for Skyggen!

Aldrig skrev
En Ven den anden med en mere huld
Og tillidsfuld Fortrolighed, end jeg
Til *Skiemtens Aladin* min *Skiemts Nouredin*!
En Hyldest mere varm og inderlig
Og mere hædrende (hvis ei det Navn,
Du selv mig giver i din Sang, er blot
En høflig Fyd) jeg troede selv umuelig,
Og krydrede den derfor just, at ei
Den, alt for ubetinget, skulde troes
Tvetydig!

Dig er altsaa Pladsen, jeg
Tilkiendte dig paa Fieldets Top, mens selv
Jeg skued op dertil, et noksom høi?
Dig er ei nok, at jeg, foruden det,
Naturen gav, har ogsaa glad erkiendt

Hos dig, hvad Digtren give bør sig selv?
Ei nok, af mig, den ældre Broderskiald,
At hilses, hvis du vogter dig for Fald,
Som Danmarks Melpomenes største Digter?
Fordi jeg, følende dit store Kald,
Tillader mig, af Omhu for vort Sprog
Og for din egen Hæder, iverfuld
For Kunstfuldendelsen af hvert dit Værk,
At pege paa, du og har store Pligter?
Hvor overstolt!

Ubilligt kalder du,
Og strængt, og haardt, at, mens du "Bien lig,
Ustadig svævede fra Blomst til Blomst,"
Jeg fandt din Flugt ustadig - at "imens
170 Du tumledes fra *Skylla* til *Charybdis*,"
Jeg fandt dig lidt i Fare - medens dig
"Sireners falske Sang nær havde misledt,"
Misledeilig - at, kort: jeg i dit Chaos
Kun anede, men ikke saae din Verden? -
At jeg et Barn dig fandt, da du var Barn -
Begynder, førend du blev Mester - dig,
Hvad *Schiller*, *Göthe*, *Shak'spear* selv, og hver,
Endog den støbte Kunstens Dyrker, før
Han til dens Allerhelligste blev indladt,
Som prøvet Lærling? Hvor urimeligt!

Tre Gange tonte mig dit Svar i Vest
Paa hvad jeg qvad i Øst. - Tre Gang klang
Med stigende Fortryllen Strængens Sølv
Mig klart; men stedse meer og mere mørk,
Trods al min Lytten, blev mig Strængens Aand,
Som Gienqvad; Gaaders Gaade: hvor du mig
Et Øieblik har kunnet troe *Noureddin*,
Den hierteløse syge Trold, som nidsk
Hos andre haded, hvad ham nægtedes -
Og Gaaders Gaade, hvor et Øieblik
Du, som *Vaulunders* og som *Hakon Jarls*
Forfatter, dig har kunnet troe benævnt
Aladdin? Musens lunefulde Spøg
Har du saa ganske kunnet misforstaae?
Mistyde Billedet, hun valgte, fuld
Af din Allegorie, paa Kald og Pligt,
Paa Genius og Flid, paa Vaar og Høst
Natur og Kunst? - Som om bogstavelig
Jeg troede *mig* aldeles uden Evne,
Kald, Genius, Natur?

Nei! *Melpomene*
Forstaaer *Thalia*; *Polyhymnia*,
171 *Calliope*; og *Clio* selv *Erato* -
Hvis pieriden fra Parnasset blot
Til Svar dig havde fremskyndt, en saa grov
Mistyding aldrig havde fundet Sted!
Tilstaae det, Ædle: Vredesbrusen, Harm
Fremskyndte dig! Og naar jeg, rolig, alt
Hvad mellem dig og mig et Skyggebjerg
Af drømte Grundforskielligheder fast
Nødvendigen har maattet reise; naar
Jeg overveier, at det halve kun
Af *Baggesen* dig hidindtil sig har,
Endog i falsk Belysning, aabenbaret,
Forstaaer jeg denne Harm og Vredesbrusen,
Og finder den ei blot tilgivelig,
Men ædel, stolt, og skøn; og favner dig
Med dobbelt Frud, fordi du mandig kold

Undveeg et Favntag, som du troede Skrømt!

Dig svævede for Øiet, hvad engang
Jeg yttrede som Kunstner dig (maaskee
For skiærende), mens *Lessing og Virgil*,
Homer og Vosz mig lærte: vanskelig
At gjøre lette Vers - at Formen nemlig er
Det Væsentlige. Det, forbundet med
En gammel Ktærlighed til Wieland (blind,
Som Sønnens til en Fader) og en trodsig
Uvillie mod hans Foragter *Göthe*
(Forvandlet længst til elskende Beundring),
Naturligen maa have viist dig mig
Fra Smagens Side som en fransk Stilist;
Og, var jeg det, med Rette da min Roes
Du burde frygte meer end selv min Dadel.

Barn har jeg været, *Adam*, ogsaa mig
Har Ranglen eengang tryllet, og Trompeten
172 Med Bladguld om Zinnobermundten, og
Den lille Hest med Piben i - Som Yngling
Jeg og har lyttet til Sireners Sang,
Og ladt mig føre vild af Lygtemænd
Paa mangen natlig Vandring - alt for syg
Jeg ofte været har, som du for frisk;
Og nærmte du dig *Scylla* lidt forvoven,
Kom jeg lidt frygtsom tidt for nær *Charybdis*. -
Maaskee jeg end, som Mand, er meer *Odysseus*
I Raad end *Peleus Søn* i Kamp - blandt Sangens
Krigsdommere (der Styrke bør og Viisdom
Forene) meer en *Josva* lig end *Samson*;
Hvad veed jeg? - men *Philister* er jeg ei.
Thi dybt jeg føler i min stille Kraft,
At slaaer mig og en Stærkere, jeg dog
Af *Samson* selv ei slaaes i *Tusindtal*.

Du glemmer, at den mindre Kunstner selv
Som Mand, ved Banens Maal, den yngre større,
Der end til sit bag hans afstukne haster
I Løbet, før han naaer det, overseer.

Den Forskiæl er imellem dig og mig,
At længer jeg har vandret paa den Vei,
Du alt har lagt tilbage. Doppelt Tid
Og dobbelt Flid anvendte jeg, for did
At komme, hvor jeg seer dig alt. Som Barn
Du naaede Høiden alt, hvorpaa jeg stod
Som Yngling - og, som Yngling, Mandens Top!
Der rakte jeg dig broderlig min Haand
Med velmeent Varsel. Er den overflødig,
Desbedre! Troer du paa det steile Horn,
Til hvis imellem Stierne tabte Spids
Vi begge, stræbende tit sidste Høide
(Vor Top betragtede som første Trin
173 Paa Himmelstigen, Engle kun opklavre),
Gudkaldede nu stige, Fald umueligt,
Saa Gud befalt! jeg troer det ei Min Fod
Gleed alt for tidt paa Sneen - af dens Skiær
Mit Øie blendedes for ofte paa
Den mindre steile Lie, hvor mindre dyb
Sank under mig det nære Svælg - til tryk
At trodse Svimmelen, som boer deroppe
Paa Digterpynten. "Haand paa Værket lagt!"
Du raaber, og i det du springer kiæk forbi
Min rakte Haand, jeg taber dig af Sigte
Høit over mig i Luften. *Hakon! Hakon!* -
Han hører blot min Varselsang! men ikke

Min Broderstemme! - Vel! saa hører nu
Mit Hiertes høie Raab, I Guder! hører
Min faderlige Bøn! - og du, sont høit
(Blandt alle lydeligst) ham kaldte, du,
Som kaldte *Göthe*, *Sophokles* og *Shak'spear*,
Hør, hvad af ingen Digters Hierte steg
Saa brændende for nogen anden Digter:
Vogt ham for Fald! Han eene falde kan
Ved Overflyven af sig selv, ved alt for kiæk
At ville meer end *hans*, meer end det *meeste*!
Indgiv ham mindre Tillid til sin mindre,
Og større til sin større Kraft! den største
Blev hans! Paa Banen, han har valgt, jeg aldrig
Vil naae ham; thi til dennes Tvillingtop
Opløfter eene Tvillingvingen, som
I Vuggen alt af Barnets Haand og Fod
Frempped i dramatisk Doppelteleg,
O lad ham ei miskiende denne Kraft,
Som brød i *Shak'spear* ud til Kunstens støbte Gran
Paa sin Tidsalders Dovre! lad den hellighøi
Som hin, og underfuld, men mere rund -
En Tempelkuppel mod et Ktrkespiir -
174 Udbryde paa vor Nutids Libanon
Som Melpomenes største Ceder! - Storm
Og Torden, Livets Uveir, skaane
Dens høitidsfulde Krone! Hiertets Saar
Ei nage Marven i dens Stamme! Savn
Af Livets Nødtørst aldrig bore sig
Ind i dens stærke Rødder! - Eengang frisk,
Og lykkelig, ei blot af Musen, men
Af Skæbnen blidt og huldelligen tilsmiilt
See Dannemark sin Digter, før omsonst
Dets spildte Taarer kalder ham tilbage!

175

Jens Napoleon eller Fadder-Herlighed og Navnværdie.

Til Capitain Astrup.
(Svar paa hans Indbydelse i Vers til at staae Fadder
til hans første Søn *Jens*.)
Kiøbenhavn, 1807.

At Skrædder i Korsøer et Skrædder-Embryon
Har ladet døbe: *Jens Napoleon*,
For dog med Navn for Søn at gjøre noget,
Som Skiæbneskrædderindens Sax
Afklipper et med Levetraaden strax -
Saalænge Heltebørst og Folkebax
Historiens Kattun og Livets Sirts gjør broget,
Og søde, bløde, blide danske Sproget
I Vers, der bølge sig som Ax
For Lunets Vind, og Riim, og saadant noget,

Sig snoer saa let og vever som en Lax -
Det kom mig der i sidste Host for Øre.

Skiøndt nu, jeg nægter ei, den Skrædder-Kompliment
Mig smigrer meer end Roes af mangen Recensent,
Laer samme, troer jeg dog, til Nød sig høre
Som uvidunderlig,
Og uden Strid imod Sandsynlighedens Orden;
Thi, hvis og ei mit Navn er noksom udbredt vorden,
176 For med et Navn, der bredes ud ved *Krig*,
I *Rum* og *Tid* at kunne maale sig,
Er det dog paa den lille Plet i Norden,
Hvor *Rasmus Langelands**) Celebritet,
Og *Madam Baggers* selv, t Spil med min blev beet,
Det samme som *Napoleons* paa Jorden -
Og strækker hans sig og til Kyster og til Øer,
Hvor aldrig noget Korsisk hørtes før,
Saa nævnes *mit* (uroest for Gud) paa Steder,
Hvorefter man omsonst i hvert et Atlas leder -
(Spørg Præstedøttre rundt omkring Korsøer!).
At altsaa Skrædderbørn, især naar man betænker,
At de gemeenligen er overmaade smaa
(Saa smaa, at Vessel til en Siettedeel indskrænker
Den Tykkelse, de mueligviis kan naae,
Naar de har kun Papa at stole paa),
Man efter mig, i Live selv, opnævner -
Skiøndt det naturligviis mig noget blæser op;
Adspiler mig dog ei saa ganske Siæl og Krop,
At jeg, som andre, paa Navnkundighedens Top
Af Hovmod revner.

Men - at en Høvedsmand i Danmarks Hovedstad,
Et blot i Skabning net, men ogsaa stærk i Lægge,
Der, alle Gregers og Margrethers Kiæledægge,
Med ingen pommersk Erik bytte gad -
Der ikke varmt blot sidder inden Vægge,
Men, naar han vil, en gallisk Fyrstes Pragt
I Ridderborg og Herresal
Foreener med Amagerbondens Magt
Paa et naturligt Kokkedal -

* 177

Der ei med rige Jøders Forskud prunker,
Naar han gjør Giæstebud, hos Comestabili,
Med Svinesteeg, men har endogsaa Grunker
Til Paddesmaus og - selv et Svinerie -
Der kiøbe kan, ei blot *gavnrige Svinestier*,
Men selv, saa snart han vil, et *gavnløst Gallerie*
Der har, hvad meer er værdt end alle Svinerier:
En reen Fornuft, aldeles frie
For metaphysisk Maskepie
Med Fichtes Jeg og Kants Antinomier -
En reen Forstand - en reen poetisk Smag,
Som han har noksom lagt for Dag
Ved Appetit til mine Poesier -
En reen lutherisk Troe (saa vidt jeg veed)
Og, fremfor alt, en reen Samvittighed -
Der har, hvad meer er værdt end alle Gallerier
Af malte Magdalener og Marier
(Der uden Mæle ligge, sidde, staae,
Og en fornuftig Mand til Medhielp lidt forslaae),
Tre levende Madonner i sin Stue,
To Frøkner nemlig og en Frue,
Som man ei blot kan trylles ved at skue,
Men ogsaa glædes ved at høre paa -
Der endeligen, for paa Lykkens Throne

Sin Mand- og Fader-Herlighed at krone,
Har opfyldt seet endog sin sidste Bøn,
Og faaet en længe savnet Søn -
At denne Mand, der selv iblandt Propheterne
(Da han i Høst alt spaaede en slig)
Med Syn for Sagen kiækt tør vise sig -
Og der i lette Vers beviiser mig,
At, hvis han gad, han saare lettelig
Mig gjorde Rangen stridig blandt Poeterne,
At dette dobbelte Vidunder af en Mand
I ydre og i indre Digtarevner
178 Søn efter mig paa denne Jord opnævner,
Gaaer saa fuldkomment over min Forstand,
Og mig saa lidt af, hvad jeg havde, levner,
At, hvis det virkelig er sandt,
Og ikke blot aprilisk Tant,
For med en Liimstang *Jens* at lade løbe
Til Dreng, som man vil *Alexander* døbe,
Jeg ikke blot af Hæder blir lidt ør,
Lidt krye, lidt kroee, lidt tyk, lidt feed, lidt føer,
Men ventelig (da jeg er vant til, Ære,
Som Fadder, i mit Liv aldeles at undvære,
Og lidt af denne Slags formaaer at bæere)
Paa Traaden, som man siger, alt for skiør,
Udskeier reent af simple Folks Gelidder,
Opsvulmer i Gestalt, i Mine, Gang, og Sprog
Taer hele Verden for den Krog,
Hvori jeg gaaer og staaer og sidder -
Jndbilder mig at være baade Ridder
Og Mand, og hvad man vil, af Dannebrog -
Faaer Handelsaand, og store Tangsalt-Veer,
Og underlige Pidskebaands-Jdeer -
Faaer Mod paa Hest og Vogn, og gyldne Horn,
Og Pragt, som man har aldrig seet tilforn -
Faaer Lyst til Æreporte, til Tropheer,
Og til napoleonske Kløer -
Gaaer endeligen ganske fra Forstanden,
Og bliver meget meer end ør,
I Maven huul, og tom i Panden,
Om Hiertet flad, i Halsen tør,
Faaer ondt for Alvor, tumler om, besvimer -
Og maaskee - *døer*
(Som i Paris den keiserkronte Rimer)*)

* - 179

Midt i min Fadderstads, om ikke før.
Hvis saadant hender, beder jeg dig sætte
Paa Kokkedal mig et fortient
Anstændigt lille Monument,
Der hele Verden kan til Dommedag berette,
Hvad min utrolige Navnkundighed er hendt -
Og hver mit store Ryes Misunder lære
(Som hver en Roser, eller Recensent)
I denne Gravskrift, eller saa omtrent,
Mig i min Grav med Fred at lade være,
Paa Prent:
"Forkynd det Efterverdnen, o Historie!
"Hold op at bieffe, du, som gjør!
"Men græder, alle Dalens Møer,
"Og sukker dybt, Peer Oxes hulde Frøer,
"Hvergang I puster jer forgiæves op til Kiøer:
"Her ligger ynkelig krepeert af Glorie,
"Qvalt af sit store Siællandsnavns Memorie,
"Herr *Jens Napoleon den Første* fra Korsøer."

Alvorlig talt, jeg troer, vor Verden staaer ei længe,
Da, som jeg mærker, stællandsk Poesie
Saa høit er stegen nu, at ei blot Skrædderdrenge
Man dyppe vil, ved Daaben, lidt deri,
For dem at give Navnværdie,
Men selv Jorddrotters odelbaarne Sønner,
Der fødtes dog, saavidt jeg skiønner,
Til Herlighed, som der er noget i.
Med alt det - trods min Agt for al Slags Ære -
Min Meening er, at naar det gjelder om
At kravle møisomt op i Musers Helligdom,
For endelig at faae, naar man til Toppen kom,
Udødeligheds Zaccharias-Pære -
Man nu omstunder paa vor Jord,
Og i Særdeleshed i Nord,
180 Gjør vel i, hvis man kan, *at lade være* -
Saa meget meer, da, naar man seer sig til,
Er Pæren selv dog blot et Drømmespil,
Og lønner Kravleren, som blødte sig tildøde,
Med Saften sin, den overvættes søde,
Først, naar han er ei meere til.
Nei, nei, min *Astrup*, stod det i min Evne
Den Dag i Dag, mig Livets Gang at jevne
Ved mig at lade føde om paa ny
Til Herligheder i vor Verdens Have,
Hvoraf der gaaer en Smule mindre Rye
(Hvis ikke just til Roden i det Lave),
Jeg gjorde det - og lod mig døbe: *Mads* -
Hver Jens, der neppe har begyndt at savle,
Før efter Digterpæren han vil kravle,
Med Vellyst overladende min Plads -
Ja! for en *Romer*, en *Athenienser*,
Var maaskee muelig Evighedens Roes
Paa taalelge *Vilkor*; en *Franzos*,
En *Engellænder* - inden visse Grændser
Af virkelig Foragt i Livet - kan maaskee
Sig kronet paa den anden Side see;
Men det er ikke Mad for *danske Jenser* -
Naar de gaae lidt for høit i Musers Sold,
De gierne lidt gaae Pokkeren i Vold.
Man her til Lands *det Nyttige* kun ændser.
Jeg selv, naar af mig selv jeg her gjør Nar,
Som den, der har saa vidt det drevet,
At udenfor mit Hiem mit Navn bekiendt er blevet,
Er just en ægte Siællandsfar!
Din Søn, blev han berømt, vist vilde det fortryde;
Thi at han her til Verden kom,
Kan jo dog ikke meere giøres om:
Den, som til Siællandsfar er skabt, blir aldrig Jyde!
Jeg takker dig i Spøg for Resten hiertelig
181 For Æren, du har villet unde mig;
Og haaber, da lidt Tid du har mig givet
Til Forberedelse, jeg slippe vil med Livet
Derfra, trods min Beskedenhed.
Men hører Himmelen (hvis Dør dog under Daaben
Vil staae paa Klem, om ei fuldkommen aaben)
Min stille fadderlige Bøn,
Naar Præsten *jenser ind din Søn*,
Saa kommer han vist ikke til at ligne
Den gamle Jens i det Slags Himmerig,
Som Smaapoeterne misunde mig;
Thi denne Bøn skal, som det sømmer sig,
Alvorlig den Uskyldige velsigne.

Runen.

Litterarisk Efterretning fra Daraussen.
Til Professor Rasmus Nyerup
Amsterdam, 1807.

Ved mine sidste Samlinger af Ord,
Hvori jeg hiemme gav min Aand til Skue,
Jeg kom i Naade hos den største Hat i Nord,
Og tabte Naaden af den største Hue.
Jeg sikkert havde handlet meere snildt,
Min Velfærd i det mindste meer til Baade,
Hvis alle Hattenes jeg havde spildt,
Og blot beholdt den eene Hues Naade;
Thi det er dumt, min Ven, med Hat at ville gaae,
Naar hele Verden sætter Hue paa -
Det mærker jeg, desværre! nu for silde.
Selv hele Veien paa min Reise fandt
Jeg Huen Mode. Det er ilde;
Men det er sandt.

Dog, hvad jeg offentlig dig sige vilde
(Thi dette, som, ihvor det gaaer,
Dog ingen uden jeg og du forstaaer,
Naturligviis imellem os maa blive,
Da jeg forsvoret har om Politik at skrive),
183 I Tydskland mærker jeg, skiøndt først i Nat
Jeg paa den venstre Bred af Rhinen Fod har sat,
At det er der som her, i Syden som i Norden,
Hvorhen man kommer nu paa Jorden,
Aldeles som hos os -
Og at man sige kan, med romerske Poeten,
Trods Vestens triumferende Kolos
Og Østens herlige Rhinoceros,
Om nu nærværende Humaniteten
(Naar for og bag man har beseet 'en)
Saa sandt som kort: «Procumbit humi bos.»

Du vil imidlertid, at jeg paa Veien
Fra Kiøbenhavn til Paradiis
(Saa kalder jo den halve Jord Paris),
Trods Hasten, som jeg har, og Reise-Hurlumheien,
Skal give dig en lille Note blot
Om Nutids tydske Poesien,
Og melde dtg, om der er noget i 'en.
Det vil jeg gierne kort og got.
I Hamborg nemlig levede jeg flot
I alt det Splinterny, de tydske Presser
Leveret har de sidste Messer,
Hos *perthes* nogle Dage; men -
Dig vil jeg stge det, som Ven,
I en Sonett (da denne Form man priser
Ei blot til Oder, men endogsaa til Aviser).
Kun ikke mine Ord igien;
Thi hvis det mindste Nys derom man fanger,
Jeg og daraussen, før jeg seer mig til,
En Smule steenet blive vil
Som tydsk Gienganger.
184 Huult Poesiens Dødningklokke kimer:
Enhver Poet, som ei endnu blev fød,

Endsige hver, som lever, alt er død -
Selv *Wieland* daaner - *Schiller* selv besvimer.

Thi løsladt, uden Tøiler, uden Grimer,
Lydt Seier brølende ved hvert et Stød,
Som treffer Kunsten i Naturens Skiød,
En Skyggetrop af Dantes Mulm fremstimer:

"Synk, Himmel!" brøler den, "og Jord! og Hav!
Forsvind fra Pol til Pol i Digtersproget,
Hvert Spor af Roms og Hellas Harmonier!"

Og Kunsten synker i Naturens Grav -
Og Troppen tuder os paa Schwabisk noget,
Som ligner gamle spanske Melodier.

Der har du, for det første, hvad jeg veed
Om Underhornets Herlighed.
Om otte Dage, hvis jeg blir i Live,
Maaskee fra Rhinens Bred jeg dig kan give
Derom lidt nøtere Beskeed.
Hold midlertid *Horndrengene*, som tude
(Som eftertude Troppen hiemme der),
Saa vidt det staaer til dig og til enhver,
Der holder Vagt paa Pindus i Gevær,
Fra *Klostret* og *Regentsen* ude!
Lad vore *Lærde Tidender* især
Ei Tropanførerne forgude!
Mig skulde det bedrøve hiertelig,
Hvis og det Raserie hos os blev Mode,
Som i en næsten hunnisk Syvaarskrig
I Tydskland træder Sproget ned for Fode,
185 Forkyndende den gode Smag
En ny barbarisk Dommedag.

Jeg overalt er ikke vel tilmode.
Mig forekomme, *hvor* jeg gaaer igien,
Vildsvinene, der nu vor Jord omrode,
Ei blot at true Smagen, kiære Ven,
Men *alt det Gode*.
Der er i Luften et jeg veed ei hvad,
Som gjør, at, trods mit muntre Lune,
Og skiøndt jeg gaaer tilbage til den Stad,
Som alle Døgntrompeter udbasune,
Jeg heller lidt i Graven blune gad,
End sidde her og drikke god Moseller
Af grønne Glas til hollandske Foreller;
Thi hvad mig venter i Paris,
Er sikkert ikke Paradiis.

Jeg Brevet vel i Hamborg alt begyndte,
Men, da jeg meer med Reisen end med det
Mig skyndte,
Fuldendte jeg det først paa denne Plet
Lidt under Havet,
Hvor man med Guld ei meer er saa begavet,
Som man det var, da salig Vessel sang -
Og hvor jeg for en Tid vil finde mig begravet
I hollandsk Tang -
Da man, til videre, mig har forbuden
At reise længer Pas foruden.

Dog - nok for denne Gang, da jeg er sikker paa,
Du Brevet dog vil aldrig faae;
Derfor vil, som jeg sidder i 'et,
Vist sørge keiserlige Politiet.
Lad gaae!

186 Hvis af en Hendelse det Skiæbnen maatte vende,
Det dog alligevel dig kom tilhænde,
Raad Runen, jeg har lagt deri;
Men tie -
Til det med mig, og hvad jeg kalder Hatten,
Der synes i Begreb med Dratten,
Er reent forbi.

187

De glemte Støvler.

Til Digteren Øhlenschläger.
Paris, 1807.

Jeg er ei rigtig i min Krop,
Saalidt som i den Kno paa Fingren,
Der saaret blev i sidste Hop
Med ham, der selv til Hammersvingren,
Hvis Dyst han bød ham, sagde Top.
Jeg stod og lidt for sildig op -
Fordi jeg gik i Seng for silde;
I Halsen sidder mig en Prop
Af Fløten efter sidste Gilde,
Hvori Dulon jeg være vilde -
En Prop, som knap bltr trukken op
Af nogen anden Proppetrækker
End den, der selve Flasken brækker
Og siger til min Fløiten Stop.

Aarsagen, hvi jeg dette vrøvler,
Ved Hielp af en elendig Pen,
Til dig, min gode friske Ven,
Er, sandt at sige, mine Støvler -
Som, hvis jeg ret besinder mig,
Jeg lod i Aftes staae hos dig -
Og som jeg paa min Portners Vinge
Fra høien Lidskialf, hvor du boer*),

* 188

Mig gierne ned igien lod bringe
Paa den besølte franske Jord.
I Silkestrømper kan jeg ikke
Dig dette Bud personlig skikke;
Dertil er Veien alt for myg,
Dertil er Strømperne for nette,
Og Skoene ei noksom tætte,
Og jeg desuden selv for syg.
Lev vel! og hav mig altid kiær,
Naar jeg er vittig, naar jeg vrøvler;
Naar jeg er vaagen, naar jeg snøvler;
Naar jeg er siern, naar jeg er nær -
Med eller uden Skoe og Støvler -
Frisk eller syg - og overbær
Med Sluddren i Billetten her!

189

Første Efterretning om Kiøbenhavns Bombardering.

Til Publicisten Malthe Bruun i Paris.
1807.
Marly.

Du, som til Seinens Harpes Klang
Vort Sunds Thermopylæ besang,
Min Landsmand, mine Brødrers Ven -
Jmellem overgivne Franske
Nu dobbelt dyrebar den danske
Bedrøvede Jens Baggesen -
Du, som i Sydens Favn dit Norden,
Trods Skiæbnen, der dig tvang, som mig,
Fra Hiemmets Skiød at fierne dig,
Er et letjndtg utro vorden -
Hvis Hierte slaaer til sidste Slag
For Danmark og det danske Flag -
Der, skiøndt du her har lagt for Anker
Din Aand, og taget Seilet ind,
Imellem Friheds-Sandets Banker,
Dog, trods Forskiællighed i Tanker,
Har samme Hierte, samme Sind
Som jeg, der løber ud og ind
Og mtg kan ikke lade nøie
Med hvad der salder stort i Øie,
Som hævet over Jord og Vand,
190 Naar det er lutter Flyvesand -
Der, skiøndt du har forfransket Munden
Og Pennen til Fuldkommenhed,
Dog er og bliver Goth i Grunden
Og veed hvad ingen, eene bunden
Til Galler-Sprogets Viden, veed -
Min Malthe Bruun! du bad mig om,
Da sidste Gang jeg med dig talte
Og dig vor Tryghed hiemme malte:
Hvis jeg fra Kiøbenhavn bekom
En Efterretning, værd at høre,
Om hvad de nu derhiemme gjøre,
Den skyndig at meddeele dig,
Da du har længe savnt en slig.
Her har du een, som dig vil røre,
Hvorved dit Haar vil reise sig.

Jeg rimer Brevet Ord for Ord,
I det jeg samme skriver ud,
Som her det ligger paa mit Bord.
Skiøndt stilet ei til Jens, men *Knud*,
Det er til *mig*, der altid bar
Paa Holmen (hvor jeg hiemme var)
Det Ulkenavn: Knud Siællandsfar;
Og skrevet af min Fætter, Paars,
Som nu er alt en Mand til Aars.
At jeg det *rimer*, skeer, fordi
Hvert Udtryk og hvert Ord deri,
Trods al den Hiertens Simpelhed,
Det hele Brev er skrevet med,
Mig synes ægte Poesie -
Deels, for at dulme Smerten lidt,

Der brænder i dets Sort paa Hvidt,
Som jeg med Sang mig dæmpe maa,
For ei fra min Forstand at gaae -
191 Deels endelig, for hvad du selv
Vil sige dig, naar først du veed
Om sammes Indhold ret Besked.
Læs, danske Broder! læs og skiælv!
Og vikl om Harpens Strænge Tang
Til Sundets sidste Havfrusang!

"O Knud! hvad maa jeg melde dig!
"Mit gamle Hierte vender sig
"I Barmen ved det Jammerbud,
"Jeg her maa skikke dig! o Knud!
"O! Knud! o hør det som en Mand,
"Og tab ei ganske din Forstand,
"Naar du med Angst har Bladet vendt,
"Og læser, hvad der *her* er hendt,
"Midt i vor søde, stille Fred
"Og skumrendes Uskyldighed.

"O! jeg uendelige Nar,
"Som før saa brittisksindet var,
"Skam faae den store William,
"Der fik mig til at troe, det Folk,
"Der havde en saa ædel Tolk,
"I alting maatte ligne ham -
"Jeg høistenfoldig dumme Faar!
"Som glemte, den uhyre Kraft
"Indsuger hver en ædel Saft -
"At Elefanten netop gaaer,
"Og Løven med sin Hale slaaer
" I Vrimmelen af giftigt Kræe -
"At Cedren og den store Mand
"Behøve Plads i hvert et Land -
"At derfor og det største Træe
"Just staaer paa Ætnas Askebrud,
"Hvor hver en anden Eeg gik ud.
192 "Jeg tusindgange dumme Fæ!
"Som havde lidt Physik dog lært,
"Og da jeg Shakspear fandt en Gud,
"Deraf et drog den Slutning ud:
"Hans Fødeland var halv fortært
"Og, efter ham at have nært,
"En Kratskov fuld af golde Skud!
"Du studser! Ja, min gode Knud!
"Jeg eengang pine maa din Siæl!
"Og naar du først har hørt mig ud,
"Saa vil du studse dig ihiel!

"Dit gamle danske Fødeland
"Har været Rov for Mord og Brand,
"Vor Holm er plyndret ud og - kort,
"Vor gamle stolte Orlogs-Magt
"Med hver en Pram og Baad og Jagt
"Er boret, sænket, røvet bort -
"Og dette Mord og denne Brand
"Er kommen os fra - Engelland,
"Hvis og det skrækkelige Ran
"Er Følgen af en andens Plan,
"Og Fanden, naar man seer sig til,
"Og *her* maaskee har havt sit Spil.

"Jeg vil fortælle Sagen kort;
"Thi Brevet strax maa sendes bort.
"Den sidste sextende August
"(Jeg var den Dag paa Landet just)

"Blev nær ved Eenrum sat i Land
"Paa Vebeks fredelige Strand
"En femten sexten tusind Mand,
"Der talte Venlighedens Sprog
"J Forstningen, men som man dog,
"Troskyldtg, ei for Fiender tog.
193 "De sagde, de som Venner kom;
"Men hurtig, før man saae sig om,
"Omrtngte de med Mordgevær
"Den værgeløse Kongestad,
"Opstilled' i en fiendtlig Hær -
"Og, som man vender om et Blad,
"Blev deres hulde Venskabsord
"Til Trudseler med Vold og Mord.
"Paa eengang var til Lands og Vands
"Indsluttet af en Krigerkrands
"Det arme Kiøbenhavn, hvori
"Der ei var Værn som een mod ti.
"Den næste Søndag stod i Brand
"Vor Reberbane, stukket an
"Af os, og siden Vesterbroe,
"Mens Britten fyred løs, og loe.
"Nu fulgte skyndig Død paa Død -
"Uskyldigt Blod og skyldigt flød;
"Hist sank en Fiende, her en Ven;
"Men hvor hin faldt, kom syv igien
"I sammes Sted; den Forskiæl var
"I hver Skiermydsel alt for klar.
"Hvad nytted nogle Heltes Mod
"Imod en Hær, som troppeviis
"Mod hver en enkelt Værner stod
"Og misted lidet ved Forlliis?
"Steen Bille var mod denne Vold
"Omsonst en anden Tordenskiold.
"Den rædselsulde Time nu
"Sig nærmte med en dobbelt Gru
"For mig, som maatte stille staae
"Paa Vestervold og see derpaa.
" "Hvi stod du stille?" spørger du,
" "Du har jo ei Halvfierds endnu!" "
"Man havde lidt forskudt min Fod;
194 "Og da jeg ikke kunde gaae
"Mod Fienden med mit gamle Mod,
"Besluttede jeg, halt, at staae
"Trods alle Skud og Stød - og stod.
"Jeg ei har Tid at male dig
"Den første Bombarderingsnat,
"Den dobbelt var forfærdelig,
"Fordi den kom saa saare brat -
"Den anden fandt jeg alt mig i
"Lidt bedre - Ak! saa ere vi,
"Vt Mennesker! Lidt efter lidt
"Jeg vænned mig til Bombers Spring,
"Og saae dem ganske nær mig tidt
"Med roligt Blik, som ingen Ting.
"Men ak! det skrækkelige Lyn!
"End sortnes alting for mit Syn
"Ved blot at tænke paa det Nu,
"Hvori jeg skued denne Gru -
"Og paa det gyseltge Skrald,
"Som fulgte paa vor Frues Fald -
" Imens et satans-engelsk Skraal
" Skreg Bravo til det store Baal -
"Og jeg Matroser hørte tude:
" "Vor Frue faldt, nu er det ude!"

"Det undrer mig, jeg gamle Mand
"Blev staaende ved dette Dump:
"Rundt om Qvarteeret stod i Brand,
"Og Nørregade var en Klump -
"Alt hvad tilforn der monne staae
"Paa Grund og Vold, paa Steen og Rod,
"Jmellem mig og hende, laae -
"Jeg gamle Paars alleene stod.

"Men o! hvad nyttede min Stand!
"Det værste fulgte denne Brand.
195 "Da Byen først var skiændt og brændt,
"Blev Magten mod vor Flaade vendt!
"Undskyld mig, at jeg ender her
"Og derom siger intet meer.
"Sæt dig i mit og Holmens Sted,
"Skiøndt fordums Broemand kun derved,
"Og aflagt med sin hæse Røst,
"Jeg Fladen i mit Hierte bar,
"Og jeg er uden Haab og Trøst
"O Knud! ifald du nogen har,
"Saa skynd dig, sæt dig hurtig hen,
"Og send din gamle Fætter den."

Og du, min Malthe, som har nu
Mit Riimbrev læst, hvad siger du?
Jeg seer kun Axelstadens Luer -
Min hele Siæl er midt deri -
Jeg melder dig, hvad selv jeg skuer,
Tilmeldelsen blir Poesie.
Hvert Bud om denne Hiemmets Jammer,
Det Hiems, hvoraf hver Dansk var stolt,
Ei Manden blot, men *Digt'ren* rammer
Med Slaget af en Tordenbolt.
I Prosa lad dig koldt beskrive
Det engelske Fyrværkerie;
Jeg blot i Vers et Vink kan give
Om Branden, som jeg selv er i.
Til Sang forvandler sig min Tale,
Naar store Billeder sig male
For Øiet af min *Phantasie*,
Og naar dens ømme Byld mig trykkes,
Min pen vil ingenlunde lykkes
At skrive nogen blot *Kopie*.

Vor Frues Fald.

Anden (Efterretning om Kiøbenhavns Bombardering.
Til Digteren Øhlenschlæger i Paris.
1807.
Marly.

Da jeg mig et befinder vel
Paa Hulbyveien ned til Hel,
Og denne Vei gaaer ei forbi

Dit høie himmelske Logis,
Saa falder jeg forsigtig paa,
Et Brev til dig at lade gaae,
Der, fuldt af Kummer og af Spøg,
Af sødt og suurt, og, overalt,
Af sort og hvidt, og klogt og galt,
Kan i dit franske Lidskialfs Røg,
Imens du trækker Buxer paa,
I Riim erstatte dig, som saa,
Min hostende Persons Besøg.

Jeg længes nemlig inderlig,
Trods min utaalelige Snue,
Der slukker hver en anden Lue,
Min Broder *Bragur*, efter dig;
Og, trods den Virak, dig omhyller,
Og som man, sor at holde ud
197 Som du, maa være halv en Gud,
Den Tanke stedse mig fortryller
Deroppe, hvor du boer, at staae;
Og høre dig Guds Ord at læse -
Taahnodig i Kaminen hvæse,
For Askens Kul i Brand at blæse -
Og see dig Vindvet op at slaae,
For lidt af Røgen ud at faae -
Og gjøre Vers med hver en Finger
Der af sig selv som Memnons klinger
Og som en fuld Matros at gaae -
Og see, som Thomas, Folk paa Skraa
Og gnide dig i Haanden saa
Som Manden med sin Nævetaa -
Imens du, trods det alt, behændig
Og ubegribelig anstændig
Faaer dine lange Burer paa.

Men her jeg Stakkel ligge maa
(Mærk vel, min Ven, jeg ikke praler,
Naar jeg om *Helhiemveien* taler;
Skiøndt Metrum er min ømme Byld,
Jeg dør dog ei for Metrums Skyld;
Og skiøndt til Riim jeg ofte trænger,
For Rimets Skyld jeg ei mig hænger)
Jeg ligger virkelig paa Straa;
Og Døden kommer tidt som saa,
Særdeles til en Mand som mig,
Der elsker Fred og hader Krig.
Imidlertid, indtil den kommer
Og ud af Tidens Vintres Slud
Mig bringer til en evig Sommer,
Vil jeg med Blæk og Pen, næst Gud,
See til at holde Livet ud.
198 Hvad jeg dig nu maa skrive først,
For efter Nyt fra mig og mine
(Som egentligen ere dine)
At slukke broderlig din Tørst,
Er, at jeg nys har faaet et Brev
(Et Svar paa tvende, sem det lader)
Alt fra din hiertens Kære Fader,
Foruden det fra gamle Paars,
Som jeg skrev af i Overgaars,
Og hvorom Malthe Bruun dig alt
Formodentligen har fortalt.
Da Brevet selv mig er for kiært
Til at betroe det Postens Hænder,
Der ikke sielden finder værdt
At slænge bort, hvad Nyt jeg sender,

Afskriver jeg en Rim-Kopie
As hvadsomhelst der staaer deri,
Mig givende med Fryd den Møie,
Hvad Faeren hævled uden Fiil,
At glatte lidt i bunden Stiil,
For Sønnen doppelt at fornøie.
Saa lyder Brevet, kiære Ven:

den 31 te October.

"Min gode Søn, Jens Baggesen!
"Hav Tak for dine tvende Breve,
"Saa fulde af din Sønlighed,
"Og hiertelig Empsindtlighed!
"Men sig, for Diævlen, hvi du mig
"Har kunnet troe forkiølt mod dig,
" Fordi de to, formodentlig,
"Som jeg har skrevet, tabte bleve?
"O! gid du maatte dette faae,
"Og læse det, og mig forstaae -
"Naar jeg dig siger, at skiøndt de,
199 "Man kalder Engellændere,
"Som Diævellænd're burde hedde,
"Har søgt os Helved ret at hede,
"Har Gud os naadig dog bevart,
"Og os og alle dine spart - *)
"Men stakkels Siælland, kiære Ven!
"Og Kiøbenhavn! o Baggesen!
"O Baggesen! dit Fødeland
"Har meget lidt ved denne Brand,
"Ved Snig og Mord og Røverie
"Og alleslags Mordbrænderie.

"Jeg vil fortælle kortelig,
"Hvorledes det er gaaet mig.

"Den sidste syttende August -
"(Halv Elleve slog Klokken just)
"Traf ind hos mig, sat først paa Land
"Den femtende ved Vebeks Strand:
"Tre Generaler, tredsindstyve
"Captainer, og, for ei at lyve,
"Tillige fire tusind Mand,
"Som alle jeg, om ikke fleere,
"Hos mig strax maatte indlogere.
"Min Datter gaaet var sin Vei
"Til Byen Dagen før med Manden;
"Jeg var alleene med Forstanden,
"Jeg har, og den forlod mig ei.
"Skiøndt hver en Stang og hver en Mast,
"Der ikke bugnede som Siv,
"Rundt omkring Søndermarken brast,
"Min Aandsnærværelse stod stiv;

*
- 200

"Min Eeg lod Modet ikke falde.
"Vel blev jeg syg, og Maden Galde;
"Men et behørigt Vomitiv
"Dog reddede mig snart mit Liv;
"Jeg reiste mig, og stod ei seen
"Igien paa mine gamle Been.

"Nu saae jeg - Synet end mig svier
"Forfærdige sex Batterier,
"Fremkiøre svært Artillerie,
"Med Morterer syv Gange ti;
"Opstilt ti Gange syv Kanoner,

"Med Kugler og Rakter i,
"Og meget andet Diævlerie;
"Og hørte Krigens Torden-Toner,
"Og fæle Skrig af Mænd og Koner;
"Og tænkte, da vor Frue drat,
"Ulykkelige Bye, god Nat!
"Mens Diævellænderpøblens Skraal
"Skreg Bravo til det store Baal -
"Og - det er rigtig nok og sandt -
"Paa mangen Diævelengels Kiæver
"Ved dette Syn, som end mig svæver
"For Øiet, mangen Taare randt.
"Tænk dig, hvorledes jeg var stemt!
"Der stod jeg, inderlig beklemmt,
"Paa Bakken, hvor der var lidt sikkert,
"Og sigted med min lille Kikkert -
"Gik ind, gik ud igien, og bad,
"Og græd, og spiste mig lidt Mad -
"Og frygtede jeg veed ei hvad
"For dem derinde, skialv, og grued,
"Imens i Flammer Byen lued.

"Saa Dage, Nætter, tre jeg stod
"I denne skrækkelige Pine,
201 "Øg hørte Brandraketter hvine,
"Mens Fanden og hans Engle loe;
"Men Gud i Himlen var mig god,
"Og smilte ned til mig og mine:
"Grosserer Hansen tog i Favn
"De kiære Børn i Kiøbenhavn,
"Og reddede dem deres Boe -
"Hvis Pæl var bleven reent forskudt
"Af det fordømmelige Krudt;
"Thi knap var ud af Huset Fruen,
"Før Bomben sprang i Daglistuen
"Der sprang en anden ligedan
"I Stuen hos din stakkels Broder,
"Der traf hans gamle Svigermoder
"Og hendes Datter - skiøndt du kan
"Ei noksom dog vor Herre takke,
"Der sparte din August - der sik
"I samme Rædsels-Øieblik
"Et lille Stød kun i sin Nakke.
"Nu slaae de dem igien til Roe
"I samme Stue begge to -
"Jeg meener Svogeren og Manden,
"Som skiftes trolig med hinanden
"At vaage over Fruens Liv,
"Studeringer og Tidsfordriv.
"Hun ellers selv er ganske vel,
"Kiøn stille rolig i sin Siæl,
"Og trøster sig i allenstunde
"Med christelige Troens Grunde.
"*Gierløv* og *Riis* og andre fleer
"Er med i Holsteen. Nu ei meer
"For denne Gang! - Din Søn og Broder
"Er begge friske; men din Moder
"Veed ingen af os noget om,
"Fra den Tid hun tilbagekom
202 "Til dit Korsøer. Af dine Breve
"Vi see, du bliver ved at leve
"Der, hvor du er. Min Adam sig,
"At han dog skriver snart til mig!
"Sig ham, at Hegers leve vel,
"Og at for nogle Dage siden
"Jeg var hos Kiæresten; men Tiden

"Os bliver lang; hvis ei en liden
"Epistel snart os lindrer Qviden,
"Vi længes begge reent ihiel.
"Skiøndt brændt er hendes Faders Bolig,
"Façade, Port, og Tag, og Gavl,
"Med Nørregade Top og Tavl,
"Er dog den Gamle ganske rolig.
"Men ellers reiser sig hvert Haar
"For Priserne paa alt i Aar:
"Tænk! man en Fierding Smør betaler
"Til Nød med to og tyve Daler;
"For en Favn Brænde gier man dem
"Paa Pladsen trende Gange fem;
"Paa alt, hvad andet man har nødigt,
"Er Torveprisen forholdsviis
"Til den for Smør angivne Priis -
"At sige meer var overflødig.
"Gud veed, naar det skal Ende faae,
"Og hvor det vil os siden gaae? -
"Jeg haaber, at du ei aflader
"At tænke paa
Din kiære Fader."

Der har du Brevet Ord for Ord,
Som her det ligger paa mit Bord.
Jeg ei har brugt den mindste Liim,
Endsige Fyldekalk og Kit
(Som jeg dog selv har nødig tidt)
203 For net at hefte det i Riim -
Og med æsthetisk Fryd og Gammen
Faae Tankernes Philosophie
Og det historiske deri
Til ordentlig at hænge sammen -
Naar jeg undtager Ordet: "*Baal*",
Som jeg har valgt til Riim paa *Skraal*,
Og et Par *Tordentoner*, som,
Gud veed hvordan, paa tværs mig kom,
Uagtet intet Hexameter
Fremkaldte dem - og hvilke dig
Forraade ville sikkerlig
Den gamle lyriske Trompeter.
Det gik i Vers, som det var smurt,
Foruden Tilsats reeni og puurt,
Og glead deri som Fod i Hose -
Saa levende, saa billedrig,
Saa metrisk, og saa rimelig,
Saa begge sine Sønners lig
Er vores gamle Faders Prose.
Jeg bliver ved at rime væk,
Min Adam! til din store Skræk.
Nu, jeg har tømmt til sidste Glose
Min sidste kiøbenhavnske Pose,
Jeg aabne vil en anden Sæk -
Jeg meener den med Spørsmal i -
Hvorledes lever du for Resten?
I Trækvind, Røg, og Poesie -
I Fingerharpens Harmonie -
Og alslags anden Melodie -
Det veed jeg alt saa got som Præsten;
Men sig mig: hvem er nu din Præst?
Med andre Ord: hvem veed det best?
Hvo seer og hører dig især?
204 Hvem er, mens jeg er fiern, dig nær?
Hvo kommer oftest paa dit Kammer,
Og glemmer der, som sprungen op
Paa Musebiergets Æthertop,

Al Jordens usle lave Jammer?
Er det den stærke jydske Mand,
Der læser Græsk med en Forstand,
Og spiller Mozart med en Ynde,
Der kunde faae mig til at synde? *)
Er det den jydske Gut fra Nord,
Der lærer Verdens Hovedstad
At kiende noget af vor Jord
I Dagens keiserlige Blad,
Og som, hvad Institutet sveder
I Bøger for, og efterleder,
Fra Barnsbeen af veed udenad -
Ja meer maaskee (hvis ham ei bunden
Var Pennen her saavel som Munden),
End Institutet vide gad?**)
Er det den tydske Tusindspiller,
Som, naar han slukket har vor Tørst
Med Glas paa Glas af Porter først,
Saa Tørsten efter Talma stiller,
Og Sulten efter ifflands Spil,
Og Længjlen efter - hvad man vil?***)
Hvad? eller er det Melpomene,
Som allermeest besøger dig -
Det er at sige tydelig:
Min Adam, er du oftest eene?

Jeg saadant gierne vide gad,
Langt heller, end hvad alt om Norden,

* * *
--- 205

Om Syden, og om hele Jorden
Der staaer i Dagens Keiserblad.
For Maans og vilde være Mad,
Ifald du vilde kiærlig yde
Mig noget af dit Saltmadsfad
Og af din Muses fede Gryde,
Var det endogsaa nok saa lidt;
Thi her, midt i det nye Franske,
Forøges til det gamle Danske
Bestandig meer min Appetit.
Og vilde det mig meget fryde,
Hvis I har siden faaet Brev
(Du nemlig, og den græske Jyde),
At høre hvad man Eder skrev -
Og hvad min gamle Ven og Fader,
Som hver Mand elsker, ingen hader,
I hvem hver udenlandsk Gesandt,
Fra Syd til Nord, sit Mønster fandt,
Der, skiøndt han undertiden vrøvler
En Smule paa de Gamles Viis,
Hos mig staaer hiertehøit i Priis
(Som Levemaadens ægte Høvler,
Og Danmarks Mægler i Paris),
Veed om vor kiære Hiemstavns Jis -*)
Og hvad vor Ven med Syvmiilsstøvler,
Den vakkre spanske Cavalleer,
Der gaaer til Kiel, hen og tilbage,
Gemeenligen i otte Dage -
Og altsaa vel igien er her -
Fortæller om vor Krig paa Landet,
I Luften, Ilden, og paa Vandet,
Som han har seet, og andet meer,
Derhiemme, mens han reed Coureer.**)

* *
--- 206

Og gad jeg saare gierne vidst,
Hvad Manden med de to Portrætter,
Hvori mig Fanden selv ei giætter,
Ei blot som min Persons Kopiist,
Men som din Aladdins Forlægger*)
I Brevet sit tilskrev dig sidst -
Om han, som Hedning, eller Christ,
Dig bander eller kiæledægger?
Og om bilægges kan jer Tvist?

Da jeg, som sagt, er lagt paa Straa,
Og der kan megen Tid forgaae,
Før jeg mit Opholdssted forandrer,
Ifald jeg ikke heden vandrer -
Som virkelig kan hændes let,
Hvis ellers Stilkens grønne Skiørhed
Og Sommerpærens gule Mørhed
Paa Straaet her jeg kiender ret -
Saa, for mig dog lidt Fryd at give,
Mens jeg til Nød er end i Live,
Bønfalder jeg dig om at skrive
Min Svagthed en Epistel til,
Saasnart du kan, saasnart du gider,
Om ikke just paa nitten Sider,
Saa dog paa to til tre, Broerlil!
Jeg haaber, det "*Broerlil*" vil røre
Dit Hierte til min Bøn at høre.
Skriv mig, om hvad jeg skrev dig til:
Om *Brøndstedts* og om *Koreffs* Spil,
Om din Kamin, og om hvad meere
Du veed mig kan interesfere -
Skriv mig især om *hvad du vil!*

* - 207

Men gaaer endnu tolv siorten Dage,
Før jeg besøger dig igien,
Saa, hvis du ellers er min Ven,
See til, herud til os at age -
Jeg ellers længes reent ihiel.
Nu Gud befalt! god Nat! sov vel!

208

Rimbrevpennen, eller den korsørske Svane.

Til Samme.
Marly.

Jeg skriver dig igien et Brev,
Foruden det, jeg sidst dig skrev,
Endskiøndt, imellem os! jeg rider
Den samme Vei lidt vel for tidt,
Og frygter for, at, skiøndt du lider

Mit lunefulde Sort paa Hvidt,
Du dog tilsidst ei længer gider
Beständig see det samme Ridt,
Sær, naar paa sytten, atten Sider
(Som sidst) jeg driver det forvidt.
Min Pen vist galopperer lidt
For ud i eet, og langt, og tidt,
Om ei for mig og for min Bonne,
Saa dog for dig og din Madonne,
Der kun er vant til høie Skridt,
Og er i dette *Verse-Væsen*
Naturligviis en smule kræsen
Trods al dit Venskabs Appetit.

Du mærker nemlig - vil jeg haabe
Uagtet jeg om Tankens Særk
209 Har slaaet en prosaisk Kaabe
Af Bordingsk-rimet Blaargarnsværk,
For Veirets Skyld, hvis barske Susen
Mig ellers let forkiølte Musen
Paa Veien, her fra Marly, tvers
Igiennem Vinterblomsterduften,
Som taager og som tykner Luften -
At dette Brev er og *paa Vers*.

Jeg troer skinbarlig sommetider,
Naar jeg har Pennen i min Haand,
At ikke blot en simpel Aand,
Men at Herr Fanden selv mig rider,
Jeg ellers ei er uden Baand,
Løstagtig, eller løs paa Traaden;
Hvis jeg og selv ei holder Maaden,
Saa holder Maaden mig ved Haand.
Ja, naar paa Dydens bratte Skandse
(Hvor fast gemeenlig er min Staa'n)
En Synd mig byder op at dandse,
Naar jeg er færdig at begaae'n,
Og ikke meer istand at sandse,
Hvorledes jeg den burde standse?
Den træder tidt mig selv paa Taa'n
I min udskrabende Begynden -
Ved allerførste Kompliment -
(Især naar Damen - nemlig Synden -
Er noget føer og korpulent)
Og gier mig dermed paa en Maade
Bagsmækket i Betids forfra,
Der siden lidt vel kunde baade:
Jeg meener Sting af Podagra -
Hvergang jeg vil en smule skeie
Til Siden paa lidt gale Veie,
Der noget er, som holder mig,
210 Og trækker i min Kiortelflig -
Endogsaa naar jeg blot vil tænke,
Jeg sporer ofte som en Lænke;
Ja, selv naar jeg kun tale vil,
Jeg føler ikke blot en Tøile,
Men ligesom en lille Bøile,
Der atter slutter Munden til.
I næsten alle Livets Strømme
Jeg standses hyppig i min Fart;
Endog, at see mig op at svømme
Mod Strømmen selv, er ikke rart -
Tidt, naar jeg falder ned i Drømme,
Jeg bliver hængende der lidt -
Kort sagt, ved hvert et andet Ridt
Mig Skiæbnen holder smukt i Tømme,

Og lær mig ikke komme vidt -
Kun, naar jeg har begyndt at rime
(Det er bedrøveligt, min Ven!),
Jeg ei kan holde op igien:
Jeg er aldeles uden Grime
Som versepistolarisk Pen.

Jeg bander tidt min Fødselstime;
Thi jeg er, troer jeg, født dermed,
Til min og din og fleers Fortred:
Jeg meener, med den slemme Vane,
Jeg nu har havt i en Snees Aar,
Og fleer - (min Gud! hvor Tiden gaaer!)
At sadle den korsørske Svane,
Det lille letbevingte Krik,
Jeg arme vingeløse Trane
Til Fart igiennem Luften fik,
Og hvergang Gal af Postens Hane
Mig vækker i mit Fangebuur,
At ride mig en lille Tour
211 Paa den af Phøbus og Merkur
I Fællesskab anlagte Bane,
Der løber jordnær, i det Graa,
Dybt under din, der blandt Kometer,
Høit over alle ni Planeter
Sig himmelhæver i det Blaa -
Med Ord, som sig lidt mindre bugte,
Og ei saa stærkt i Ruskomsnusk
Af *Klopstocks* Desmer, *Evalds* Musk,
Og *Miltons* Tempelvirak lugte:
At rime, hvem jeg skrive vil,
Urimelige Breve til.

Hvergang jeg sidder paa den Hoppe
(Thi Svanen, som jeg sadler best
Og rider helst er ingen Hest),
Kan Fanden selv mig ikke stoppe.
Det gaaer med Hurra, hop, hop, hop!
I Trav og susende Gallop,
Trods Snuen, mod hvis Aand jeg ryger,
Tobias mod Asmodi lig
(Den diævelagtigste for mig
Af alle Livets slemme Syger),
Trods Træk, der giennem Taagen stryger,
Trods Hagl, og Storm, og alle Byger,
Trods Sneen, der imod os flyger;
(Især, hvergang det gaaer til dig,
Hun løber løbsk, med Surr i Panden
[Jeg meener Hoppen, kiære Ven,
Den nys omtalte Riimbrev-Pen],
Som hun var ganske fra Forstanden,
Med saadan Fart, med saadan Hast,
At Sadelgiorden ofte springer,
Før jeg har rigtig sat mig fast -
At Stok og Steen om Øret klinger
212 I *Veiens* Pøs og *Veirets* Slud,
Saa Kappen staaer mig agter ud
Bag Hovedets og Halens Vinger,
Og jeg seer reent forstyrret ud,
Med Tab af Tømmen, Tab af Hatten,
Og ofte selv af Halsens Klud,
Beständig i Begreb med Dratten
Og Nakkens Knæk og Hiernens Brud -
Det gaaer som i et evigt Skud,
Som i en Præk af Biskop Hansen -
Som paa et Bal hos salig Knud -

Som om der agter i var Krud,
Og der var gaaet Jld i Svandsen:
Hei! svup i Tridse! svup i Tud!
Skump Fruen lystig om i Dandsen!
Fiir af paa Fokken! Skiødet ud!
Bras op i Toppen! Fyr i Krandsen!
Fyr i Kabyssen! Fyr paa Skandsen!
Frisk! Kiøl i Veiret! frisk, min Brud!
Det stryger i et smuldent Flud,
Saa glat, saa let, saa langt fra Brud,
Fra Skvulp, fra Støden og fra Standsen,
Som om jeg gleeed paa Skrid i Glandsen
Og Farten af et Stierneskud.)

Hvad min Billet - som Parenthesen
Om den korsørske Svanes Væsen
Har gjort lidt længer, end maaskee
Den burde være, skal man see -
Dig egentlig har at berette,
Er ellers, korteligen, dette:

Jeg glemte nok min Tegnebog
Forleden Dag hos dig med Brevet,
Jeg alt dig dengang havde skrevet.
213 Hvis du den finder i en Krog,
Saa tag den op, at Pigebarnet
Den ei skal feie bort med Skarnet
Og putte den i din Kamin,
Som er et heelt usikkert Skrin -
Ei for at redde Poesien,
Hvorpaa mig ligger liden Magt;
Men - der var en Qvittering i 'en;
Derfor forvar mig den, som sagt!

214

Den vakte knud, eller Bombardementets muelige Følger.

Til Slotsfuldmægtig Øhlenschläger paa Fredriksberg,
Paris, 1807.

O! du, som staaer i Krig og Fred
Paa gamle Been, hvor unge gled:
I kongelige Forgemakker -
I Kirken baade for og bag -
Paa Bakkehusets Dueslag -
Paa Fredriksbergs og andre Bakker!
Du, som er bleven ved at staae
Paa Christians den bratte Skraa,
Til dine Hovedhaar blev graa!
Som derfor og han stoler paa,
Naar han maa selv fra Huset gaae,
For andre Ting at tage vare;

Og overlader tillidsfuld
Sin Seng, sin Stol, sit Sølv, sit Guld,
Sit Kobber, Tin, og, saa at sige:
Sit hele Fredriksbergske Rige
Som Opsynsmand og *mægtig-Fuld*
I Freden trolig at forvare,
Og selv i Krigen at forsvare -
Til hvem han i den sidste Tid
Især saa ganske slog sin Lid,
215 At han sit Hof, sin halve Hær,
Og Vagt, paa dig alleene nær,
Omtrent halvtredsindstive Miil
Lod gaae fra Fredriksberg til Kiel;
Og (da det lod, som Elbens Bred
Blev truet med lidt Fiendtlighed)
Omsider ogsaa selv gik med,
Dig ladende blandt Træer og Steene
Paa Slottet ganske mutterseene;
Forvisset om, du troe blev ved
At staae som Fuldmagt paa dit Sted -
Og at du vilde holde Stand
Mod Fanden selv og Engelland -
Det, du da rigtig ogsaa holdt,
Imens din Datter tabte Modet,
Og selv i dine Sønner Blodet
To hundred Miil derfra blev koldt.

O du, blandt Siællands Admiraler
(Skiøndt Fredriksberg alleene veed
Om din Bestalling der Beskeed,
Og Dagen aldrig om dig taler)
Den, paa hvis Tordenskioldighed
Og Juulbeen Fladen eene leed -
(Jeg meener nemlig den i Graven,
Som giennembugter hele Haven,
Der er en Flaade, hvor det gaaer,
Skiøndt den af Joller kun bestaaer),
Tilgiv, at jeg dig svagt kun maler
Min hele Siæls Erkiendtlighed
For din urokkelige Standen
Paa Fredriksberg mod Engelsmanden,
Der virkelig var værr' end Fanden -
Og for det kongelige Brev,
Du mig om denne Standen skrev!
216 Tilgiv, at jeg dig nogensinde
Skrev i ubunden Prosa til!
Fra nu jeg i det mindste vil
Ærbødigen med Omhu binde,
Hvad jeg om Livets Sorg og Spil,
Om Fred og Krig og andet skriver
Min herlige *Mecenas* til
(Skiøndt ligefuldt det Prosa bliver).
Thi, sandelig! hvis nogen slig,
Han være Hertug eller Graver,
Prinds eller Bedmand, Fordring haver
Paa mine smaa Naturens Gaver,
Min gamle Fader! er det dig!

Er du ei den, som, mens de Lærde
Mig lode, lig en gammel Pen,
I Snaus paa Gulvet slænge hen
Imellem Stumper, intet værde,
Da sidst jeg hiemme gik igien,
Mig smukt tog op, et Lys lod hente,
Og endte mig derved og vendte
Saa længe, til du grant erkiendte,

Jeg var den gamle Baggesen?
Gav du mig arme Flygtning ikke
Hver Søndag giæstfrie Mad og Drikke;
Ja! lod endog mig leve flot
Paa dit guddommelige Slot,
I Snuustobak og Risinggrød,
I Hestepærer, Æblekiød
(i Æbler, Pærer, vil jeg sige,
Og Hestekiød) og Saft tillige
Fra Brænde, fra Bordeaux og Rhin,
For ei at sige Brændeviin?
Var du ei den, der gav mig atter,
Hvad jeg fortydskt, forfranskt, forstemt,
217 I Livet næsten havde glemt:
Den gode gamle danske Latter?
Og var det ikke just din Datter,
Der lærte mig til Tid og sted,
Langt bedre end de græske Muser,
Hvis Navne jeg ei længer huser,
De Taarer, den bør saltes med,
Hvis den skal holde sig hernelen,
Og ikke tabe næste Dag
sin Duft, sin Pirren og sin Smag
For hende, mig og Evigheden?
Var ei den Mand, som mig en Bøn,
Jeg bad fra Barnsbeen af i Løn,
Med allerheftigst Andagtslue:
(Som Simeon engang Guds Søn)
Med disse Øine selv at skue - *)
Den Mand (iblandt mit hele Kiøn
Den blideste!), som denne Bøn
Opfyldte mig, paa Hosesokker,
Med Maanens Smil og Solens Lokker,
Netop din egen Svigersøn?
Var du, blandt alle Mecenater
Og Kiøbenhavnske Kammerater,
Ei den, som, da, paa Vognen sat,
Jeg til min franske Grav tilbage
Landflygtig atter maatte drage,
Den eeneste, der med sin Hat
Mig vinkte grædende: God Nat?
Er du ei den, som, nu jeg ligger,
Jeg arme døde rige Mand,
I Luen her, og om lidt Vand
Fra det saa kiære Fødeland,
For lidt at lædske mig min Brand,

* 218

Omsonst i Sneese Breve tigger,
Der eene kiærlig svarer mig?
Og giver mig, med smuk Indfletning
Af mangan viis og faderlig
Opmuntring og Irettesætning,
Den allerførste troe Beretning
Om den utrolig store Svig,
Den Storm, det Overfald, den Skiænden,
Den Skyden, Plyndren, Myrden, Brænden,
I Nærheden af Pustervig,
Hvormed den ublu, tykke, store
Nutidens babylonske Hore
(Der aftvang Engelland en slig)
Har evig brændemærket sig
I den i Hast mod spæde Glutter
Og Mændforladte kiælne Putter
I Fredens Skiød begyndte Krig -

Hvis skam for Ypperen, og Ære
For os (som Tiden snart vil lære),
Hvis Vækken af den gamle Knud
I Bombers og Kanoners Skud
Jeg Stakkel maatte her undvære?
Er du, desuden, ikke *min*,
Ja selv endogsaa, som det lader,
En meget større Digtters Fader?
Er ei, naar jeg igiennemblader
Min Himmel og dens Perlerader,
Zltit Hiertes Aftenstjerne *din*?

O! hvis til *dig* jeg ikke rimer
Min Graad og Latter, Sorg og Skiærts,
Saa kommer den blandt alle Timer,
Jeg frygter mindst, saa jeg besvimer,
Saa *Frimans* Klokke for mig kimer,
Og ieg gjør aldrig meere Vers.
219 Den kommer ei - veer ikke bange!
Døe kan jeg sikkert, som saa mange;
Min Puls engang kan gaae i Staae,
Og Hiertet holde op at slaae -
Men Tak Tre-Fire, Tak din Datter,
Saa længe disse, hun især,
Min Muses blandte Graad og Latter
End have nogenlunde kiær,
Mit sidste Suk i Sangens Pine
Skal rime paa dens ny Seline -
Min sidste lydelige Tak
Skal rime paa din Snuustobak -
Mit sidste Muk i Musens Hikke
Skal rime paa din Datter Fikke -
Mit sidste Vers-Halleluja
Skal rime paa Fru Lilia -
Og, naar sig paa dets Tvillingvinge
Til Himlen hævet har min Siæl,
Skal, hvor jeg ogsaa her paa Jorden,
Nær eller fiern, er jordet vorden,
Hvergang I mig et sødt, „Sov vel!“
I Eders Minniskaaler bringe,
Hvergang I gaae med tunge Fied,
Mens Fredriksbiergets Klokker ringe,
Paa Kirkegaarden op og ned,
End mine Been i Graven klinge!
Hvor der er Ekko, er jeg med.

Nu til mit Svar paa dine Breve.
Det sidste blot jeg faaet har,
Der fra Oktobers sidste var -
Gud veed, hvor de to andre bleve.
Jeg seer deraf med Fryd, som sagt,
At du har holdt i Krigen prægtig,
Som dannerkongelig Fuldmægtig,
220 Din Vice-Majestæt ved Magt -
Og at - hvad jeg dog neppe troede,
Da sidste Gang jeg saae dig i
Det Stræde, hvor du veed, jeg boede,
Gaae Frue-Kirketaarn forbi
(Hvis Spiir var netop nylig ziiret
Med Messing, Kobber, Jern og Guld) -
Du, trods dit hvide Hoveds Uld,
Ei blot har overlevet Spiret
Og dets forgyldte Næses Huld,
Men hele Kirken; og at samme
Har maattet ligge under Muld,
Endogsaa før din Hattepuld,

Som Himlen intet Skud lod ramme
(Skiøndt den var Fienden vel saa nær
Som Frue-Taarn, og Spiir især).
Saa - hav den Tanke tidt for Øie!
Saa gaaer det ofte med *de Høie!*
De trodse Himlen, Jordens Dom,
Og falde, før man seer sig om;
Imens den Lave tidt staaer sikkert,
Og seer dem dratte, med sin Kikkert.
Saa gaaer det ogsaa - see kun til! -
Med Overmagtens kaade Spil:
Naar ned i Grums og Gruus og Smalder
Det store Babels Frue falder,
Der reed paa hele Verdens Ryg,
Skal Danmarks lille kydske Pige
Hen over det nedsiunkne Rige
Paa Fredriks Jolle seile tryg!
Den Styrting af vor Frue-Kirke
Vil mangen Møes Befrien virke,
Og sætte mangen Jomfrue Krands
Paa Hov'det i politisk Dands -
221 Hvem veed, om Faldet af vor Frue
Ei alt gav mangen Pige Hue?

Jeg holder efterrettelig
Mig slige Varsker af vor Herre
(Der ellers frugte lidt, desværre).
Naar Satan stundom frister mig
Paa Spidsen af mit Marly-Tempel,
Og hvisker til mig, for Exempel:
"Du kunde gjerne svinge dig
"Lidt høiere! Naar du dig reiser
"Paa dine Bagbeen op, og kneiser,
"Saa, troe mig, er du ikke lav!
"Du ligger altid ber paa Landet,
"Skiøndt du blev fød til noget andet -
"Roe dig lidt ud paa Verdens Hav!
"Hvis du dig en Slags Mine gav,
"Og gjorde noget meere Jav
"Til Hest og Vogns paa lange Reiser,
"Du kunde maaskee bliver Keiser -
"Om ikke just, som den Krabat,
"Der halvveis var din Kammerat,
"I denne Verdens saste Lande,
"Saa dog paa Poesiens Øe
"Midt i den tomme Spanskesøe,
"Der flyder rundt omkring din Pande!"
Ved hver en saadan Leilighed
Jeg giver Satan kort Besked,
Og svarer lumske Fristermanden:
"Gaae med dit Keiserdom til Fanden!
"Sving dem, som i et forsisk Hop
"Til slige Tilbud sige Top,
"Saa høit du vil, i Veiret op!
"Du faaer mig aldrig til at spanske;
"Jeg bliver ved det lave danske!"
222 O! hvo du er, som kneiser, skielv!
Du være Herre, være Frue,
Du være Hat, du være Hue,
Du være Tyrkisk Turban selv,
Som Keiser Selim! - O! min Fader!
Der ligge nu de høie Gader
Med lærde Professorer i,
Trods deres nye Theologie,
Persepolitik, Astronomie,
Jurisprudenz og Poesie,

Oplysning og Philosophie -
Mens denne Gang og Ildebranden
Paa Kirkepladsen, som den anden,
Gik Bispens Hiørnehuus forbi,
Som der var simpel Gudsfrygt i!
Der ligger alle de høibaarne
Herr Nicolais og Slottets Taarne!
Vor Frues Taarn, der ligger du!
Hvem veed, hvis du kun havde været
En fem Fod høit om ufortæret,
Som min Papa, der saae med Gru
Dig falde - du ei stod endnu?

Hvad Got ved Ildebrande vanker,
Er i det mindste slige Tanker!
Saa, hvad der river ned vor Krop,
Tidt herligt bygger Siælen op -
Saa Sygeleiet her mig giver
Det friske Mod, hvormed jeg skriver -
Saa takker jeg min bittre Qval,
At jeg kan giøre mig lidt gal;
Og Musen, mens jeg selv maa græde,
En Smule Lystighed tilstæde
Paa Lunets overgivne Bal,
I dette Riimbrevs Perial -
223 Hun kiender Taarer blot i Glæde.
Man derfor, ak! kun sielden seer
Den stakkels Glut sit Øie væde -
Men nu, naturligviis, hun leer;
Thi jeg har selv og tabt ved Branden
Saa got mit Eie som en anden;
Ja, naar man seer sig til, maaskee
Meer end I andre allesammen!
Da Brummers Magasin, o Ven!
Med al min Nynnen, al min Stammen,
Min skrevne Fryd, min trykte Gammen,
Min Ilias, min Odyssee,
Som Rygtet gaaer, gik op i Flammen;
Og uden at jeg selv som I
(Der stod' og saae dog denne Lue)
Mit eget Livs Fyrværkerie
Med egne Øine kunde skue.
Dog ikke dette blot, desværri!
Og den udødelige Hæder,
Som blev til Røg; men ak! især
De tolv Rixdaler jeg begræder,
Som Brummer gav mig for hvert Ark
Af min udødelige Qvark,
Og som han, trods sin Forlagsiver,
Mig neppe nu sor Asken giver!

I Herrens Navn! hvis det er sandt
(Og Neergaard ei har sagt mig Tant),
Hvis denne tredde Gang og hendte,
At hvad jeg skrev i Danmark brændte,
Skiøndt ubrændt selv - min gamle Pen
Jeg altsaa maa taalmodig skiære
Paa ny, og skrive om igien
Til min og Fædrelandets Ære,
Hvad jeg i Modersmaalet skrev
224 Og hidtil trykt og utrykt blev,
Hvis man dermed vil overbære,
Og Brummer ellers, stakkels Mand,
Det nu, som før, betale kan.
Hvad ei kan anderledes være,
Man uden Knurr maa taalig bære.

Saa vil jeg gjøre ved mit Savn;
Saa gjør vel og i Herrens Navn
Det pludselig beskydte, tændte,
Nedstyrtede, til Aske brændte,
Nu hele Verden vidt bekiendte
Standfaste, brave Kiøbenhavn.

Saa ville vi tilsammen gjøre,
Med ufortrøden Flid og Sveed:
Taalmodigen paa nye opføre,
Hvad vore Fiender reve ned,
Det være Slotte, Taarne, Gader,
Epistler, eller Iliader,
Ja selv *Giengangere*, min Fader,
Om mueligt paa det samme Sted;
Kun mindre høit, og meere varligt;
Kun meere dybt, og meere fast;
Og altsaa noget meer forfvarligt,
Naar Fienden kommer i en Hast»

Jeg har, som du, ei heller Næsen
Ved denne Næsestyver tabt.
Jeg troer endog, det hele Væsen
(Skiøndt vi maa leve nu lidt knapt)
Har skiænket, skiænker, og vil skiænke
Vort Land den Jernets Kraft igien,
Som bunden af den gyldne Lænke
Lidt efter lidt i Fred sov hen.
Jeg troer, Bellona, ved at røve
225 De Kugler, som, mens der var Fred,
Vi blot i Drømme legte med,
Har vakt den gamle Danske Løve.
Jeg troer, at den vil reise sig
Mod Dyrets Horn forfærdelig -
(Du veed, at jeg vor næste Fiende
Just meener ei med dette Dyr,
Hvis Herredom jeg spaaer en Ende,
Naar atter Friheds Morgen gryer -
Dets Horn er saare let at kiende
Fra dem paa hver en anden Tyr)
Jeg troer, en anden Knud den store
Vil eengang i dets Bringe bore
Den Hevnens skrækkelige Kloee,
Som hærdedes i blodig Jammer,
J Krigens og i Nastronds Flammer
Ved Odins gamle Heltetroe -
Jeg troer, at Thors den tunge Hammer
Er fundet midt i Fredens Roe
paa Dovre, mellem Granestammer
Af dem, som Fieldene beboe -
Og at den slangens Pande rammer,
Hvorhen sig Ormen og vil snoe!
Jeg troer, at Tabet af vor Flaade
Opløser Eddas gamle Gaade,
Og at det stærke Tordenskrald
I Nord betyder Lokes Fald -
Jeg troer, at Baldur er i Live -
Hvad *troer?* jeg veed det! Baldurs Nik
Har rystet mig i *Fredriks* Blik;
Jeg under Sneens hvide Bryne
Har seet hans Øies Hekla lyne
Mit Danmarks Fiender Dødens Piil,
Og Danmarks Ære Livets Smiil.
Jeg veed, dets Flamme vil opgløde
226 Hvert danskt og norskt og holstenskt Bryst
Til gamle Fædres Heltelyst,

Til Kamp og Seir i blodig Dyst,
Til Hevn for dem, hvis Taarer fløde,
For dem, som plyndredes, som døde,
Til Hevn for Fredens Pagt, de brøde,
Som den, der brænder i mit Bryst!
Kun ønsker jeg, at ei vor Ild
I denne Kamp maa fare vild,
Og at vor Hevn ei maa miskiende
Vor og den hele Verdens Fiende!
Som ak! desværre, let kan skee,
Da man, hvor hele Lande brænde,
For Damp kan næsten intet see.
Jeg troer desuden (for at vende
Tilbage til den Stie, hvorpaa
Jeg hidindtil lod Pennen rende
I dette simple Brev) som saa:
Hvad angaaer dette Timelige,
Som vore Fiender blev til Priis,
Vor Flades, Holms, og, saa at sige,
Vor halve Herligheds Forliis:
At man engang, med færre Penge,
Og hvad man kan for Penge faae,
Mahonisofer og Senge,
Samt Speile, let itu at slaee,
Med færre Skibe selv, som trænge
Til Stang og Bom og Mast og Raa -
Med færre Toug at fire paa -
Med færre Reeb, sig selv at hænge -
Paa nye Snekker, nok saa smaa,
Vil fleere Tordensktoldske Dreng
Og fleere Hvidtfeldshelte faae -
Hvis ei derhiemme, tykke, feede,
Med Kiæver som to Paaskeæg,
227 Skiøndt uden Haar og uden Skiæg,
De ligger alt i deres Rede.
Taalmodigbed! Om en Snees Aar
Da vil man see, hvad her jeg spaaer!
Da vil man see, hvad du og flere,
Mens Vesterbroe sig lod rasere,
Og Byen lod sig bombardere
Af Engelskmanden udenfra,
Sig foretog, for at bøde
Paa Tabet af de Folk, som døde,
Og lindre Taarerne, som fløde
Derindenfor, etcetera.
I slig en Huxlumhei og Hede,
Naar Luxuslegen er forbi -
Naar de, som sov til Klokken ti,
Maa, vaagne, selv om Morgnen svede
Naar man gier Ævret over i
Den nyeste Philosophie,.
Og selve Kirkens Kleresie
Har ikke længer Tid at bede -
Naar hver en Haveplads er frie,
Og alle Plankeværker nede -
Naar man til fremmet Slikkerie
Og engelsk Sennep selv faaer Lede -
Saaer ikke Kørvel, Sillerie,
Salat og andet Pillerie
I ordentlig afstukne Bede,
Men frit, i Fleng, paa Mark og Hede,
God ærlig siællandsk Rug og Hvede,
Som der er Kraft og Næring i -
I slig en Larm, hvor man for Resten
Har ikke Tid at spørge Præsten:
Hvad man skal gjøre her og der,

Hvor Mod og Manddom nødig er,
Man griber til de første Vaaben,
228 Og, uden først at skikke Bud,
Man render ind, og render ud,
Hvor Leilighedens Dør er aaben,
Til Landets Forsvar, Skud paa Skud.
Enhver gjør sit, og ingen sover
Ved hvad han gjør; man springer over
Hver Bagatel, endog i Spas;
Thi, naar i Stuen Loftet brænder,
Og Himlen over Sengen tænder,
Tillader Tiden ikke Fias.

Det smerter mig, jeg var der ikke
Ved denne Lynildsleilighed,
For i de Tordenøieblikke,
Da Frue-Kirketaarn faldt ned,
Elektrisk - ikke blot for Sproget
(Som her i dette Rimespil),
Men ellers og at gjøre noget,
Som der er sielden Mage til:
Der ikke blot i mine Breve
Mig kunde mueligt overleve,
Men i hver anden Art af Liv
Og patriotisk Tidsfordriv -
En *Pophamborer*, for Exempel,
Med Hammergudens eget Stempel;
En lille *Tordenskiolding*, just
Af samme Sort som min August -
Der kunde blive det paa Vandet,
Som han (hvis ellers ikke Nød
Ham volder en for tidlig Død)
Engang vil blive vist paa Landet.

Jeg haaber, du har faderlig
I denne Post erstattet mig
Og tænkt paa Hevn for Danmarks Rige
229 Med Præstens eller Degnens Pige,
Hvad veed jeg? - I en saadan Ild,
Hvor alt sig patriotisk skynder
Paa Brink og Bakke, Loft og Tag,
I Hønsehuus og Dueslag,
Hvor Bombarderingen begynder,
Og hvor det hedder: "Nu! vær snild!"
Kan let en ærlig gammel Synder
Endog med Enker fare vild.

Du bliver rød paa mine Vegne
Maaskee ved denne Leilighed,
Formedelst den Letsindighed,
Hvormed jeg vender op og ned
Paa Piger, Enker - og hvormed
Jeg i min Overgivenhed
Behandler Præster selv og Degne,
Og hvad man ei bør spøge med?
Du studser ved min vilde Latter,
I det jeg taler om et Jav,
Hvori saa mangen Søn og Datter
Af mine Fædre fandt en Grav,
Og jeg min egen, sem Forfatter -
Du spørger: "Hvor er Baggesen,
"Uskyldighedens ømme Ven,
"Blodfienden af Uteerligheder,
"De kydske Gratiers Tilbeder,
"Og hvad i Vers han ellers hedder,
"I disse Stropher kommet hen?"

"Jeg ikke kiender ham igien!
"Hans Spøg var ellers saa blufærdig,
"Saa peen, og selv Prindsesser værdig;
"Hans Spøg med Kiærlighed især
"Var næsten andres Alvor værd;
"Hans Amors, som hans Satyrs Piile
230 "Var spæde, halve, skielmske Smile;
"Han sielden spændte Buens Bast
"Saa stramt, at den i Latter brast;
"Og klang og lydt hans hele Kogger,
"Gik Lyden aldrig dog til Skogger.
"Hans overgivne Spas var før,
"Trods al dens Galskab, stedse tugtig,
"Af Veemods Dug endog lidt fugtig,
"Og ingensinde ganske tør -
"Ifald man ogsaa fandt Forskiælligt
"For dristigt i hans sidste Spøg
"(Som nu er gaaet op i Røg),
"Var dog det Hellige ham helligt!
"Selv i den Bog, hvori hans Pen
"Imellem dens og andres Grave
"I Sanders og i Pavels Have
"Som Spøgelse gik lidt igien,
"Han vidste det saa fiint at lave,
"At mangel Provst med Pibekrave,
"Og selve Bispen blev hans Ven.
"Hvor er han bleven saa forandret?
"Hvorhen er denne gode Vens
"Tilforn saa kydske Muse vandret?
"Nu ligner den jo dens og dens!" -
Hold op! og hør mig først, min Fader!
Hold op at rødme for din Jens!
Saa skyldig han dig ogsaa lader,
Er Skylden her dog ei hans Pens,
Hans Hoveds - ei engang hans Hues -
Endsige Hiertets (der er frit
For alt letsindigt Sort paa Hvidt),
Men eene den fordømte *Snues*,
Og *din*, og - om du vil - vor *Frues!*
Du skriver mig, som ligger her
I sengen, Døden ganske nær,
231 Og altsaa langt fra Haand i Hanke
Med nogen lystig Verdens Tanke:
"Hvorledes selv vor Frue faldt,
Imens du stod" - og uvilkaarlig
Jeg tænkte, ved mig selv, alvorlig:
Hvem veed, da selve hun faldt ned,
Saa skabt til Trods i hver Bataille,
Saa spids i Næse, skarp i Taille,
Saa smal for oven, neden bred
Som nogen i vor Christenhed -
Om ei af Marmor just, som andre,
Som Ilden selv ei kan forandre,
Saa dog ei heller just af Krud,
Der fanger Ild ved første Skud -
Saa kneisende, saa høit paa Straaet,
Saa Næsen op, og Nakken ned,
Urokket og (saa vidt jeg veed)
Urokkelig, paa samme Sted,
Hvor hun fra Barnsbeen havde staaet -
Ei længer ung - hvad siger jeg?
Min Farfars Faer har hørt blandt andet
Det Spørsmaal i en Juleleeg:
"Hvem er den største Fru' i Landet?"
Min Mormors Moer, da hnn stod Brud,
Var "som vor Frue" majet ud -

Hvo veed, saa blev jeg ved, alvorlig,
Som sagt, aldeles uvilkaarlig,
At tænke (thi du skriver saa,
Min Fader, uden dig at rose,
Og uden andre Folk at skose,
At, for din Mening at forstaae,
Man selv og noget tænke maae -
Især, naar hvad du peger paa,
Sig hæver i det himmelblaa,
Din Stil er ikke Fod i Høse) -
232 Hvem veed, da selve hun faldt ned
I den almindelige Lue,
Hvor mangan anden mindre Frue
Og Fruerpige der faldt med -
Af Skræk i al Uskyldighed -
Og, om ei ganske faldt, dog gleeed?
Den Tanke synes mig naturlig!
Du trykker Modersmaalets Byld -
Det er ei min, men Sprogets Skyld,
Ifald du finder den figurlig.
At Digt'ren tugtig skrive maa
For aldrig at forarge Næsten,
Deri jeg enig er med Præsten;
Men paastaaer og derhos, at Næsten
Som Læser bør mig kydske forstaae!
For Resten hvad jeg i min Iver
Om Leilighedens Griben skriver
Til alleslags herkulisk Daad,
Er ei løstagtig Spøg, min Fader!
Saa lidt som (hvad jeg ogsaa hader)
Qvindagtig feig unyttig Graad,
Der ofte blot gier Pennen vaad:
Sipsippernipskhed blot i Lader,
Og dum og kiedsom Ord-Moral,
Hvorved jeg kunde blive gal!
Det er frimodig Aabenbaring
Af Genius og af Erfaring!
Mit Lune, jeg ei nægte vil,
Giør Kattespaser af og til;
Det lystrer ingen Verdens Tugter,
Det bryder sig om ingen Tvang
I tusind underlige Bugter
Det gaaer sin egen skiæve Gang -
Hvad *gaaer*? det gaaer aldeles ikke
Det smutter ind, det smutter ud,
233 Snart der, hvor Maanens Jomfrublikke
Tør stirre, snart hvor Solens Gud
Sig blot tillader lidt at kikke;
Det smutter ud, det smutter ind
I giennem Vinduer og Dørre,
Let som den unge Piges Sind,
Og paa det vaade, paa det tørre,
Saa flygtigt som en Vestenvind -
Med Overgang fra Graad tit Smile,
Fra høit til lavt, fra Mol til Dur,
Fra Krigens Spyd til Elskovs Pile,
Som den sig bølgende Natur -
Det gaaer ei Skridt med gamle Koner
I Sprog af Brockmands Huuspostil,
Men hopper, springer, balleroner
Med Versets Ord-Cameleoner
I et bestandigt Vexespil,
I giennem alle Livets Toner,
Som Metret eller Rimet vil -
Men naar man hører rigtig til,
Trods al min Gøglen i Diskanten,

Er streng i Bassen Dominanten,
Ja selv lidt tragisk, om man vil.
Den oventil trilleerte Tanke,
Jeg i hvert Hoved i vort Nord
Og i hvert Hierte vilde banke,
Den klinger saa med andre Ord,
I hvilke Bassen eene skralder:
Naar med Allarm og med Rabalder
Paa denne vexelrige Jord
Convenientsens Frue falder
Og Kunstens Orgelværk forgaaer;
Naar Vinterstormen ned i Smalder,
Hvad høit der op mod Skyen naaer,
Hver Sommerfugl og Spiir nedslaaer -
234 Trods lave seen og sneehvid Alder
Naturens gamle Fuldmagt staaer
Som Organist og Atterdanner
Af nye Hunner, nye Hanner,
Der spiire frem i næste Vaar,
Naar Qvistene paa ny sig knoppe,
Og naar i aftenrøde Toppe
Fredsnattergalen atter slaaer!

Og hermed vil jeg Brevet sende;
Thi det fik ellers aldrig Ende.

235

Væddeløbet i det Lave.

Til Digteren Øhlenschläger i Paris.

«Tel brille au second rang, qui s'éclipse au premier» -
Det gielder omvendt tidt, naar den, som græder, leer.

Marly.

Tak for den Tilskrivt, som din Skiærts
I respektive Svar paa Vers
Har alt for kiærlig lempet efter
Min Aands og Fatnings ringe Kræfter,
Nedladende sig til en Stil,
Der egentlig kun mig er egen,
Og som din Muse, halv forlegen,
Har vist ledsaget med et Smil,
Om ikke med lidt huuslig Skiænden,
Fordi du hendes Høihed tvang,
Trods lange Slæb og tunge Krone
Samt høie Hæle under Sko'ne,
Midt i sin stadselige Gang
Til en Slags Gadetøiterenden
Med een af disse Duller smaa,
Der løber om, med Tøfler paa,
Og ofte blot paa Hosesokker,
Tyndklædte, let til Fods, som Pokker,
Og stiaele Pølser eller Taft
I Poesiens Vimmelskaft -
236 Jeg meener, som du vel kan tænke,

Min Dulle, salig Wessels Enke.

Tak, Herre Ven! des meere Tak,
Da, for sin Majestæt en smule
Ved denne Leilighed at skiule,
Din ellers kongelige Snak
Omsvøbte sig en hullet Kappe
Istedenfor en simpel Frak
Hvis Ærmer var den lidt for knappe;
Og, for at blive min saa lig
Som mueligt, næsten alt for kurrig,
Alt for pudseerlig, alt for snurrig
Riimkarrikatureerte sig!
Tak siger jeg, Tak siger dig
Med mig den lille Skiemt-Canaille,
Der sidder med sin smækkre Taille,
Skiøndt Enke, dog som nylig fød,
Saa kiælen, væver, hvid og rød,
Her paa mit muntre Lunes Skiød
I Kiæld'ren, hvor jeg boer hos hende,
Ved Musevimmelskafkets Ende -
Tak siger jeg med min Pernille
For Æren af det Gienbesøg,
Din Muse giort os har i *Spøg* -
Tak, mange tusind Tak, Broerlillel
Tak for det slemme Bryderie,
Dig vist har voldt, saa lavt at rime
Paa vor Maneer halvanden Time,
I halv fortroligt Maskepie
Med vore Dukker, vore Løier,
Og alt det Snurrepiberie,
Som Smaafolk kun og Børn fornøier,
Og som, til Nød, vel neppe døier
Iert eget Tempels Gallerie -
237 Tak, for saa dybt I vilde stige
Herned til os og vore Lige,
For, uden mindste fornemt Knurr,
I næsten under Rimets Mudder,
Saa got som i prosaisk Dynd,
Med meer end den mig egne Fynd -
Paa bare Been at løbe Surr -
Og boltre jer i bare Sludder.

Naar jeg betænker ret den Top,
Hvorpaa du sidder dog gemeenlig,
Høit over mig, og næsten eenlig,
Da saare faa til den steg' op,
Begriber jeg det næsten ikke,
Hvorlunde du, paa langs og tvers,
I næsten underjordske Vers,
Min komiske Begeistrings-Hikke
Har kunnet, blot ei trumfe mod,
Men virkeligen, Fod for Fod,
Og Riim paa Riim, endogsaa stikke.
Tillad, min Adam, mig at troe,
Du meere græd derved end loe;
Og at du ikke fik for intet
Spøgflesket i dit Sprog saa tintet -
At det var ikke lutter *Sviin*,
Hvis inden Skiemtbillardets Borde
Du stød i Stød bestandig gjorde
Min Karambol og Karolin!
Tilgiv mig, hvis af Kunst jeg mærker
I dit naive Svar et Spor,
Og at jeg det blandt dine Værker
Netop det mindst naive troer.

At gjøre din Fru Melpomene
Paa Riimbrevmusens lave Scene,
For, uden Tvang at løbe rap
238 Med min Smæksilliken om Kap,
Trods hendes Gyldenstykkets Trøie
Og Sølvmoers Skiørt - saa reent til Sløye,
Saa fuldelig fra Taa til Tip
Til overgiven Spirrevip,
Har sikkert kostet dig lidt Møie.
Og det er ei at undre paa -
Du vil din Nød bestandig faae,
Naar ikke blot du med de store
Spilopper røre vil og more,
Men ogsaa kildre med de smaa.

Thi - jeg vil tiene dig, min Broder -
Man være kan et stort Genie
Med alle Nykker, alle Noder
I Tiecks og alskens Poesie:
En sand Original-Copie
Af Göthe, Fanden og hans Moder -
Og sove sig til Dreier i
Naturens plastisk-drastisk-drægtige
Og pittoresk-groteske, prægtige,
Naive Pottemagerie
(Hvis Skiørhed sig kun sielden blotter
I Fastelavnske Mandags-Potter) -
Man sove kan hos alle ni
Nat ud og ind, og blive Fader
Til ni Kuld Qvæder og Ballader,
Og til den hele Skue-Slægt,
Fra Ridderen af Elephanten,
Med Alexandernavn i Kanten,
Til Spillet komiske Klør-Knægt -
Ja - jeg vil tiene dig, monfrère!-
Man af Naturen fød kan være
Til Guds og Fandens Tidsfordriv,
Og være klædt, paa alle Moder,
239 I Gadeviiser og i Oder,
Før Fodslen selv, i Moders Liv -
(Hvis min korsørske Jordemoder
Har ikke smigret mig med Snak,
Jeg selv endog har havt den Ære
I en slags Skiorte født at være,
Der lignte baade Kiol og Frak)
Ja - jeg vil dig end meere lade -
Man digte kan en *Iliade*
Trods den almægtige Homers
(Hvis Almagt var dog vel som fleers),
Man kan endog maaskee det tvinge,
Med dybe Fiær af et Par Læs
Betydningsfulde Mortensgiæs,
Sig tragisk op at kunne svinge
Høit over en Euripides
Og Æschylos i *Dramurgien*,
Og alregiere panisk i 'en
(Tak skee ny tydske Pansophien)
Som en fuldendt *Pansophokles* -
Ja - hvis, som sagt, kun rigtig rykkes
Bemeldte Fiærevingers Skud
Af Alnaturens Vildgaas ud,
Og Aabningen af Aaren lykkes,
Hvorned sig kiækt sorskrev fra Gud
Den salig' Doctor Faust til Fanden -
Man uden mindste Hovedbrud
Kan gaae saa drastisk fra Forstanden,

At alt det Smør, der gøres i
Naturens Melkeveies Kierne
(Saa kalder jeg en Digtters Hierne),
Blir lutter ævret Smør-Genie:
Puur, pære, plastisk Phantasie -
Man siden kan med denne smøre
Nye Verdner sammen, af og til,
240 Trods dem i Shakspears Tryllespil,
Og Konger, Kæmper, om man vil,
Og alskens *Kalibaner* gjøre
Deri, hvem veed? - og dog, Broerlil,
Og dog - just ikke løbe til,
At gjøre *Riimbrev-Arieller*,
Smaabitte Luneglutter, eller
Jens Baggesenske Bagateller,
I lette Vers, saasnat man vil.

Saa (for af Biblen at fremføre
Beviis, hvor sært den Tanke kan
Selv Tusendkunstnere forføre:
At hvad i Grovt man nemt kan gjøre,
Gaaer i det Fine let og an) -
Saa blev for Israels Befrier
Ægyptens Troldmænds Koglerier,
Der stak, og gjorde næsten Beet
Den jødiske Landplagemager
I hiemmegiorte Landeplager
Af næsten engelsk Bonitet,
Til Skamme netop i det Lille -
Og de, der tappert stog Spadille
Til hver hans Trumf-Kalamitet,
Og eftergjorde hans Spektakler,
I store tragiske Mirakler
Af alskens Mord og Vold og Gruus -
Imens der laae et Fandens Huus -
Blev (siger Skriften) reent til Stakler,
Og hver stod, flad og flau, konfus,
Da det med eet blev ganske stille,
Og Jøden dem faldt paa at drille
Med Eftergiøren af hans *Luus*. -

Saaledes - for paa mit Exempel
At sætte Hedenskabets Stempel
241 (Hvis Biblens er dig ikke nok,
Der af deslige har en Skok),
Saaledes *Jupiter*, der gjorde,
Som *Overgud*, alt hvad han torde -
Og torde, hvad han vilde - thi
Hans Guddom var et, trods Herr Schlegels,
Herr Tiecks, Herr Werners og Herr Hegels,
Aldeles ugeneert Genie -
Der brød sig lidt kun om Kabalen
Af Christendommen og Moralen -
Og trodsede den gode Smag
(Den i det mindste, som er Moden
Blandt sædelige Folk paa Kloden)
I mangel Yttring for og bag -
Som derfor og blev Stamme-Peter
Til alskens Bestialiteter
I Verdens store *Jupitrik*,
Ved det de øvrige Planeter
En Hoben Genialiteter
Med hans Genie paa Halsen fik -
Selv denne *Jupiter*, den første
Blandt alle *Göther*, og den største,
Der hver en Kiæmpe-Viv og -Brud,

Snart med, snart mod Naturens Orden,
Besov i Himlen og paa Jorden -
Som Svane snart, og snart som Stud -
Men altid herlig som en Gud -
Der, uden allermindste Hinder,
Og uden at det kosted ham
En Skillings Udgivt, gjorde tam
Den hele Vildpark af Gudinder,
Faldt reent igiennem, sont vi see,
I skikkelsen af Sommer-Snee
Fra gyldne Skyer - maatte dale,
Sin høie Majestæt til Spee,
242 Lig en i Taarer opløst Svale,
Der drypper ned i dybe Dale
Med optøet Næb og smeltet Hale
(For ei om Vingerne at tale)
Og, barende sig for at lee,
Han maatte grædende betale
For et par lumpne Kys, maaskee,
Af *Sperevuppen Danaë*. -

Saa (for Exempler og at tage,
Til Overflod, af vore Dage)
Saa den forfærdelige Fyr,
Tarantelen imellem Bierne -
En Hval imellem Sild, en Tyr
Blandt Tudser, kort: blandt tamme Dyr
En Tiger - der nu holder Styr
Paa Verden her i Thuillerierne
Med - troer jeg - med sit blotte Navn,
Hvis Nabo-Løve-Brøl henrulder
Om Jorden i et rædsomt Bulder
Fra Qvang-tong-fu til Christjanshavn -
Der gjøre kan *alt*, hvad han *vil*
(Trods Sydens Tell, og Nordens Till,
Og Østens Povel, og Vestens Peder,
Der staae, med Gaben, og see til)
Og netop vil *Umueligheder* -
Der med et Gaasesiædersving
Kan gjøre modens Potentater,
Præfekter, Paver og Prælater
Af ingen Ting, sorn ingen Ting -
Der, efter næsten alt paa Jorden,
Hvad der var hidtil noget ved,
Med forrige Naturens Orden
Tilgavns at have revet ned,
Er i Begreb med at faae færdig
243 For alle Dyr et sikkert Buur,
Og, inden sammes tykke Muur,
En ganske splinterny Natur,
Ham selv og dem aldeles værdig -
Han staaer der nu - Fru Fine fandt,
Og Frøken *Fis*, og mange fleere,
Som jeg vil ei kompromettere,
At, hvad jeg siger her, er sandt: -
Han staaer (trods Evnen til at abe
Selv Fanden efter i at skabe)
Med al sin Almagt der en kiøn,
Hvor det kun gjelder om at mage,
Hvad end dog kan i vore Dage
Selv mangen Anonym, i Løn:
Og mægter ei, trods Smiger-Oden,
Der ligner barn med Antipoden
Af det passive Hverkenkiøn -
Trods Fruens og hans egen Bøn -
Med al sin Ragen om og Roden

I al sin Magt, med hele Kloden
I Snavset under Støvlefoden -
At færdig faae paa gamle Moden
En lille Tøddel af en - *Søn*.

Saa (for ei længer mig at rende
Stakaandet efter Prøver fleer
Paa, hvad du allerede seer -
Og Brevet paa en god Maneer
Med en moralsk Sentents at ende)
Saa tidt den største Spillemand,
Der med Fiolen fører an,
Kun slet paa Hyrdepiben fløiter;
Den, som i Luften dandse kan,
Og løbe paa en Afgrunds Rand,
Kan derfor just ei gaae paa Skøiter.
244 Selv den, der Hoffets fine Smag
Med Held polerer Dag for Dag,
Og hele Nationens høvler,
Var neppe ret i Stand, som saa
(Kom det alvorlig an derpaa)
Tilgavns at børste *dine Støvler*.

Jeg derfor giver dig, min Broer!
Det Raad, jeg gav dig alt i Fjor:
Bliv stor - bliv ved at være *stor*,
Hvor Melpomenes Lamper tindre;
Men, alt for nær ved Jorden, gys
For hendes Søsters Gøgle-Lys -
Og vov dig sielden til det *Mindre!*

245

Den danske Matros, eller Flaskebrevet.

Til Commandeur Jessen, Ridder af Dannebrog.
1808.

Uden paa Flasken.

Ihvo du er paa denne Jord,
Paa Bølgen, eller paa dens Bredde,
For strandet Liv maaskee at redde,
I Vest, i Øst, i Syd, i Nord,
Der ved en Lykketreffen finder,
Hvad her jeg slænger over Bord,
Imedens ned paa mine Kinder

Den sidste Længselstaare rinder -
Hvis du forstaaer min Flaskes Ord,
Hvis vi har altsaa fælles Moder,
Vær trykt i Tanker til mit Bryst,
Som ærlig elsket Ven og Broder!
Bring Flasken, som du finder den,
Til din og Dannebrogens Ven,
Den *Jessen*, som de raske Svende,
Der sadle modig Bølgens Top
I Trav og susende Galop,
Fra sylt til Møster alle kiende!
246 Tag ham i Haand med dine fem
Og tryk den lidt, til Blodet springer
Ham ud om Neglen af hver Finger,
Hvorpaa han kiende kan mit Klem -
Og hils ham med den Hurrastemme,
Den danske Søemand dæmper ei,
Fordi vor Flaade gik sin Vei,
Fra ham, der eengang holdt det hiemme
Med *Sølling* selv i Hurren ud,
En Hurren, Holmen ei kan glemme:
"Hurrah for Danmarks Kongeflag!
Hurrah! for *Jessen* og hver Kriger,
Der strider for vor gode Sag
Paa Land og Vand i Fredriks Riger!
Hurrah! for alle danske Piger!
Dig selv og Dine signe Gud!"
Naar du ham dette Hurrah bringer,
Med Røst, der ret fra Hiertet klinger,
Saa veed han strax, det er fra *Knud*!
Grib saa, min gode Ven, i Tasken,
Og bed ham, rækkende ham Flasken,
Med Hurrah trække Proppen ud!

Inden i Flasken.

Paa hin Side Kap, i Begreb
med at forgaae,
den 28de Januar 1808.

"Knud Siællandsfar!!!!" - Jeg seer i Tanker,
Jeg hører alt, min gode Ven,
Dit Hop, og hvor dit Hierte banker
247 Ved Synet as mit Segl, det Anker,
Jeg her har tegnet med min Pen:
Det Anker nemlig med de fire
Bekiendte Vindes Strænge paa,
Havfruens tangbekrandste Lire,
Som jeg engang i Drømme saae,
Og heller selv end den, der tindrer
Paa Himlen i det høie Blaa,
Opvaagnet ønskede mig at faae -
Mig selv, min Broer! du vel erindrer,
Den gamle Holmens-Stok-Poet,
Hvis psalmer, Indsald, Ordsprog, Eder
Og lystelige snouske Qvæder
Hver Ulk, der ei ham selv har seet,
Dog idetmindste tidt har galet
Og tordnet, eller - tugtig talet -
Skraalt ud as Hiertens Grund, og leet

Knud Siællandsfar, der sang for fire,
Hvor der var Høitid og Kredit,
Og - selv forstod den Kunst, at svire
Med eet Glas Kummen-Aqvavit -
Ja selv, naar intet var tilbage,
Saa snildt, i Kreds, det kunde mage,
At de, som sadde ham omkring,
Blev fulde selv af ingen Ting -
Tak skee den overgivne Tummel
Af stærke Toner i hans Bryst,
Hvis Hurrah var en evig Rummel
Af festlig patriotisk Lyst.

End lever jeg, endskiendt, desværre!
Med Læk - saa got som i min Grav
Midt i det nederjordske Hav -
Hvor mange Timer, veed vor Herre!
Da, meer end hundred Miil fra Land,
248 Min lække Skude meere drikker,
End selv Nødpompen lade kan.

Dog - hvortil nytter det, jeg klynker?
Drik, Diævelinde, til du synker!
Mit Brev jeg færdigt have maa.
Benyttende de Øieblikke,
Du har endnu dig fuld at drikke,
Jeg Pompen smukt vil lade staae,
Og skrive væk, til vi forgaae;
Det maa desuden eengang hænde -
Vort Liv fik ellers aldrig Ende;
Og hvortil nytted Himmerig,
Hvis her man var udødelig?

Hvad taber jeg? En hullet Skude
Med et Par sønderrevne Klude -
Et hullet, sønderrevet Liv,
Hvis hele Værd, før det var ude,
Var Drømmen om lidt Tidsfordriv
Paa Diævlens gamle Hovedpude
Ved Siden af en Engleviv -
Da Diævelinden kun kan drikke,
Og Engleviven er der ikke,
Saa haaber jeg, at Himmerig
Vil begge let erstatte mig -
Og skulde det og ikke ville,
Saa var jeg sikkert dog en Nar,
Hvis ikke, før det er for silde,
Jeg drak den sidste Taar, jeg har,
Paa denne Fredriks Januar.

J seer, jeg har min gamle Maade,
Indtil mit sidste Aandedræt
At lade smukt vor Herre raade,
249 Hvor jeg ei selv kan raade ret;
Og, gaaer det ogsaa nok saa slet,
At bierge Modet og Forstanden,
Og giê det øvrige til Fanden -
Med andre Ord: naar sidste Bræt
Med hver en Haabets Planke sprækker,
Naar alting brister, alting brækker,
Naar Masten raver, Skroget lækker,
Arokket selv at holde tæt.
Jeg leved som en modig Svømmer
Paa denne Verdens vilde Sø -
Som det en nordisk Sømand sømmer,
Med Kiækhed vil jeg ogsaa døe.
Min sidste Flaske vil jeg stikke

Paa mine Brødres Sundhed ud -
Og først Din Skaal, o Fredrik! drikke -
Og siden mig befale Gud!

O! danske Sletter! norske Fielde!
O Miledamp! o Tørverøg!
O sorte Gran! o grønne Bøg!
O selv du lille Siællands Nelde!
Du Vrøvl af Bauser i en Kro
Ved Juletid paa Vesterbro!
I hæse Hurrah uden Mage
Bag Gammelholm paa Lønningsdage!
Min Barndoms og min Angdoms Lyst!
Her, paa vor Verdens anden Side,
Tretusind Mile fra Jer Kyst,
Her, mens jeg synker i det vide
Død stille Hav, af Pumpen mat,
Af Jord og Himmel reent forladt;
Mens jeg omsonst om Redning leder,
Og den alt nære, skumle Nat
Min sidste Seng i Dybet reder -
250 Forglemmer jeg min egen Nød,
Og selv i Favnen af min Død
Jeg ændser, sandser, seer kun Eder!

Ak! fra det Helvedøieblik,
Hvori jeg Efterretning fik
Om Brittens Overfald der hiemme,
Begyndte jeg min egen Brigg
Og alt, hvad her var mit, at glemme;
"Nu gaae du og til Fanden med!"
Udbrød jeg i min Ivrighed,
Og slog min Kno tilblods i Bordet -
I kiende mine gamle Smæk -
Om Skuden derved fik et Knæk,
Det veed jeg ei; men den blev læk,
Og tog mig rigtig nok paa Ordet.
Lad gaae! Det er min Trøst, at saa
Den Engelskmanden ei kan faae,
Skiøndt rundt han over Havet raader;
Og kom han med al Verdens Flaader,
Min Brigg i dette Øieblik
Ad al hans Vælde kunde blæse:
Den sank ham lige for hans Næse.
Troer I, jeg lod mig redde her
Af ham, ifald han ogsaa vilde,
Saa kiender I Knud Vidfadm ilde.
Jeg tog mit eeneste Gevær,
Og skiød, og ladte, sigted' atter,
Og skiød, og skiød, og Paf i Paf,
Hvis skuddene kun rigtig traf,
Sank ned til Helvede med Latter -
Vil sige: foer til Himmerig;
Thi - brænde løs paa Engelskmanden,
Ihvor han ogsaa viser sig,
Er udentvivl saa christelig
251 En Sømandspligt som nogen anden -
Desuden har vi nu jo Krig.

Men, hvad jeg altsaa vilde sige -
(Man ventelig forlader mig,
Hvis Kursen ei er ganske lige,
Og Stilen lidt uordentlig
I dette Flaskebrev) - min Kummer,
I det jeg her, som sagt, forgaaer,
Er ei min Død. Det er en Slummer,

Hvori jeg idetmindste faaer,
Hvad her mig fattes og i Livet
Mig arme Knud blev sielden givet:
En Smule Mag og Rolighed.
Nei! hvad mig piner, er, at ende
Mit Liv saa langt fra Hiemmets Skiød,
Omsonst af blodig Lyst at brænde
Min Kraft mod Albion at vende
Og nytte Danmark med min Død.

Og her, Børnlille! kommer Knuden,
Som qvæler min medfødte Taal;
Min Sømandssiæl gled, den foruden,
I Dybet ned, glat som en Aal.
O gid den gik itu, med Skuden,
Her i mit sidste Skriftemaal!

Jeg har fortient min Lod. Vor Herre
Veed, hvad han gjør. Mig skeer min Ret.
Jeg har fortient den; og, desværre,
For længe siden - "Hvordan det?"
Hvordan det? Vee mig! o! jeg kunde
Mig bore selv i Grund, mig Nar,
Hvis det ei overflødig var,
Da jeg gaaer, uden det, til Grunde -
252 Fordi jeg dumme Siællandsfar
Ei blev i Rolighed derhiemme
Paa Holmen, med det tørre Brød,
Og min sonore Hurrastemme,
Der halvveis indtil Skaane lød.
Sandt nok, det var kun lidt; men Nøden,
Med Venner deelt, er næsten kiær;
Og i det elskte Hiem er Døden
Selv mere sød end Livet her.
Med her jeg meener blot ei Skuden,
Der synker, men hvert Land og Vand,
Ihvor det er, der ligger uden -
for Tvillingrigets søde Strand.

Men vee mig! Fanden mig forførte,
Da skipper *Jan* jeg snakke hørte,
Ved sit tolv Gange tømte Kruus,
Om China, Kap, og Franske Kysten,
Og Herligheder, som hans Ruus
Multiplicerte med hvert Kruus,
At jeg, beruset selv, blev lysten,
At see mig om paa denne Jord
I Øst, og Vest, og syd, saa længe,
Til jeg fik samlet nok af Penge,
For at bosætte mig i Nord -
Med Rette siger jeg, at Fanden
Forsørte mig, og ingen anden.
Den første Snog, hvormed jeg gik,
Blev ført af Kaptein *Hom'patrick* -
Den Gavtyv er endnu i Live.

I har vel alle længst forglemt
(Hvis ikke, mellem os det blive!),
At jeg, for Skams Skyld, var bestemt
Fra Barnsbeen til den sorte Kiole,
253 Og gik i den latinske Skole -
Men (vant til Søen i Korsøer)
Jeg tyede tidlig alt til Vandet,
Bestandigen i Hov'det ør,
Søsyg og uden Ro paa Landet.
Vel fusked' jeg, som Studios,
I stille Veir; men, hvad jeg læste,

Tog Fløiten strax, saasart det blæste -
Jeg var og blev en fød Matros.

For Lysten til Seilads at styre,
Jeg lod mig atten Gange hyre;
Og gjorde nitten Aar i Rad
Af Reiser henved fyrretive -
Hvis i dem gierne høre gad,
Jeg kunde Jer dem her beskrive;
Men Brevet blev til en Postil,
Og Tiden er for kort dertil.
Jeg nøies altsaa med at sige:
De var, som Fleres Reiser var;
Man allerede deres Lige
I *Albert Juliusses* har,
Paa det allene nær, de endte
Just ei som hans. Men ellers hændte
Mig netten Alt, hvad hændes kan
Paa denne Jord, især paa Vand.
Thi selv, hvergang i Middeltiden
Jeg landed i min Fødestavn,
Traf noget ind i Kiøbenhavn,
Der sielden hændtes før og siden -
Hvorved jeg mistede det Lidt,
Hvorfor jeg havde svedt og slidt.
Beständig noget sprang i Skyen,
Et Krudttaarn, eller en Fregat -
Beständig antændt noget drat,
254 Snart Slottet og snart hele Byen -
Beständig misted jeg min Hat
Kabus, Kawai og sligt i flammen -
Til jeg omsider troede plat
Mig Stakkel Skyld i alt tilsammen,
Og at jeg var det Søm, hvorpaa,
Gud veed hvorfor, hver Ildens Vaade
Sin Hat bestandig hængte saa.

Til min, saavelsom Landets Baade,
Sligt meer og meer bestemte mig,
Saa langt som muligt bort at fierne
Fra Hiemmet min fatale Stierne,
Indtil dens Hale vendte sig,
Og blev et Riis lidt mindre lig -
Saa længe, tænkte jeg, lad lide
Hvert andet Landstrøg ved min Qvide!
Og gik, med Sorgens tunge Fied,
Frivillig i Landflygtighed -
Mig trøstende, ved hver Ulykke,
Hvergang jeg følte Skoen trykke,
Med Haab: at Kiøbenhavns gik med -
De Padder, som jeg hørte vanke
Fast daglig ved min Reders Bord,
Som det var Sild fra Isse-Fjord,
Bestyrkte mig i denne Tanke.

Jeg saae mig endelig istand
Mig selv en lille Brigg at kiøbe,
Hvormed jeg netop vilde løbe
Tilbage til mit Fædreland,
For der i Rolighed at smage,
Med *Jutta Paars*, min drømte Mage,
Den sidste Rest af mine Dage -
Og blot, ifald det kom til Krig,
255 Igien paa Vand at tumle mig -
Da Brevet kom fra *Paars* - og Lækken -
Og siden Aveir Nat og Dag -

Og Rorets Tab - og Mastens Knækken -
Og Bølgeslag paa Bølgeslag -
Beständig Sugem, evig Pumpen -
Nu Stigenop, nu atter Dumpen
I Havets Bruus og Stormens Brag -
Og endelig - med megen Klynken
Ombord af Folket - Skibets Synken.

Af Skiørbug alle var krepert,
Saanærsom *Tom* og *John* og *Gert*,
De tre, saa halv om halv i Live,
Blev, til imorges, ved at hive -
Da pludselig en Styrting kom,
Og tog dem, før jeg saae mig om,
Hvorved jeg eene blev paa Dækket
Med Døden, som jeg komme seer
Paa min sædvanlige Maneer -
Ei blot frimodig, uforskrækket,
Men selv med en Slags Munterhed,
Der i den sorteste Fortred
Det Hvide mig at see tilsteder,
Og, ihvor barsk sig Skiæbnen teer,
Imens det eene Øie græder,
Beständig med det andet leer.

Og, virkelig, saa mørkt det synes,
Naar roligen man stirrer lidt,
Er i hver *Sorthed* noget *Hvidt*.
I hvert et Tordenveir der lynes -
I hver en Sult er Appetit - I
I hver en Andergang er Ende -
Og hvadsomhelst der os maa hænde,
256 Hvor slemst og Skiæbnen det mon vende,
I *hvert et Kul* er *noget Kridt*.

Paa min Forfatning (til Exempel)
Er ogsaa trykt det gamle Stempel
Af Lys og Skygge, Tørt og Vaadt.
Af Smiil og Graad, af Ondt og Got
Er selv min Synken her en Blanding,
Endog naar jeg betænker blot,
At jeg har mistet min Bemanding -
Thi - det var Engelskmænd, min Broer!
Og, Dagen før min Læk, jeg hørte,
Hvad de mod mig i Skioldet førte -
De vilde nemlig overbord
Mig slænge, for at gaae med Jutta
(Saa hedder Briggen) til Calcutta.
Men Lækken deri gjorde Streg,
Og de gik overbord før jeg -
Den første Fordeel! Nu den anden:
Hvis her jeg ei tilgrunde gik,
Gik snart dog, efter mit Bestik,
Alt, hvad jeg har, til Engelskmanden,
Da mellem *Thy* og *Trankebar*
Han tager, hvad han alt ei har. -
Min tredje Fordeel her, paa Randen
Af Agterdækket og min Grav,
Er Enden paa det hele Jav,
Hvoraf jeg længe, sandt at sige,
Trods min medfødte Lystighed,
Af Mangel paa bemeldte Pige,
Var ubeskriveligen keed.

Hvad angaaer ellers Undergangen
Allene midt i Havets Skiød,
Jeg siger til mig selv, at mangan

257 Poet sig ønskede slig en Død;
Og ønskede han sig den ikke,
Saa var han, som poet, et Fæ -
Meer skabt til, trygt at posekikke,
Som andet lavt profaiskt Kræ,
End til at have stolt sor Øie
Paa Farens Pynt det sande Høie.
Saa Fætter *Paars* vist gierne saae
Vor hele Jord engang forgaae
Med alle Væsner, onde, gode,
For nye Billeder at faae
Til en alvorlig evaldsk Ode.
Jeg selv, endskiøndt min Lires Klang
Er dæmpet af den megen Tang,
Naturen vikled om dens Strænge -
Skiøndt Oden er just ei mit Fag,
Og intet Tragiskt er min Sag,
Og skiøndt jeg aldrig mig lod hænge
For noget Billed - finder dog
En vis enthusiastisk Svimmel
I dette Svælg af Hav og Himmel,
Hvori jeg synker med mit Skrog.
Rundt om mig, nemlig, er det stille,
Da Vinden har sig ganske lagt;
Og Aftenrødens Straaler spille
Paa Vandets Sølv med selsom Pragt.
Spektaklet er saa stort som mueligt,
Og i dets tause Herlighed
Er Noget af den Verden skuêligt,
Hvorom vi ellers intet veed.
Den Verden, man i Verden kiender,
Er næsten reent forsvunden her -
Og, hvor jeg hen mit Øie vender,
Mig Evigheden synes nær.
Hvis jeg var stolt, jeg kunde prale
258 Ved denne skiønne Leilighed,
Og Jer den anden Verden male
Med temmelig Nøiagtighed;
Dog sligt er ei for mine Lige -
Jeg, til Jer Trøst, vil eene sige:
Min Undergang i Pragt og Glands
Er ganske sikkert uden Lige
Paa denne Jord til Lands og Vands.

Men, hille mænd! nu stiger Vandet
Til Tønden, som jeg skriver paa -
Og jeg maa skynde mig forbandet,
Hvis jeg skal Brevet færdigt faae
Med Pakken, og med Testamentet -
Jeg, sandt at sige, havde ventet,
En smule længer her at staae,
Og at jeg kunde rolig rime
Endnu omtrent halvanden Time -
Dog jeg har neppe tre Qvarter
At regne paa, saavidt jeg seer.

Til Texten altfaa, Landsmænd kiære,
Foruden længer Compliment:
Modtager her mit Testament!
Hvor gierne vilde jeg forære
Jer Skib og Ladning, Liv og Blod,
Hvis skiæbnens Stivhed det tillod!
Men - den tillader det nu ikke -
Alt hvad jeg arme Knud formaaer,
Mens jeg med Top og Tavl forgaaer,
Jer med mit Testament at skikke,

Er et par Viser for i Aar,
Af famme slags fom de, jeg gjorde,
Da jeg med Jer var inden Borde;
Hvis ellers I dem ei forsmaaer,
Som alt for gammeldags, da Moden
259 I Poesien, som i meer,
Vel neppe staaer paa samme Foden
Som før, i Gammelholms Qvarteer.

Men først i Hast jeg maa Jer sige,
Jeg alt har tvende Gange sendt
Jer Flaskeladninger af slige,
Hvorom det er mig ubekjendt,
Om de er komne Jer til Hænde -
Her er mit tredje Testament;
Og dermed er det og til Ende.

Jeg veed, hver Landsmand ruster ud,
For vores Sømagts Tab at hevne,
Fra en Fregat til et Skud Krud,
Hvad, efter rig og fattig Evne,
Enhver formaaer. Jeg arme Knud
Formaaer kun *hevnopfyldte Sange,*
Med aandelige Pileskud,
Mod Fienden, som Jer plyndred ud -
Og en Slags Moerskab i de lange
Skibsastener ombord i Slud -
Kun *Lidt* - det veed den søde Gud!
Men velmeent; og, om intet andet,
Dog Yttren af mit Hiertes Slag,
Der slog indtil min sidste Dag
For Holmen og for Danmarks Flag,
Skiøndt jeg var fiern fra Fædrelandet.

Hvis alle trende Flasker har
Den Lykke, rigtig at spederes
Af Extraposten, de leveres
Syvhundred Mil fra Tranqvebar;
Hvis underveis de ei skamferes
Af nogen engelsk Flag Corsar,
260 Saa er det i det mindste Noget,
Ei blot som god Makulatur -
Men for den skønne Leilighed,
Det giver: uden Pral at vise
Den offentlige Gavnildhed,
Der i hvert Uheld skaffer Lise -
Som ny Matros-Litteratur,
Og Bidrag til Trekrone-Sproget.
Og danske Publicum, som greb,
Og griber, til veldædig Hængen
Af Armod's Tyv, det mindste Reb,
Udstrækker sikkert mod min Slængen
Af dette her sin runde Haand -
Ei for Værdien, som er ingen,
Naar man kun seer paa selve Tingen,
Da det er intet Silkebaand,
Men blot et Tvind af hine Traade,
Hvormed der "*giøres Vers ombord,*"
I aaben Søe, i Bugt og Fjord,
Paa Orlogskibe som paa Baade.
(Man veed, at mellem Røg og Damp
Vi Søfolk *digte* kun med *Hamp*;
Det er nu engang saa vor Maade).

Det være, hvad det vil - jeg har,
I gode Venner! intet Andet
At efterlade her paa Vandet:

"Tre Flasker Skiemt med Alvor blandet,
"I Viser af Knud Siællandsfar,"
Sendt portofri til Fædrelandet.
Tre Flasker Dry-Madera var,
Jeg veed det nok, en bedre Gave;
Men den, som her just for mig staaer,
Hvori jeg Brevet vil begrave,
Er drukket ud til mindste Taar -
261 Det var min sidste. Da jeg klarlig
Min Afskedstime komme saae,
Jeg tog den op af skrinet varlig,
Og sagde: "Du skal ei forgaae!
"Du blev mig eene tro tilbage
"Til denne helligste blandt Dage,
"Paa hvilken *Frederik* blev fød,
"Og jeg oplevede min Død -
"En sød og salig, vil jeg haabe!
"Og, naar jeg til den sidste Draabe
"Har tømt dig ud, du tiene skal
"Den Deel af mig, som efterbliver,
"Og som jeg mine Landsmænd giver
"I sidste Suk - til Futteral"
Saa svor jeg hellig, og ved Siden
Af Skrivertøiet satte den
Paa Tønden - dyppende min Pen,
Hvergang min Læbe kyste den -
Og skrev, og drak, og hele Tiden,
Mens vixelviis jeg drak og skrev,
Skreg: "Lev, o *Fredrik!* længe lev!"
Og "*Hurrah Danmark!*" mutters eene
Paa Dækket til den sidste Scene,
Skiøndt kun af Himlen hørt det blev.

Jeg altsaa Vinen ei kan sende.
Hvis ikke mine Visers Kraft
Jer røber noget af dens Saft,
Er det med samme reent til Ende,
Som snart med mig. Dog glemmer ei
Den farlige, den lange Vei,
Forbi saa mange Kap - blandt Skarer
Af Hayer, Hvaler og Corsarer -
Forbi vor halve Jords Barbarer -
Forbi al Verdens Røverøer -
262 Igiennem alle Havets Søer,
Mit arme Testament maa vandre!
Betænker, kiære Børn! især,
At, hvis det havde mere Værd,
Saa blev det indeholdt af Andre.
Var Flasken, her jeg sender, fuld
Af Diamanter eller Guld,
Saa (ei at tale om de Love,
Der gjøre alle ny Forsøg,
Man dem til Trods har villet vove
I Svømmekunsten, reent til Røg)
Lod sikkert ingen Engelskmand
Den flyde hen til Danmarks Strand.

Af samme Aarsag har jeg kaut
Indblandet i mit Brev lidt Flaut,
Og udeladt paa mange Steder,
Expres, en Mængde Vittigheder -
Paa det en Søtyv ei deri
Opdage skulde stort Geni,
Og fristes til, paa ægte Bengelsk,
At oversætte det i Engelsk,
Og fræk udgive det for sit -

Hvad der i London hændes tidt

Jeg haaber ellers, I vil finde
Det Flaue paa Jer egen Haand -
En Dansk kan skielne sligt i Blinde
Fra det, hvori der er lidt Aand -
Dertil behøves ingen Stregen;
Og I behøver ei min Pegen
Paa hvert et dumt og smagløst Sted,
Der skyldes min Forsigtighed.
Det, som mig gjør lidt meer forlegen,
Er hvordan I vil støde paa
263 Den skiulte Kløgt deri, som saa?
Og mærke Jer til Punkt og Prikke
Den Vittighed, som er der ikke?
Jeg frygter, naar man seer sig til,
At Fanden her har havt sit Spil
Med Pudset, jeg ham spille vilde -
At jeg har været alt for kaut,
Og giort det, *meer end nødig, flaut?*
Ifald saa er - saa er det ilde;
Thi, kiære Børn! det er for silde -
Nu staaer det stedse stegne Vand,
Og spiller alt paa Tøndens Rand,
Jeg selv deri til over Maven -
Jeg kan ei meer forandre Gaven;
Og gik det, ved et Under, an:
Skrev jeg det om, og noget Andet,
Det sikkert nu blev alt for *vandet*.

Farvel da, kiære Folk og Land!
Jeg føler, jeg er nær min Ende -
Thi Vandets Stigen ikke blot,
Som gjør mig Skriversbordet flot,
Og truer, op og ned at vende
Mig selv; men et, jeg veed ei hvad,
Jeg gierne Jer beskrive gad:
En Følelse, jeg før ei kiendte,
Saa stærk mig Tiden ogsaa rendte -
En Følelse af Hastighed
I alle mine Pulses Surren -
En selsom Tankernes Forpurren -
En svimmel Utaalmodighed,
Og (skiøndt aldeles uden Knurren)
En underlig Urolighed
Beviser mig, jeg maa afsted.
O Jutta! Jutta! - Svup! nu skyder
264 Mig Vandet Tønden bort - den flyder!
Farvel, min sidste Herlighed! -
Jeg skynder mig, at stoppe ned
I Flasken det, jeg her har færdigt -
Er det og ei Jert Bifald værdigt,
Er jeg dog værd Medlidenhed -
Thi nu er Herligheden ude -
Knud Vidfadm synker med sin Skude!
Hurrah! for Danmarks Kongeflag!
Jeg døer paa *Fredriks* Fødselsdag!
O *Jutta!* lad en Taare rinde
Paa Qvintusspidsen til mit Minde!
Og syng den Vise til min Roes:
"Han døde som en dansk Matros."